ARADIĞINI BULAN KADIN

HALİT ERTUĞRUL

NESİL

61. BASKI

aradığını bulan kadın

HALİT ERTUĞRUL

aradığını bulan kadın

HALİT ERTUĞRUL

Yayın Yönetmeni: Selahattin Arslan
Editör: İsmail Fatih Ceylan
Tashih: Özlem Gölcü
Mizanpaj: Ahmet Ay
Kapak: Mesut Sarı
Üretim: Ali Osman Macit
ISBN: 978-975-269-048-6
Baskı: Ağustos 2011
Baskı-Cilt: Nesil Matbaacılık
Beymer San. Sit. 2. Cad. No: 23
Yakuplu - Beylikdüzü / İstanbul
Tel: (0212) 876 38 68 pbx

NESİL YAYINLARI
Sanayi Cd. Bilge Sk. No: 2 Yenibosna
34196 Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 551 32 25 pbx
Faks: (0212) 551 26 59

İnternet: www.nesilyayinlari.com
e-posta: nesil@nesilyayinlari.com

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.'ye aittir. İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

aradığını bulan kadın

HALİT ERTUĞRUL

NESİL

Eğitimci-yazar Dr. Halit Ertuğrul, Adıyaman'ın Besni ilçesinin Şambayat nahiyesinde dünyaya geldi. İlkokulu doğduğu yerde, ortaokul ve öğretmen okulunu da Kırşehir'de okudu. Niğde Eğitim Enstitüsünü bitiren Dr. Halit Ertuğrul, daha sonra Gazi Eğitim Fakültesi, Eğitim Bilimleri Bölümü, Eğitim Yönetimi ve Denetimi Anabilim Dalından da mezun oldu.

Cumhuriyet Üniversitesi, Kamu Yönetimi, Yönetim Bilimleri Bölümünde yüksek lisans; Sakarya Üniversitesi, Sosyoloji Bölümünde de doktora çalışmalarını tamamladı.

"Osmanlıdan Günümüze Azınlık ve Yabancı Okulları, Bu Okulları Bitirenlerin Türk Toplumunda Üstlendiği Roller" isimli doktora çalışması, Kültürümüzü Etkileyen Okullar adıyla basıldı ve büyük ilgi gördü.

Yurdun çeşitli yerlerinde ilkokul öğretmenliği, okul müdürlüğü, Millî Eğitim Şube Müdürlüğü ve Millî Eğitim Müdürlüğü görevlerinde bulundu. Millî Eğitim Bakanlığı merkez teşkilâtına geçerek, Kurul Uzmanı ve Bakan Danışmanı olarak çalıştı.

Çeşitli üniversitelerde yöneticilik ve öğretim üyeliği yapan Dr. Halit Ertuğrul, yurt içi ve yurt dışında çeşitli bilimsel ve kültürel faaliyetlere katıldı.

Meslek hayatı boyunca, eğitim ve kültür alanında elliden fazla kitabı ve çok sayıda makale ve yazısı yayınlandı. Kitapları çok sayıda ödül aldı ve çeşitli dillere çevrildi. Ayrıca, bazı kitapları Millî Eğitim Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından tavsiye edildi.

Yayınlanan kitaplarından Kendini Arayan Adam, Düzceli Mehmet ve Aysel gibi eserleri yüzlerce baskı yaparak, satış rekorları kırdı.

Bilimsel ve kültürel faaliyetlerini sürdüren Dr. Halit Ertuğrul, "Öğretmede Yeni Teknikler," "Öğrenmede Yeni Teknikler," "Çocuk Eğitiminde Yeni Teknikler," "Günümüzde Gençlik Problemleri ve Çözümler," "Aile İçi Eğitim" gibi konularda konferanslar vermektedir.

Dr. Halit Ertuğrul evli ve iki çocuk babasıdır.

HALİT ERTUĞRUL

www.halitertugrul.com • e-mail: halitertugrul1956@gmail.com

YAYINLANMIŞ ESERLERİ

- Kendini Arayan Adam
- Kendimi Buldum
- Bir Deprem Mucizesi: Düzceli Mehmet
- Buna Yürek Dayanmaz: Aysel
- Aşk Böyle Yaşanır
- Yeni Bir Hayat
- Dünyayı Ağlatanlar
- Uçurumdan Dönüş
- Sorunlar – Öneriler: Gençlik Mektupları
- Adım Adım Evlilik
- Hayatın En Önemli İşi: Ailede ve Okulda Çocuk Eğitimi
- Kültürümüzü Etkileyen Okullar
- Dünyama Bahar Geldi
- Eğitimde Bediüzzaman Modeli
- Kendimizi Nasıl Yetiştirelim
- Öğrencinin Başarı Kılavuzu
- Öğretmenin Başarı Kılavuzu
- Siz Kimsiniz?
- Çocuğumu Bana Verin
- Bir Gözyaşı Seli: Selim ve Hande
- Kitap Okumada Yeni Teknikler
- Bilimsel Çalışmada Yeni Teknikler
- Bir Duygu Fırtınası: Canan
- Mazlumun Ahı: Emre
- Okuyuculardan İbretli Mektuplar
- Günümüzden Hizmet Öyküleri
- Öğretmenlerden Hizmet Öyküleri
- Kendini Arayan Kadın
- Aradığını Bulan Kadın
- Gizemli Davet
- Üniversite Sınavını Nasıl Kazandım?
- Gençlik Sorunları ve Çözümleri
- Şark Kızı
- Son Umut
- Örnek Hayatıyla: Herkesin Öğretmeni Hz. Muhammed (a.s.m.)
- İnsanlığa Adanmış Bir Ömür Said Nursî'nin Destanlaşan Hizmeti
- Namazla Gelen Mucize: Ezanla Diriliş
- Ateşte Yeşerdim
- Kendinizi Keşfe Var mısınız? 21 Adımda Hedef 12
- Bir Gençlik Dramı: Sevda
- Her Yönüyle Örnek Öğretmen
- Anne Baba Notunuz Kaç?
- Secdede Son Nefes
- Ateşte Açan Çiçekler
- İbret ve Gözyaşı: Vasiyet
- Cennete Giden Günahkâr

İçindekiler

TAKDİM 9

BİRİNCİ BÖLÜM

İÇİM YANIYORDU 11
TÖVBE ETMİŞTİM 13
GERÇEK DOSTLARI BULDUM 14
KENDİMİ KAYBETMİŞİM 15
BİR MÜJDE 17
BİR SÜRPRİZ 18
ÖNCÜ MANKEN 20
BENİ ANLATIYORDU 22
BABASININ MEZARINDAKİ FERYADI 23
"BU HAYATTAN KURTULMAK İSTİYORDUM" 25
İNSAN DÜŞÜNMELİDİR 28
"ALLAH KAHRETSİN!" 30
İLK ABDEST, İLK NAMAZ 31
"UMREYE GİT" 33
AĞLAŞIYORDUK 34

İKİNCİ BÖLÜM

YİNE BİR FELAKET 37
O YERLERE DÖNMEK İSTEMİYORDUM 39
SEYDA'NIN SESİ BENİ BENDEN ALDI 40
YENİDEN YIKILDIM 41
ÇOK KORKUYORDUM 43
BENİ ZORLA KAÇIRDILAR 44
GARİP BİR YERDİ BURASI 46
"SENİ BEYEFENDİYE GÖTÜRECEĞİZ" 47
"BEYEFENDİ İSTİYOR" 49
NAMUS KATİLİ 50
"HATA ETTİM, ÖZÜR DİLERİM" 51
YILAN ABUZER'İ YILAN BOĞUYORDU 53
DAHA FAZLA DAYANAMADIK 55

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÖLÜME HAZIR OLMAK 57
KENDİMDEN GEÇMİŞTİM 58
BİR İŞARET BEKLİYORDUM 61
BEKLEDİĞİM MÜJDE 64

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BU ŞÜKÜR NASIL İFADE EDİLİR? 67
DOYUMSUZ BİR SOHBET 68
AHMET BEY'İN HAYAT ÖYKÜSÜ 70
MİSYONER OKULUYMUŞ 73
ÇOK DEĞİŞMİŞ 74
GEÇİRDİĞİ ŞOK 77
İÇİNİ YAKAN İMAN ALEVİ 78
BÜYÜLÜ DÜNYA 82
ALLAH'IN EVİ 82
MÜTHİŞ BİR HEYECAN 85
O GECE 86
"ÜMİDİM SÖNÜYORDU" 89
GÖZYAŞLARI DİNMİYORDU 91
EFENDİMİZİN EVİ 92
YALVARIŞ 95
"O AN ANLATILMAZ" 96

BEŞİNCİ BÖLÜM

UÇAĞIMIZ İNİYOR 99
KENDİMİ KAYBETTİM 101
ANNEMİN TESELLİSİ 103
KEŞKE AYILMASAYDIM 106
İBRETLİ OLAY 107
GİZEMLİ BİR RÜYA 109

ALTINCI BÖLÜM

YÜREKLERİN KONUŞTUĞU ANLAR 111
YAŞLI BİR HANIMIN İBRETLİ HAYATI 112
RÜYASINDA GÖRDÜKLERİ 114
ŞOK OLDUM 115
TEYZE BAŞKA ÂLEMLERE DALMIŞTI 116
BU NASIL BİR SONDU! 119
VEDA EDEMİYORDUK 121
EFENDİMİZE KAVUŞMANIN HEYECANI SARMIŞTI 123
DOYUMSUZ NAMAZ 125

YEDİNCİ BÖLÜM

EFENDİMİZİN HUZURUNA YÜRÜRKEN 127
AYNI ŞOKU YİNE YAŞADIM 128
ÇOK KÜÇÜK BİR ÜMİT 129
BEKLENMEDİK BİR SÜRPRİZ 130
PİŞMİŞTİM 132
AYNADA KENDİMİ GÖRÜNCE İRKİLDİM 132
AMA YAŞADIĞIM ŞOKLAR BİTMİYORDU 133
"SONUCA GEL!" 135
ARTIK BU DÜNYADA DURAMAM 137

TAKDİM

ELİNİZDEKİ BU KİTAP, *Kendini Arayan Kadın* adıyla daha önce sizlere sunulan eserimizin devamıdır.

Kendini Arayan Kadın okuyuculardan büyük ilgi gördü ve onların yoğun talepleri sonucu, kitabın ikinci kısmı olan *Aradığını Bulan Kadın* adındaki bu çalışmayı hazırladık.

Elbette bu kitap, edebiyat yapma ve ortaya bir şaheser çıkarma iddiası ile kaleme alınmadı. Tamamen kurgudan uzak, güncel, ibretli ve yaşanmış olayları konu etti. Hadiseler nasıl yaşandıysa öyle aktarıldı, hiçbir çıkarma veya ilave yapılmadı. Bunun için bu kitap değerlendirilirken bu durum göz önünde bulundurulmalı; edebiyatın incelikleri, roman ve hikâye kıstasları aranmamalıdır.

Bu kitabın amacı, manevî çöküntü içindeki topluma ve özellikle gençliğe, yaşanmış, ibretli ve örnek olaylar eliyle çözüm önerileri sunmak ve kişinin yaradılış gerçeğiyle yüzleşmesine katkıda bulunmaktır.

Kitabın genel anlamdaki hedef kitlesi ise geniş halk kesimleri, bilhassa ilköğretim okulu ve lise öğrencileridir. Bunun için de kitaptaki üslubun sade, açık ve akıcı olmasına özel gösterilmiş, cümlelerin kısa olmasına da dikkat edilmiştir. Özet olarak; bu çalışma, bir roman veya hikâye olmayıp gerçek hayattan alıntılardır. Hayatın özüne bir mesajdır.

Bu vesileyle şunu da ifade edelim ki, kitaplarımızda benzer konuların neden sık sık işlendiği akla gelebilir. Bunun iki temel sebebi vardır. Birincisi; aktarılan olaylar bir roman, bir hikâye veya bir kurgu değildir. Tamamen hayatın içinden alınmış gerçek yaşam öyküleridir. Bunun için de nasıl yaşandıysa öyle yazılmakta, fantezi olsun diye asla değiştirilmemektedir. İkincisi de; ele alınan mevzuular toplumun ve özellikle de gençlerin moral değerlerini pekiştiren, okuyanların kendilerini sorgulayıp, hatalarıyla yüzlemelerine vesile olan hususlardır. Bu nedenle bu tür yaşanmış konular seçilmektedir.

Aradığını Bulan Kadın'ın, neyi aradığını ve neyi bulduğunu bilmek için müthiş bir duygu sağanağı olan bu kitabı mutlaka okumalısınız. Göreceksiniz ki *Aradığını Bulan Kadın*, bu gizemli hayat öyküsünün peşinde sizi de sürükleyecektir.

Eğer siz de aradığınızı bulmak istiyorsanız *Aradığını Bulan Kadın*'ın bu derin tecrübelerinden istifade edin. Onun yaşadığı ibret dolu hatıralardan dersler çıkarın.

Eğer kendinizi nefes kesen bir hayat destanına hazır hissediyorsanız; buyurun.

Faydalı olması dileğiyle...

Halit ERTUĞRUL

BİRİNCİ BÖLÜM

İÇİM YANIYORDU

İçimin yangınını bir türlü söndüremiyordum. Geçmişin çirkin günahları ve affolunmaz hataları, gün geçtikçe içimi daraltıyor ve ruhumu sıkmaya devam ediyordu. Her hatırlayışta ürperdiğim, kahrolduğum, iliklerime kadar titrediğim ve utandığım, kızardığım o berbat ömrümü, bir an olsun aklımdan silip atamıyordum.

Hatalar ve günahlarla dolu o kara yıllarım; beni öylesine bir ıstırap cenderesine almıştı ki bir türlü yakamı bırakmıyor, bir saniye bile "oh artık kurtuldum, rahatladım işte" diyemiyordum. Dur durak bilmeden, içimi yakmaya, kalbimi kanatmaya, aklımı bunaltmaya devam ediyordu.

Bu kahrolası öyle bir geçmişti ki anlatırken bile içim isyan ediyor, yüreğim yeniden tonlarca ağırlığın altında kalmış gibi, daralıp bunalıyordu. Çünkü yanlışlarla ve isyanlarla dolu bu yıllarımda kaybetmediğim hiçbir şeyim kalmamıştı. İçimi

yangın yerine çeviren bu geçmişi nasıl unutabilirdim? Nasıl yaşamamış sayabilirdim?

Cıvıl cıvıl, yerinde duramayan gençliğim, alımlı, çekici gösterişim, başıma bela olan güzelliğim, etrafımda bir sürü art niyetli, sahte yüzlü ve kötü kalpli ırz ve namus düşmanları türetmişti. Beni çevreleyen "aç kurtlar" en ufak bir acıma ve vicdan hissetmeden beni yavaş yavaş çıkılmaz bir bataklığa çekmeye başlamışlardı.

Vaatleri, sahte gülücükleri, hoşuma giden sevgi ve aşk sözcükleriyle hayatın tuzaklarını henüz tanımış olan beni, dönülmez bir yola sürüklemişlerdi.

O sahte ve büyülü âlemlerin, insanı etkileyen havası, göz kamaştıran mekânları, mest eden sedası, alkış, lüks ve para dolu görüntüsüne aldanıp çaresiz bir taşra kızı olarak namus avcılarının tuzağına düşmüştüm.

Ah neleri anlatayım, nereden başlayayım, bilmiyorum?

Genç kızlık hayallerim, namusum, dillere destan güzelliğim, tertemiz aşkım, ümitlerim ve beni candan seven ailem ve dostlarım... Hepsi de birer birer o kadın tüccarlarına yenik düşüp o insan eti satan modern yamyamların kurbanı oldular.

Beni öylesine ümitsiz bir sona ittiler ki bir süre sonra da kendimi tanıyamaz halde buldum. Bu şehit kızı, ben değildim artık. Bana ait olan ne kadar temizlik ve güzellik varsa hepsi de şöhret ve aşk bataklığında bitmişti.

Sokak ortasında her şeyimi kaybetmiş, hastalıklarla boğuşan, çaresiz bir kadın olarak buldum kendimi.

Bundan sonra eski halime dönmek, onca felaketleri ve günahları yaşamamış saymak, "ben de varım, ben de bir insanım" demek, onurlu bir eda ile dostların karşısına çıkmak mümkün müydü?

Bu kayıp öyle tarifsiz bir yaraydı ki her an, her saniye kalbimin ta derinliklerine, içimin en uç köşelerine saplanan dayanılmaz acılar haline gelmişti.

Utanıyordum, kahroluyordum, kendimi lanetliyor, yerden yere vuruyordum. Herkese; ama herkese imreniyordum. Hatta yuvasına dönüp yavrularına kol kanat geren kuşları, civcivlerini kanatları arasına alan tavukları bile. Fakat ne çare, benim için iş işten geçmişti.

Kaç defa demiştim kendi kendime, "keşke herkesin ilgisini çeken bu güzellik yerine dünyanın en çirkin kadını olsaydım da alnım ak, içim pak olsaydı" diye...

TÖVBE ETMİŞTİM

Bunca günahlarıma rağmen kullarını asla unutmayan Rabb'imi yeniden keşfettim, O'na tekrar döndüm. Allah'ın tertemiz kulları sayesinde, kendimi çekip aldım, azap dolu o yalancı dünyadan.

Kurtulmuştum kendime göre, ebedi tövbe ederek... Bir daha ayrılmamak üzere Rabb'imin dergâhına sığınıp huzuruna baş koymuştum. Burası ümit kapısıydı. Belki de saf, temiz ve iyi niyetli bir genç kız kandırılarak o bataklığa sürüklendiği için ona bir şans daha verilmişti.

Her şey düzelmiş gibi gözüküyordu; ama içimde esen fırtına, yükselen sesler, dinmeyen feryatlar farklı şeyler söylüyorlardı.

Bunca günahın, hatanın ve kapkara geçmişin acılarını bir türlü atıp rahatlayamıyordum. Her gün biraz daha beni yakmaya devam ediyordu.

Ne okuduğum kitaplardan, ne dinlediğim sohbetlerden ne de aldığım nasihatlerden kalbim tam olarak aradığını bulamıyor, bir nebzecik de olsa "kendime geldim" diyemiyordum. Bu içimi kemiren geçmişimin mengenesinden nasıl

kurtulacağımı da bilemiyordum. Her gün, her an bu öldürücü cenderenin içinde, yüzlerce kez ölüp yüzlerce kez diriliyordum.

"Allah'ım ben ne yapmalıyım? Bu yaptıklarımdan nasıl kurtulmalıyım? Bana bir yol göster" diye her an yalvarıyor, O'nun merhametini arıyordum.

Yüce Rabb'ime iltica edip O'ndan af ve mağfiret diliyor ve kendime çeki düzen vermeye çalışıyordum. Yavaş yavaş kendimi toparlamaya, bir kul olduğumu anlamaya çalışıyordum. Yeni dostlarımın yardımıyla yeni bir hayat kurmuştum.

GERÇEK DOSTLARI BULDUM

Çevremde melekler gibi tertemiz, kendilerini Allah yoluna adamış hanımlar, bana gözleri gibi bakıyorlardı. Onlar bana hem anne-baba hem arkadaş hem de gönül doktoru olmuşlardı. Onlarla birlikte her gün, iman ve Kur'an eğitimiyle o muhteşem iklimde günlerimi geçiriyordum. Fakat bütün bu İlahî ikramlar ve bütün bu doyumsuz güzellikler içimin yangınını, suçluluğumu, pişmanlığımı ve üzüntümü büsbütün gideremiyor, beynime çakılan o iğrenç sahneler bir türlü gözümün önünden silinmiyordu.

O akşam sohbetten eve, geç vakit dönmüştüm. İki odalı küçük mekânımda yine kendimle baş başaydım. Evimi, yeni hayatımın huzuru için döşemiştim. Bir odam mescitti. Orada kitaplarım ve Rabb'ime baş koyduğum en yüce makamım olan seccadem vardı. Bir de mütevazı yatağım. Diğer odada da üniversitede okuyan melek yüzlü, iyi huylu, üç hanım kardeşim.

Her gün, âdetim üzere geç vakit, *Risale-i Nur*, *Cevşen* ve *Kur'an-ı Kerim*'i huşu içinde okuyordum, böyle bir program yapmıştım. Bu okumalar öyle güzel oluyordu ki içim yerinden oynar, göz pınarlarım coşa coşa, yüreğim titreye titreye o doyumsuz saatleri geçirirdim. Bu gizemli iklime kendimi öy-

lesine kaptırıyordum ki çoğu zaman kendime geldiğimde sabah oluyordu. O manevî atmosferin insanı esrarengiz âlemlere götürdüğü saatler, benim için tam bir aşk ve tam bir sevda halini almıştı.

Bunun ardından da büyük bir huşu içinde Rabb'ime yönelip son arzumu ve son isteğimi sıralamak, beni öylesine rahatlatıyordu ki hiçbir ilaç, hiçbir ağrı kesici bu kadar kuvvetli değildi.

KENDİMİ KAYBETMİŞİM

İşte yine böyle bir geceydi... Saatlerdir ellerim açık, Yüce Mevla'ya yalvarıp yakarıyordum. Çenemden aşağı yağmur gibi damlayan gözyaşlarımla O'ndan af diliyordum. Perişan, bitmiş halimle bu son kapıyı, çalıyordum; ama geçmişimin içime kazıdığı günahlar, kirler ve hatalar öylesine derin, öylesine köklüydü ki sanki Rabb'ime uzanan elimi, dilimi ve yüreğimi her an engellemek için aklıma binlerce vesvese geliyordu.

Bilmem kaç kez kendimden geçercesine "yeter artık, bırakın yakamı, sizi görmek, duymak ve dinlemek istemiyorum" diye haykırarak yalvarıyordum. Yine de güzelliğimin pazarlandığı o kahrolası sahneleri içimden söküp atamıyordum.

Bunun için de geceleri Rabb'ime sığınıyor, O'na yöneliyordum. İşte o gece de öyle bir iltica etmişim ki içimin heyecanına, kalbimin çarpmasına yenik düşmüş ve oraya yığılıp kalmışım. Kendime geldiğimde, seccademin üstünde perişan bir haldeydim.

Nasıl perişan olmayayım? Gencecik ömrüm, hayallerim, sımsıcak bir yuva özlemim, etrafımda dönen çocuklarım, bana içten ve temiz duygular besleyen eşim... Hepsi; ama hepsi bir hayal olarak kaldı. Çevremde emsallerimi, dostlarımı ve onların huzur dolu yaşıtlarını gördükçe, nasıl imre-

nip özenti duyduğumu anlatamam! Hele sınıf arkadaşlarım Nuray ve Seyda'yla her karşılaşışımda büsbütün eriyip kahroluyordum.

Nuray, iyi bir okuldan mezun olmuş, çok da güzel bir evlilik yapmıştı. Toplum içinde çok saygın bir yer edinmişti. Şimdi bütün vaktini iman ve Kur'an hizmetiyle geçiriyordu. Seyda'nın ünü ise yurt dışına taşmış, çok iyi bir doktor ve popüler bir bilim adamı olmuştu.

Seyda, vefat eden eşinden sonra kendini büsbütün toplumun hizmetine vermişti. O benim gençlik aşkımdı; ama ona kavuşmak bir türlü nasip olmamıştı. Hâlbuki onunla evlenmek için ne hayaller kurmuştum, ne planlar yapmıştım. Bu umudumun gerçekleşmesi için nelerimi vermezdim; lakin olmadı.

Seyda eşini kaybedince ona yakın olmak ve onun sevgisini kazanmak için yaptığım bütün girişimlerden sonuç alamadım. Benim niyetim nefsanî bir beraberlikten ziyade Seyda'nın ahlak ve görgüsünden istifade etmek ve onun himayesine girmekti; fakat o kaybettiği eşine olan saygısından dolayı benimle evlenmeyi kabul etmedi. Yine de ona bağlılığımın ilk günkü tazeliğiyle duruyordu ve kendimi ona olan hasretimle kandırmaya devam ediyordum. Bütün bu ümitsizliğe rağmen hâlâ onunla ilgili bir umudum vardı.

Yine bütün hayatımın yanlışlarını listeledim o gece. Sabaha kadar hatalarımın hesabını bir bir döktüm, Rabb'imin huzurunda... İçim öyle yanıyordu ki kalbim öyle daralıyordu ki "Niçin bunları kafamdan atıp rahatlayamıyorum" diye Yüce Mevla'ma yalvarıyordum. Yüreğimin ateşi içimi öylesine yakmış olmalı ki kendimi kaybederek baygınlık geçirmişim. Seccademin başında yığılıp kalmışım.

Rabb'im çektiğim bunca azaba karşı bana merhamet etmiş olmalı ki o günün sabahına farklı bir ümitle başlamıştım.

BİR MÜJDE

Birlikte aynı evi paylaştığım üniversiteli kardeşlerimden birisi olan Şeyma adındaki genç kız, o kendine has tatlılığı ve güler yüzüyle yanıma geldi.

– Nilüfer Abla, dedi. Biliyor musun, bugün sizinle ilgili bir rüya gördüm.

– Hayırdır inşallah, dedim.

Doğrusu bir anda Şeyma gibi saf, temiz ve pırıl pırıl bir kızın benimle ilgili gördüğü rüyanın heyecanına kapılmıştım.

Şeyma, rüyanın ciddiyetinden olacak ki dolu dolu gözleriyle titremeye başlamıştı.

– Abla, dedi. Bilmem ki nasıl başlasam?

Benim heyecanım bir anda zirveye tırmandı ve bütün vücudumu baştanbaşa sardı. Saniyeler içinde yüreğimin kanatlandığını hissettim.

– Anlat, Allah aşkına, dedim. Kalbimi durduracaksın!

– Gece yatmadan önce Yasin-i Şerif Suresini okudum ve size dua ettim:

"Allah'ım! Nilüfer ablayı affet, ona merhamet et. Onu kendine layık et. Biz onu çok seviyoruz, onu bizden ayırma!"

Bu duygu ve huşu içinde yattım. Rüyamda geniş bir salonda, Risale sohbeti yapıyormuşuz. Sohbeti yapan, orta yaşlı, pırıl pırıl bir abla, beni yanına çağırdı. O kadar etkileyici bakıyordu ki karşısında çok heyecanlandım.

– Ben sizi tanıyorum, dedi. Nilüfer kardeşimize söyle, sabretsin. Rabb'im darda kalan hiçbir kulunu bunaltmaz ve samimi hiçbir duayı da reddetmez. Onun için inşallah, ona bir kapı açılacaktır; ama unutmasın ki her imtihanın bir ömrü vardır.

Bu müjdeli cümleler; sanki beynime şimşek gibi girdi, bütün vücudumu şaha kaldırarak âdeta beni benden aldı.

"Onun için yakında bir kapı açılacak ha?"

Aman Allah'ım! Bir anda gözlerimin kapandığını ve başımın döndüğünü hissettim. Bu öyle bir haberdi ki bütün ümitlerimin son bulduğu bir anda gelen kurtarıcı bir prens gibi oldu.

Demek Rabb'im beni unutmadı? Demek sabahlara kadar gözyaşlarımı boşa çevirmedi ha?

"Büyük Allah'ım! Sen ne kadar yücesin, sen ne kadar merhamet sahibisin. Sen'in açacağın her kapı benim için büyük bir ödüldür. Onu sabırsızlıkla bekliyorum. Ne olur, geciktirme!"

Artık kafam o kapıya takılmıştı. Nasıl bir kapıydı o? Ne zaman açılacaktı? Hayatımda nasıl bir değişiklik yapacaktı? Yoksa Seyda'dan güzel bir haber mi getirecekti?

Hayal etmesi bile insana huzur veriyordu.

Yaralı kalbimin yine inlediği, yine feryat ettiği, yine "o kapı"nın açılmasını sabırsızlıkla beklediği günlerdi. İçimin yangınını söndürecek, ruhumun özlemini dindirecek sihirli bir ilaç peşinde olduğum bir zamandı.

Sabahlara kadar ellerimi ve gönlümü Rabb'ime açıp "Aç o kapıyı Allah'ım!" diye içimi akıttığım acımla, feryat, figan içindeydim.

Yine Seyda'yı bir an olsun içimden atamadığım, onun himayesine girdiğimde her acının dindiğine kendimi inandırdığım, ümitsiz bir hayal peşindeydim.

İşte o sürprizi de o günlerde yaşamıştım...

BİR SÜRPRİZ

Doktor Özlem Hanım'ın sohbetine gitmiştik. Ben de aynı evi paylaştığım kardeşlerle birlikte katılmıştım sohbete. Kimler yoktu ki o kalabalıkta.

Benim için bir hayat kaynağı olan arkadaşım Nuray, hocam dediğim Melek Hanım ve çevrenin tanınmış ailelerinden birçok bayan ve genç kızlar...

Özlem Hanım, bütün ömrünü muhtaç ve mağdurların himayesine, gençlerin eğitimine, iman ve Kur'an hizmetine adamış bir hanımefendiydi. Öyle bir ruh güzelliği, öyle bir şefkat yoğunluğu ve öyle bir merhamet iklimi taşıyordu ki onunla tanışmak ve onun merhametli himayesine sığınmak, benim için Rabb'imin en büyük lütfuydu.

Onunla ilk karşılaştığım anı nasıl unutabilirim? Bir hastane köşesinde ölümle pençeleşirken Özlem Hanım'ın uzattığı şefkat eliyle hayata dönmüştüm. Bu iyiliği ömrüm boyunca baş tacı edecektim.

Kimsesiz, beş parasız ve ölümcül hastalıklarla boğuşurken bana nasıl bir abla ve anne olduğunu bir saniye bile aklımdan çıkarmayacaktım.

Eğer bu toplumda, kendini hayır işlerine adamış Özlem Hanımlar olmasa benim gibi çaresiz Nilüferlerin hali ne olur?

"Allah'ım ömrümü alıp hizmet edenlerin ömrüne kat! Allah'ım Özlem Hanım'ın hanesini Cennet mekânlarına çevir. Allah'ım onun gibi insanların sayısını çoğalt. Allah'ım onu ve onun gibileri Cennetle müjdele!"

Beni görür görmez:

– Nilüfer'ciğim, buraya gel, diyerek yanında bir yer ayırdı ve beni oraya oturttu.

O kadar kalabalığın önünde ilgiyle karşılandığım için utanıyordum. Sıkıldım ve bir o kadar terledim. Ben bu pırıl pırıl insanların önünde bu iltifatlara layık değildim; ama bu gazel insanlar beni kurtarmak için etrafımda pervane oluyorlardı.

Doktor Özlem Hanım'ın yanında, giyinişiyle, duruşuyla, derhal kendini belli eden bir hanım oturuyordu. Başı açık,

itinayla giyinmiş, makyajlı, güzel bir hanımdı. Bu gösterişli bayan oradaki bütün kalabalığın dikkatini çekmişti. Doğrusu ben de merak etmiştim kim olduğunu.

Özlem Hanım sohbetine bana iltifat etmekle başlamıştı.

– Nilüfer Hanımı sanırım tanımayan kimse yok, dedi. Hani güzellik yarışmasında derece alan ve yıllardır manşetlerden inmeyen ünlü kardeşimiz. Gördüğünüz gibi kendisine yakışanı buldu, Rabb'ine yöneldi.

"Ah öyle olsa Özlem Hanım" diye feryat ettim içimden. Dediğiniz gibi olmasını ne kadar istiyorum. O rezil hayattan kurtulmayı, geçmişimi silip atmayı, ne kadar arzu ediyorum.

Her biri asalet, namus ve ciddiyet abidesi olan hanım kardeşlerimizin önünde ne kadar utandım, ne kadar küçüldüm. Bilmiyorlardı ki dıştaki bu güzellik, güzellik değil, ruhumu, hayatımı, hayallerimi karartan bir çirkinlik kâbusuydu.

ÖNCÜ MANKEN

Özlem Hanım, yanındaki gösterişli, alımlı, son derece güzel, uzun boylu hanıma döndü.

– Bu kardeşimizi de tanıyan vardır, dedi. Ünlü mankenlerimizden Serpil...

Özlem Hanım'ın ağzından "Serpil" sözcüğü çıkar çıkmaz dinleyici hanımların ağzından "O!" sesleri bir anda yükseldi ve bakışlardaki tatlı farklılaşma derhâl kendini gösterdi.

– Serpil Hanım, bugün misafirimiz. Babasını kaybetmiş. Tabii ki her evlat gibi, bu ölüm, kardeşimizin içini yakmış ve hayatını etkilemiş.

Her ne kadar anlatmak istemese de bizler bu olayın onun üzerindeki tesirini ve onun hayatındaki bazı kesitleri dinlemek isteriz.

Bir anda salondaki dinleyicilerin ilgisi artmış ve sessizlik hâkim olmuştu. Oradaki bütün bayanlar Serpil Hanım'a odaklanmıştı.

O ise başta konuşmak istemedi, daha sonra ısrarlara dayanamayıp sohbete başladı.

– Bir evin tek kızıydım, dedi. Rahmetli babam, beni, Kur'an kursu hocası yapmak istemişti. Fakat çevremdekilerin dikkatini üzerine toplayacak kadar güzel oluşum, beni farklı dünyalara yöneltti.

Yakınımdaki arkadaşlarım, hocalarım ve bazı organizatörler bu fizikî güzelliğin mutlaka değerlendirilmesi gerektiği konusunda ısrar ettiler. Ben de kendime böyle bir yol seçtim. Ama bu davranışım, ailemle aramı açtı. Canımdan çok sevdiğim annem, bana küs gitti. Vefatından önce evresindekilere, "Ona hakkımı helal etmeyeceğim!" demiş. Bu durum beni öylesine üzdü ki hâlâ içimin ateşini söndüremedim.

Serpil Hanım daha fazla dayanamayarak ellerini yüzüne kapadı ve ağlamaya başladı. İç yakan hıçkırıkları salondaki herkesin gözünü nemlendirmişti.

Ya ben? O anlattıkça yığılıp kalmıştım âdeta...

– Ah, annem, diye devam etti. Onu kaybettim. En büyük servetimi, zenginliğimi yitirdim. "Ona hakkımı helal etmiyorum" deyişini asla unutamıyorum. Bu beni yıllardır eritiyor, bitiriyor. Keşke annemin istediği bir yolu seçseydim de onun dualarını kaybetmeseydim ve ona layık bir evlat olsaydım.

Belki de annemin bu bedduası yüzünden olacak ki bu şatafatlı, ihtişamlı ve baş döndüren hayat, bana mutluluk vermedi. Çevremde samimi, içten bir dost bulamadım. Bana ilgi duyan insanların çoğu, maalesef art niyetliydi. Onlar kendi isteklerini aldıktan sonra çekip gidiyorlardı.

Hayatımda hep özlemini duyduğum, iyi bir evlilik, temiz bir yuva, beni içten sevecek bir eş, onlarla sevgimi paylaşa-

cağım çocuklarımın olmasıydı; fakat olmadı. Olamaz da. Birçok insanın rüyalarını süsleyen bu durum, aslında benim hayallerimi, ümitlerimi yıktı. Görünüşü göz alıcı, içi ise mutsuzluk dolu bir hayatın rüzgârına kapıldım, sürüklendim.

Doğrusu sizin şu hanım hanımcık halinizi gördükçe imreniyorum. Bilmenizi istiyorum ki şu anda herhangi birinizin yerinde olabilmek için her şeyimi vermeye hazırım; lakin bu olasılık o kadar uzak ki. Ben, sevginin, ilginin, gerçek dostluğun ve aile sıcaklığının açlığını yaşıyorum.

Yine Serpil Hanım dayanamadı. İçinin yangınına, ruhunun feryadına engel olamadı. Gözyaşları sıraya dizildi, yanaklarından aşağıya doğru.

BENİ ANLATIYORDU

Sanki o kendisini değil de beni anlatıyordu. Onun çizdiği hayat tablosunda o değil de ben yer alıyordum. O kahrolası film şeridi, yalnız onu değil, beni de karelerine hapsetmişti.

Serpil Hanım'ı çok iyi anlıyordum. Onun süslü püslü dünyasında dönen dolapları çok iyi biliyordum. O dost yüzlü ihanet şebekesinin, tertemiz kızları nasıl parçaladıklarını, nasıl ezdiklerini, nasıl hayallerini bir gecede çöpe attıklarını, benden daha iyi kim bilebilirdi?

Salonda herkes hüzünlü, herkesin içi buruk ve herkesin gözü nemliydi. Bütün bayanlar pürdikkat Serpil Hanım'ı dinliyorlardı.

Dayanılmaz bir duygu yoğunluğu içinde sözlerine devam etti:

– İki ay önce de tek varlığım, tek ümidim ve tek dostum, babamı kaybettim.

Babam da bu hayatımdan memnun değildi; fakat benim üzülmemem için duygularını yüzüme vurmuyordu; yalnız ben o bakışlarından çok şey anlıyordum.

Ölümü beni o kadar üzdü, o kadar sarstı ve öylesine şoka soktu ki anlatamam. Günlerce evime kapandım, kendime gelemedim.

Evimi temizlemeye gelen bir hizmetçi, benim durumumu bildiği için bana acımış ve teselli bulayım diye de masamın üzerine bir kitap koymuş. Kitabın ismi: *Canan.*

Canan, aynı zamanda benimle birlikte çalışan, çok sevdiğim bir arkadaşımın adı. Bu yüzden de kitap çok ilgimi çekti. Elime aldım, okumaya başladım. İtiraf edeyim ki bu kitap uzun yıllardan sonra okuduğum ilk eserdi.

Sayfaların arasına bir daldım ki ne göreyim? Bu kitap beni anlatıyor. "Olmaz böyle bir şey" diye çığlık attığımı hatırlıyorum.

Yutarcasına, içercesine, yercesine okuyordum kitabı, sayfaların içine dalarak... Kitap bittiğinde âdeta kendimden geçmiştim.

Eğer bu kitap birkaç yıl önce elime geçmiş olsaydı belki de annem ve babamla dargın olmayacaktık.

Canan bana inanılmaz bir kapı açtı. Bu çirkin hayattan nasıl kurtulacağımı, huzur ve mutluluğa nasıl erişeceğimi gösterdi. Anladım ki her kız, her genç kadın, her genç hanım bu kitabı okumalıdır.

BABASININ MEZARINDAKİ FERYADI

Kitabı okuduğum akşam "hayatımın rüyası"nı gördüm.

Salondaki kalabalığın sanki kalbi durmuştu. Kimse nefes bile almıyordu. Gözler pürdikkat Serpil Hanım'ı takip ediyordu. Ağzından çıkan her söz âdeta kalplere bir bomba gibi düşüyordu.

Rüyayı anlatmaya başladı:

– Rahmetli babamı çok kötü bir yerde gördüm. Daracık bir yere sıkışmış, "Kızım beni kurtar" diye bağırıyordu. Koştum, yanına gittim, lakin ona yardım edemedim, derdine çare olamadım.

– Niçin buraya girdin baba, diye sordum.

– Dünyada Allah'a iyi bir kul olamayanı buraya kapatıyorlar. Ben çok acı çekiyorum, ne olursun bir şey yap, diye inliyordu.

Ben de sağa sola koşup yardım istemeye çalışıyordum. O esnada uzun boylu, kapalı, temiz yüzlü bir hanımla karşılaştım.

– Kendini fazla yorma evladım, dedi. Baban yaptıklarının hesabını veriyor. Onu Rabb'inden başka kimse kurtaramaz; ama sana bir müjde vereyim ki annen kurtuldu. Annenin çok güzel bir kulluğu ve ameli vardı; fakat baban dünyada iken Rabb'inin birçok emrini dinlemedi.

– Peki, ben ne yapabilirim? Babamın orada acı çekmesine dayanamıyorum. Bana bir yol gösterin, diye yalvarmaya başladım.

– Bak kızım, dedi, o ciddi duruşlu hanım. Herkes hayatında nasıl yaşadıysa onun hesabını verir. Sen duymadın mı Peygamberimizin o ünlü sözünü:

"Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz, nasıl ölürseniz öyle dirilirsiniz!"

Dünya bir imtihan yeridir. Rabb'im her kulunu dünyada imtihan eder, sonucunu da burada değerlendirir. Burada torpil, yardım, pişmanlık bir çare değildir.

Kızım, sen, babana yardım etmek istiyorsan önce kendini düzelt ve hayırlı ameller işle, iyilikler yap.. Evlatların her hayırlı amelleri anne ve babalarının hesap defterine geçer. Onların acı ve elemini hafifletir. Kendini kurtaramayan evlat,

baba ve annesine yardım edemediği gibi iyi evlat yetiştiremediğinden dolayı da ayrıca azap çeker.

Haydi, acele et. Hem anne ve baban hem de kendin için. Çünkü çağrıldığın an, hesaba hazır olmazsan babanın düştüğü dramı sen de yaşarsın.

Uyandım. Babamın o feryat dolu sesi hâlâ kulağımda çınlıyordu. "Kızım beni kurtar!" diye bağırmasını hiç unutamıyorum. Babam gibi bir insan böylesine müthiş bir hesaba çekilirse Allah'a iyi bir kul olamamış bizlerin hali ne olacak?

Bu son cümle, Serpil Hanım'ın ağzından öylesine hazin, öylesine içten ve öylesine yakıcı bir şekilde çıkmıştı ki oradaki herkesin içini derinden yaralamış, yüreklere kor düşürmüş, kalpleri korku ve telaşla ayağa kaldırmıştı..

Ya bizlerin hali ne olacak?

"BU HAYATTAN KURTULMAK İSTİYORDUM"

Serpil Hanım hıçkırıklar arasında sözlerine devam ediyordu:

– Karar vermiştim artık bu hayat, böyle gitmemeliydi. Kendimi toparlayıp Rabb'ime yönelmem gerekiyordu. Çünkü babamın içler acısı durumu bütün dünyamı alt üst etmişti.

Ne yapacağımı, nasıl başlayacağımı, kime gideceğimi bilemiyordum.

Sağ olsun evimi her hafta temizlemeye gelen ve bana *Canan* isimli kitabı getiren Saide Hanım, "Ben size yardımcı olabilirim" diyerek beni buraya getirdi. Böylece hayatımda ilk defa sizler gibi tertemiz insanların arasına katılmak nasip oldu. İnşallah bugün benim, hem manen doğum günüm hem de gerçek hayata dönüşüm olur.

Ne olur bana bir şeyler anlatın, bana bir yol gösterin de ben de sizler gibi o huzur ve mutluluk iklimine kanat açayım.

Babama manevî gıdalar, yardımlar göndereyim. Rabb'ime layık bir kul olayım.

Ne olur bana yardım edin.

Aman Allah'ım! Bu feryat, bu çığlık, bu ses, öyle etkili, öyle anlamlı ve öylesine yankılıydı ki sanki Serpil Hanım "Ne olur bana yardım edin" derken yalnız kendisi için değil, kendisi gibi bu hayatın karanlık dehlizlerinde kaybolmuş binlerce genç kız için haykırıyordu. Salondaki hanımlar bu feryat karşısında âdeta erimişler, kendilerinden geçmişlerdi.

Ünlü bir mankenin bunca ihtişamlı ve renkli hayatının ardından gelip imdat istemesi ve "bana yardım edin" diye yalvarması, bütün kalpleri yerinden oynatmıştı.

Doktor Özlem Hanım, Serpil Hanım'ı teselli etti ve eline Kur'an tefsirini alarak yine o doyumsuz sohbetlerinden birine başladı.

Ele aldığı konu insanı ve onun gayesini anlatıyordu. Hepimiz de bu konuya çok muhtaç olduğumuzu hissediyor ve açlığını ta yüreğimizde hissettiğimiz için meseleye kendimizi vererek dinliyorduk.

Doktor Özlem Hanım'ın kendisine has üslubu, araya sıkıştırdığı örnekleri ve çarpıcı tespitleri, salondaki o manevî havayı tarifsiz hale getirmişti. Serpil Hanım ise benim gibi başını elleri arasına almış, mahvettiği yıllara yanıyordu.

Bizleri büyüleyen sohbet devam ediyordu:

– İslam dinine göre insan, ucu bucağı bilinmeyen varlık âlemi içinde eşsiz bir konuma sahiptir. Ruhuyla, cesediyle Allah'ın en antika sanat eseridir. Kur'an-ı Kerim, insanın bu özelliğinden dolayı, "En güzel şeklinde yaratıldı" (Tin Suresi, 95:4.) diye ifade etmektedir.

En güzel şekilde yaratılan insan, dünyanın halifesidir. (Bakara Suresi, 2:30.) Yani içinde yaşadığımız şu dünya sarayının halifesi, sultanı, insandır. Yeryüzüne halife olarak gön-

derilen insan, bu yüce rütbesinden ve önemli vazifesinden dolayı "Kiramen Kâtibin" (İnfitar Suresi, 82:11.) denen meleklerce yakın takibe alınmıştır. Bu melekler insanın her sözünü ve her yaptığını kaydederler. (Kaf Suresi, 50:18.)

Cismen küçük olan insan, manen bir âlemdir. Çünkü insan küçük bir âlem olduğu gibi, âlem dahi büyük bir insandır. Âlemde ne varsa numuneleri insanda vardır. Ruhu ruhlar âleminden, hafızası Levh-i Mahfuzdan, hayali âlem-i misalden haber verir. Elementleri kâinattaki elementlerdendir. Vücudundaki tüyler yeryüzündeki ağaçlardan, kemikler yeryüzündeki taş ve kayalardan, bedeninde cereyan eden kan ve gözünden, kulağından, burnundan ve ağzından akan ayrı ayrı sular yeryüzündeki nehirlerden ve çeşmelerden, madenî sulardan haber verir. (Nursî)

İnsan, mahlukatın en şereflisidir. At ve deve gibi hayvanlar, insandan daha büyük olduğu halde insana itaat etmektedir. O büyük deve, küçücük bir çocuğun bile önünde diz büküp onu sırtına almaktadır. Yeşil ot ve sarı saman yiyip süt veren hayvanlar, insana süt gibi bir gıdayı verirler; hatta canlarını satmaktan bile kaçınmazlar.

Gagasıyla yerden her türlü tanecikleri kursağına indiren tavuk, yumurta gibi lezzetli bir hediyeyi insana getirir. Bal arısı, çiçekten çiçeğe dolaşıp şifalı bir balı insana yedirir. Bundan dolayı insanın bu dünyaya bir memur ve bir misafir olarak gönderildiği (Nursî) anlaşılmaktadır.

Bedeniyle harika olan insan, ruhî yönüyle apayrı bir harikadır. Bedene göz, kulak, el, ayak takan İlahî kudret, ruha da his, merak, sevgi, korku gibi duygular takmıştır. Bu duyguları maddeye icra etmek mümkün değildir.

Gerek ilimlerin gerekse de dinlerin insan hakkındaki tespitlerine bakıldığında, insanın ne kadar önemli bir varlık olduğu anlaşılmaktadır.

Cismiyle, ruhuyla ve duygularıyla Allah'ın en güzel bir şekilde yarattığı insanın, büyük bir özenle ve dikkatle yetiştirilmesi gerekmektedir. Çünkü bu mükemmel varlığın zayi olup basit bir meta haline gelmesi, hem yetiştireni hem de toplumu derinden yaralayacaktır.

İNSAN DÜŞÜNMELİDİR

O halde insan düşünmelidir. Biz de birlikte düşünelim:

Yokluktan vücut bulduk. Bir anne karnından dünyaya gözlerimizi açtık. Rızkımız, hemen yanı başımızda, süt olarak gönderildi. İhtimamla beslendik, şefkatle büyütüldük.

Eğer o anne şefkati ve baba sevgisi verilmemiş olsaydı bizim o tahammül edilmez bebekliğimize, kim dayanabilirdi?

Bilmem hiç düşündünüz mü?

Dünyaya geldiğimiz andan itibaren etrafımız nimetlerle doldurulduk. Güneş bizi ısıttı, su bizi temizledi, yiyecekler karnımızı doyurdu, hava teneffüsümüzü sağladı ve bütün bunları zahmetsizce ücretsiz olarak kullandık.

Hayatı anlayacak bir akıl, dünyayı görecek bir göz, sesleri duyacak bir kulak, tatları tadacak bir dil, kokuları alacak bir burun olmasaydı ne yapardık?

Ağzımıza aldığımız bir lokma sindirilip atılmasına kadar, binlerce işlemlerden geçer de hiç haberimiz olmaz. Bize düşen yalnızca o lezzetli lokmayı ağzımıza almaktan ibarettir. Ya ağzımızı, dişlerimizi, midemizi, sindirim sistemimizi çalıştırmak da bizim işimiz olsaydı halimiz ne olurdu?

Günün 24 saatini yalnızca midemizin çalıştırılmasına ayırsak yine de yetiştiremezdik. Bu kurulan mükemmel sistemin ve işleme düzeninin ne kadarından haberdarız?

Dünyanın o büyüleyici güzelliğine karşın gözümüz olmasaydı, o güzel seslere karşın kulağımız ve o doyumsuz tatlara

karşın da dilimiz yaratılmasaydı hayatın ne kadar dayanılmaz olacağını düşünmek bile dehşet veriyor değil mi? Demek ki kâinatı yaratan kim ise insanı yaratan da O'dur. Çünkü ikisini birbirine uygun ve tamamlayıcı bir şekilde yaratmıştır.

Bir insan, görevi ve memuriyeti gereği yaptığı her işin hesabını veriyor da bu dünya nimetlerini bir ömür boyu kullanan insan, yaptıklarının hesabını vermeyecek mi? Bir nefes hava, bir bardak su ve bir lokma ekmek bile bedava alınmazken bir ömür boyu hesapsız nimetleri kullanan ve paha biçilmez masraflar eden bir insan, nasıl olur da mezarda başıboş ve hesap vermeden yatabilir?

Bir insan, hasta olan gözleri için döktüğü parayı düşünürse o sağlam gözlerin ne kadar pahalı olduğunu ve onu kullanmanın da çok ağır bir faturasının bulunacağını anlamaz mı?

Ya aklı, kalbi, midesi, karaciğeri, ayakları, kolları ve sayamayacağımız kadar çok ve bedava kullandığı organları için ne kadar borç altına girmektedir? Bunu hiç düşünmez mi?

Birlikte düşünmeliyiz.

Bizim her türlü ihtiyacımızı bilen, ona göre bu kâinat düzenini kuran ve her türlü imkânları önümüze seren Allah, ebedî yaşamak, sevdiklerimizle birlikte sonsuz bir hayatı paylaşmak arzumuzu geri çevirir mi?

Birbirlerini ölesiye seven anne ve çocuğunu ayırır mı? Onların birlikte olma özlemlerini göz ardı eder mi? Bütün bunlar, bir ahiretin ve Cennette ebedî beraberliğin habercisi değil mi?

Nereden geldik? Niçin geldik? Nereye gidiyoruz? Kime, nasıl hesap vereceğiz? Her aklı başında olan insan bunları düşünmek mecburiyetindedir.

"ALLAH KAHRETSİN!"

Artık dayanacak takatimiz kalmamıştı. Serpil Hanım büsbütün kendinden geçmişti.

– Allah onları kahretsin, diye haykırıyordu.

Onlar beni benden aldılar. Onlar benim güzelliğimi pazarladılar. Onlar beni annemden ve babamdan ettiler.

Başıma güzellik tacı geçirip beni rüyalar âleminde, renkli dünyalarda harcadılar. Beni en güzel değerlerimden, geçmişimden kopardılar. Şimdi manevî güzelliğini kaybetmiş bir cesede döndüm.

Ne olur, Allah rızası için ne olur, bana sahip çıkın. Beni bir daha o çirkeflere, o tuzaklara göndermeyin. Kurtarın beni! Kulunuz, kurbanınız olayım, oralara beni mecbur etmeyin. Köleniz olurum, hizmetçiniz olurum. Ne olur?

Ben Allah'ıma tövbe etmek istiyorum. Ben O'na yönelmeyi arzu ediyorum. Artık bu ömrümü O'nun rızasında geçirmeliyim. Asla ve asla o insan kasaplarının arasına dönmeye mecbur olmamalıyım.

Bu feryada, bu yalvarışa, bu yakarışa hangi yürek dayanabilirdi? Hangi kalp erimezdi, hangi gözler ağlamazdı ve hangi insanın içi tutuşup alevlenmezdi?

Sanki içine köz düşen Serpil Hanım değil de bendim. Sanki o benim içime girmiş, benden bahsediyordu. Onun çırpınışları benim duygularımı yansıtıyordu.

Ey büyük Allah'ım! Sen ne büyüksün, Sen ne yücesin ki Sen'in sevgin nice kalpleri, nice günahkârları yıkıyor ve ıslah etmeye yetiyor.

Serpil Hanım sonunda dayanamadı, Özlem Hanım'a sarıldı.

– Abla, dedi, ne olursun bu işi burada bitirelim. Ne yapmam gerekiyorsa hemen şimdi yapalım. Benim bir saniye bi-

le tahammülüm kalmadı. Bana yardımcı olun, bana bir yol gösterin, lütfen.

O esnada kalabalığın içinden bir hanım fırladı. Elindeki çantadan bir eşarp çıkarıp Serpil Hanım'a uzattı.

– Al kızım, dedi. Bu, kulluğunun ilk alameti olsun. Tak bu eşarbı başına. Rabb'imin melekleri seni alkışlasın. O'nun rahmeti, hidayeti, nuru indi buraya. İç o rahmet sağanağından doya doya. Ömür çok kısadır. Belki de böyle bir şansın bir daha olmayabilir. Bizler senin şahidiniz.

Bu eşarp, iki sene önce yitirdiğim yirmi bir yaşındaki kızıma aitti. Kızım Kadir gecesinde arkadaşlarıyla birlikte geceyi ihya ederken kalp yetmezliğinden Rabb'ine kavuştu. Zaten o her gün Rabb'ine kavuşacağı günü bekliyordu. Öylesine huşu içinde o manevî âlemlere kanat çırptı ki anlatamam.

Onu hep rüyalarımda görüyorum. "Anne, size yer hazırladım. Sizi bekliyorum" diyor bana.

İşte bu eşarpta böyle bir insanın hatırası vardır. İnşallah senin sonun da böyle güzelliklerle dolu olur.

"Ey Allah'ım! Bu hisler ne güzel! Bunlar ne güzel gelişmeler, ne hoş hatıralar. Acaba bunlardan bir miktar da bize nasip olur mu?" diye ben de içimden geçiriyordum.

Serpil Hanım eşarbı aldı, kokladı; sonra da kucağına bastı.

– Ben de bu şehit kardeşimizin emanetini mukaddes bir kitap gibi hep başımda taşıyacağım, dedi.

İLK ABDEST, İLK NAMAZ

Büyük bir huşu, tesbih ve salavatlar içinde Serpil Hanım başını bağladı, abdestini aldı ve ilk namazını da orada bizimle birlikte kıldı.

Allah'ım bu ne müthiş bir manzaraydı. O ilk kıldığım namazın manevî iklimini tekrar yaşadım. O hazzı ve lezzeti tekrar aldım. O huzur âlemlerine tekrar daldım.

Bu iman hizmeti ne kadar büyüktü, ne kadar değerliydi, ne kadar güzeldi. Hayatını, huzurunu, ne ve kim olduğunu unutmuş insanlara hakikati, doğruyu ve imanı tattırmak kadar başka bir güzellik, başka bir zenginlik var mıydı?

İşte Rabb'im bu zenginliği, bu güzelliği, bu hazzı ve lezzeti bizlere nasip etmişti. Hiç de layık olmadığımız halde bu büyülü, bu iksirli, bu gizemli âlemlerin doyumsuz ziyafetine kavuşmuştuk.

Bu atmosfer, öyle çekici, ruhu arındırıcı ve paklayıcıydı ki yolunu kaybetmiş, çıkılmaz boşluklara saplanmış binlerce Nilüfer'ler, Serpil'ler, hayat buluyordu.

"Allah'ım ne olur! Şu içimi yakan, şu ruhumu sıkan, uykularımı kaçıran ve ümitlerimi söndüren şu geçmişimin azabından, günahlarımın dehşetinden ve hatalarımın elemlerinden kurtar beni! Yoksa bunca güzelliği fark edemeyecek ve taşıyamayacak duruma geldim. O bahtsız geçmişim beni sıkmaya, ezmeye devam ediyor. Her gün, her an karşıma dikilip huzurumu ve rahatımı kaçırıyor."

Ben yine eski günlere dalmıştım. Yine nefretim, kinim ve tiksintim doruktaydı. Yine beni benden alan o tuzaklarla kavgaya tutuşmuştum. Tam bu çarpışma anında dokundu, o el bana.

– Nilüfer Abla, diye bir ses duydum.

Bütün hanımların namaz sonrasında ayağa kalkıp salavatlaştığı bir anda gördüm, onu. Beni uçurumdan alan, tam intihar edecekken engel olan, bir anda bana ümit veren ve yaşama sevinci katan oydu.

Huriler kadar güzeldi. Yüzünün ışıltısı gözümü alıyor, içimi ısıtıyor, bütün dünyamı alt üst ediyordu. Bakışlarında-

ki gizem, sihir, ilaç sanki yüreğimdeki bütün hastalıkları, endişeleri, vesveseleri eritip söküp atıyordu.

– Aman Allah'ım, sen ha, dedim.

– Nilüfer Abla!

– Sen neredeydin? Allah aşkına, ben seni arıyorum her gün.

– Ah, Nilüfer Abla! Ben hep senin yanındaydım, ama sen beni görmüyorsun.

Bu melek yüzlü kız, yaralı olarak yolda bulup hastaneye götürdüğüm kızdı. Tedavisi için bir parça da para bırakıp yanından ayrılmıştım. Yıllar sonra günahlarımın dayanılmaz baskısı altında tam intihara karar vermişken karşıma çıkıp beni kurtarmıştı.

Sadece bu kadarla da sınırlı kalmıyordu. Ben bu yaralı kızı hastaneye bıraktıktan kısa bir zaman sonra vefat etmiş. Bunu daha sonra öğrendik. Dünya cesedini bırakıp Hızır gibi darda kalan Nilüfer'leri kurtarmaya devam ediyordu; çünkü o bir şehitti.

"UMREYE GİT"

Nilüfer konuşmaya devam etti:

– Nilüfer Abla, unutma ki kâinatın ipleri Rabb'imin elindedir. O her kulunun kalbinden geçenleri bilmektedir. O'na iltica etmeye, O'na yönelmeye, O'na yalvarmaya devam et. O samimi bir yürekle isteyen hiçbir kulunu geri çevirmemiştir. O asla kullarını reddetmemiştir. Orası rahmet ve ümit kapısıdır. Ne kadar günah işlenirse işlensin, yeter ki samimane bir pişmanlıkla dönülüp tövbe edilsin. Orada her kuluna bir yer vardır, O'nun affi ve rahmeti herkese ve her şeye yeter.

Ben derim ki eğer imkân bulursan umreyi düşün. O manevî iklimlere kanat aç. Efendimizin huzuruna çık. O'ndan şefaat iste. Orası senin için manevî bir temizlik, bir güzellik

olacak ve bu dertlerden kurtulacaksın. Çünkü efendimiz, huzuruna çıkan her samimi ümmetini kucaklamaya söz vermiştir. Orada yapılan duaların kabul edileceğini beyan etmiştir.

Rahmetin sağanak sağanak indiği o beldelerde, meleklerin saf tuttuğu o mekânlarda, kalplerin temizlendiği o yerlerde, gözyaşlarının sellere dönüştüğü o iklimlerde her isteğe, her niyaza cevap verilir.

Git Nilüfer Abla, orası senin ümit kapındır, şifa yeridir.

– Ama nasıl?

– Unutma! Rabb'im her güzel isteğe bir kapı açar.

Gözlerimi kapadım. O âlemleri bir an hayale dalmıştım ki karşımda içimi huzurla ve ümitle dolduran şehit kızı kaybetmişim. Belki de o oradaydı, ama ben onu göremiyordum ve sesini duyamıyordum.

Göğüs kafesini parçalarcasına çarpan kalbimin gümbürtülerine dayanamayarak olduğum yere oturdum; ama aklıma bu soru çakılıp kalmıştı: Nasıl gideceğim?

Dua etmeye başladım: "Allah'ım ne olur, bu ümit kapısını bana da aç!"

O esnada Serpil Hanım'ın uzanan elini fark ettim.

– Nilüfer Abla, dedi. Seni buralarda görmek hem de bu tesettürlü kıyafetler içinde bulmak, ne güzel. Hidayete erdiğini duymuştum. Aslında bana ümit verenlerden biri de sen oldun. Allah razı olsun.

AĞLAŞIYORDUK

Sarıldık. O huzur dolu, ümit dolu, mutluluk dolu gözyaşlarımız birbirine karıştı.

Çevremizdeki bütün hanımlardan dualar yükseliyordu:

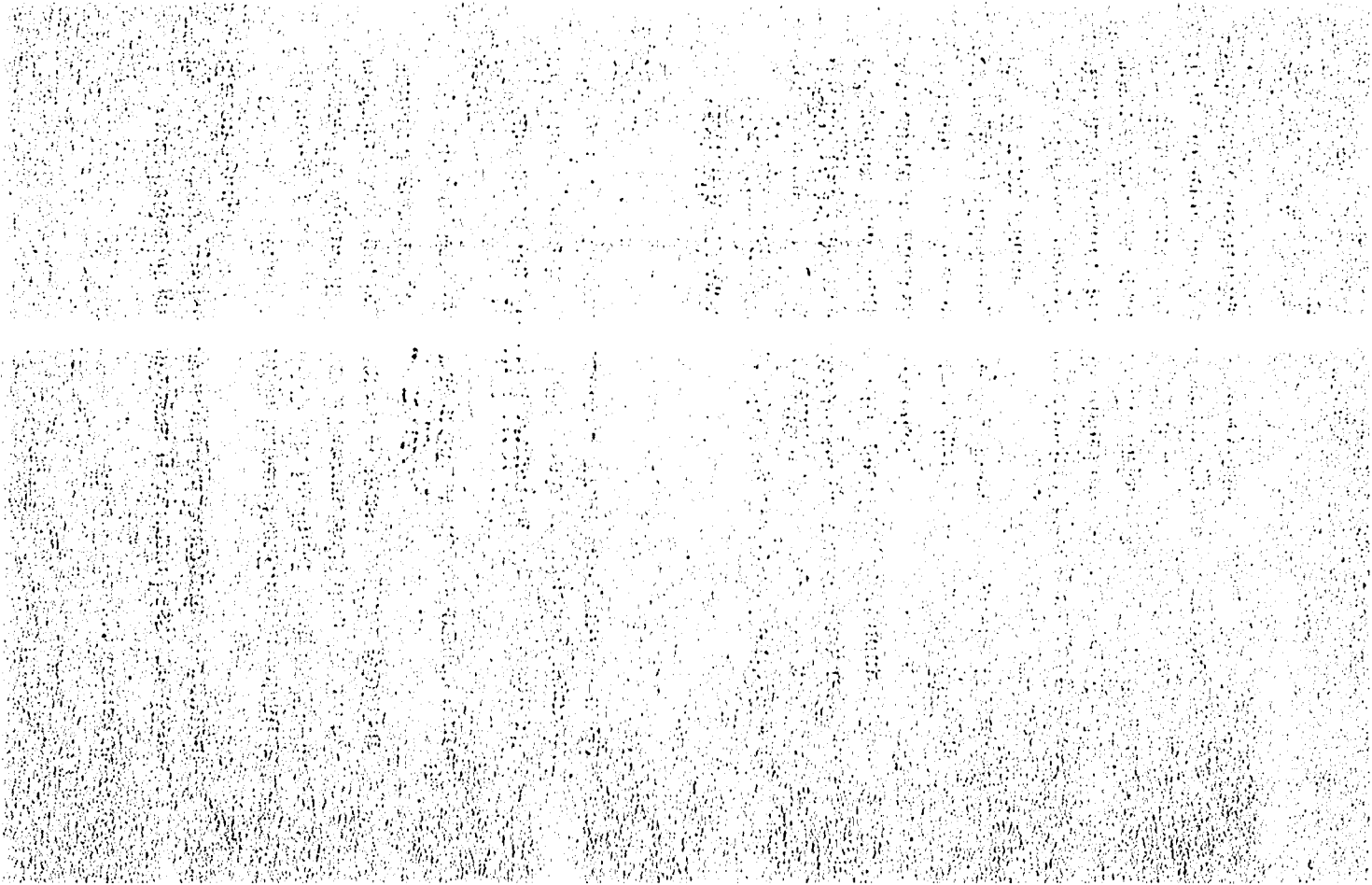
"Allah'ım diğerlerine de hidayet nasip et! Âmin!"

O gün başka bir gün olmuştu. Hayatımın başka bir dönemeciydi. O gün çok istediğim, çok beklediğim ümit kapısının tarifini almıştım.

Demek ki benim kurtuluş kapım Efendimizin şefaatine sığınmakla olacaktı. Bunu bilmek, bu ümidi taşımak bile iç dünyamda müthiş bir huzur oluşturdu. Belki de aylardan beri ilk defa kendimi bu kadar rahatlamış hissettim. Sanki sırtımdan dağlar inmişti.

O gün yine beni duaya sevk etti. Artık dualarımda umre vardı:

"Allah'ım ne olur, bana bunu nasip et! Ne olur bu ümidimi yolda koyma. Ne olur beni o manevî iklimlere uçur, ne olur beni Efendimizin huzuruna çıkart ve sığınmayı nasip et!"

İKİNCİ BÖLÜM

YİNE BİR FELAKET

Sürprizler yakamı bırakmıyordu. Bu hayat imtihanı çok zor geçeceğe benziyordu. Geçmişin aç kurtları beni unutmuş değildi. Hayat içinde yapayalnız bir kadının kendini taşıması çok zordu. Tam "ümidim arttı" dediğim, "kurtuldum" diye sevindiğim bir anda geldi o felaket...

İzimi bulan o namus kasapları beni tekrar eski hayata çekmek için hilelerin, düzenbazlıkların ve tehdidin her türlüsünü yapıyorlardı.

Telefonumu değiştirdim ve başka bir eve geçerek kendimi gizlemeye çalıştım; ama bir türlü kurtulamıyordum. Bu durumu çevremdeki dostlarıma iletip onları da rahatsız etmek istemedim. Çünkü bunlar işlediğim günahların yansımalarıydı. Onları ne hakla bu işlere bulaştırabilirdim. Tek başıma mücadele etmekten başka çarem yoktu.

Pazar günü sohbetten sonra posta kutusunda bir mektup buldum. Doğrusu, beni çok ciddi anlamda korkutmuştu yazılanlar. Korkum, ölümden değildi. Korkum, bu namus katillerinin eline tekrar düşüp mahvolmaktı. Mektupta şöyle yazıyordu:

Bu sana son ihtarımız!

İstediğin kadar para, istediğin kadar konforlu bir hayat, istediğin kadar yer ve çevre seçimi. Unutma sen bize lazımsın. Eğer cevabın "hayır" olursa bilesin ki öldürmeyiz, sürüngürürüz!

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Bu adamlar bir şeyi kafalarına koyarlarsa istediklerini yaparlardı. Öldürseler, ölüm güzel bir nimetti benim için. Şantaj yapmadıklarını da biliyordum. Söylediklerini uygularlardı bunlar...

Yalnız ve çaresiz halimle Rabb'ime sığınıyordum. Eğer bir çıkmaza daha sürüklenecek olursam bu, benim geçmişimin suçu olurdu. Demek ki yaptığım hataların bedelini ödeyebilmem için daha çok can yakan, ümit kıran, korku dolu aylara, yıllara ihtiyacım vardı; ama müsterih olduğum bir konu vardı ki ben bu rezil yola kendi isteğimle dönemezdim. Rabb'ime sığınıyordum:

"Ne olur Allah'ım beni onlara verme, beni onlara ezdirme, beni onların elinde harcatma. Sahipsizlerin sahibi Sensin, bana sahip çık."

Rabb'im de beni onlara ezdirmezdi; yine de içimde yanan bir ateş vardı ve bir türlü sönmüyordu:

Ya ömrüm Efendimizin huzuruna çıkmaya yetmezse? Ya o manevî havayı teneffüs edemezsem? Kalbimi heyecana boğan o anı yaşayamayıp "Efendimiz, bu günahkâr ümmetin geldi, senden şefaat istiyor" diyemezsem?

İşte bu sorular beynimi kemiren kurt gibiydi.

İçimde tarifsiz bir sıkıntı başlamıştı. Sanki yer gök beni sıkıyordu. Bir türlü durulamıyordum, rahatlayamıyordum. Sanki gizli bir el bütün hücrelerime kadar uzanmış, binlerce bıçakla beni parçalıyordu. Bu huzursuz, endişeli ve mutsuz halim âdeta bir felaketin habercisiydi. Bunu zaten ruhen de hissetmeye başlamıştım.

O YERLERE DÖNMEK İSTEMİYORDUM

Yine o gece sabaha kadar seccademin başında Rabb'ime el açtım, yalvardım. Elimdeki *Cevşen*'in her satırı gözyaşlarımla sulanmıştı, bir saniye bile uyumamıştım.

Evde yalnızdım. Kendime göre tedbirler almıştım, ama masum insanların etinden ve hayallerinden çıkarları olan o eli kirli insanların ne zaman, nerede çıkacakları belli olmazdı.

Belki de hayatta ilk defa kendimi bu kadar yalnız, savunmasız ve aciz hissediyordum.

Ah, Seyda ah! Ne olurdu, her saniye senin için çarpan şu kalbimi bir duyabilseydin. Ne olurdu sana olan tertemiz duygularımı anlayabilseydin. İçimde yıllardır yanan o ilk aşkımın sen olduğunu bilebilseydin.

Ben senden ete kemiğe bürünmüş öylesine bir dünya evliliği istemedim. Beni kabul etmen, beni himaye etmen, destek olman ve yalnızca soyadını taşımam yeterdi; hatta o büyülü, etkileyici ve her kelimesinde edep ve ciddiyet saçılan o sesini haftada bir kez bile duymam kâfiydi. Bunun için bile nelerimi vermezdim ki... Bunca hata ve günahtan sonra beni kabul etmesini bekleyemezdim; hem de çok sevdiği dünyalar güzeli eşinin ölümünün ardından...

Gönül işte. Susuyor, ikna olmuyor, mantıkla hareket etmiyordu. Bir sevdi mi, bir kapıldı mı, artık gözü hiçbir şeyi görmüyordu.

Bu rezil hayat bana neleri kaybettirmedi. Bu güzellik sevdası, bu şöhret olma duygusu dünyamı bu hale getirmeseydi ben de Nuray Hanım gibi mutlu bir yuva kurar, çocuklarımın ve eşimle insan olduğumu anlardım. Belki de Seyda'nın yanında, dünyanın en bahtiyar kadını olurdum. Yaşadığım bu azabı ise hiç tatmazdım. Şimdi kapıdan, pencereden girecekler, diye titrediğim canilerin korkusu içinde ömür sürmezdim.

SEYDA'NIN SESİ, BENİ, BENDEN ALDI

Daha düşüncelerimden sıyrılmamıştım ki telefon çaldı. Birden içime "cız" diye bir köz düştü. Yine onlar olmalıydı. Acaba telefonu kaldırsam mı, kaldırmasam mı? Bir tereddüt ve endişe içerisinde ahizeye uzandım.

– Nilüfer Hanım!

Aman Allah'ım bu Seyda idi. Âdeta insanı çarpan, büyüleyen o ses tonu, bir anda içimi allak bullak etti.

– Hayrola, hasta mısınız, dedi.

–Yo, çok iyiyim.

– Sesiniz iyi değil.

– Bir anda şaşırdım, beklemiyordum ondan bu alâkayı.

– Nasılsınız görüşmeyeli?

Bu şefkat ve himaye dolu ses tonu yeniden beni benden almıştı. O sevda masalı yeniden canlandı. Demek o da unutmamıştı.

– İyiyim, dedim. Ya siz?

– Çok şükür Rabb'imin emanetini taşımaya devam ediyoruz, işte.

Evet, Seyda başkaydı. Onun bütün dünyası "iman hizmeti" için çalışmaktı. Onun günlük programında hakikî kulluk

vazifesi, çaresizlere yardım, kimsesizlere destek ve örnek yaşantı gibi yüce görevler vardı.

– Şunun için aradım, diye devam etti.

Rüyamda sizi gördüm. Zor bir mücadele içindeydim. "Yardım eden yok mu?" diye bağırıyordunuz. Doğrusu çok endişelendim. Bir terslik yok, değil mi?

Yeniden kalbim oynadı, yerinden. Titremeye başladım. O genç kızlık aşkı sardı, bütün duygularımı.

Demek Seyda'nın düşleri, hayalleri ve kalbi benimle alâkadardı ki halim rüyalarına giriyordu. Bu bile benim için bir umuttu.

"Allah'ım ne olursun bu tahminim doğru çıksın da hayal bile olsa bu umudum sönmesin" diye dua ediyordum içimden.

– Hayır, hayır bir şeyim yok, diyerek yalan söylemek zorunda kaldım. Onu, kapkara geçmişimin adi hesaplaşması içine çekemezdim. Ona insan katillerinin karşısında bir zarar görmesine dayanamazdım.

– Unutmayın Nilüfer Hanım, dedi. Siz benim kardeşimsiniz. Zor ve dar zamanlarınızda çalacak bir kapınız olduğunu bilin dedi ve son sözü, iyi akşamlar oldu.

YENİDEN YIKILDIM

Beni yeniden yıktı ve bir anda alevlenen ümitlerimi, son cümlesiyle külleyiverdi:

"Siz benim kardeşimsiniz."

Keşke hiç aramasaydı. Başta ne kadar da ümitlenmiştim, o ölgün ve bitkin vücuduma kuvvet gelmişti. Fakat "Dar ve zor zamanlarda çalacak bir kapın olduğunu bil" demesi de beni büsbütün gözden çıkarmadığını gösteriyordu.

Çok uzak bir ihtimal bile olsa onunla evlenme hayaliyle avunmayı tercih ediyordum. Bu bile, mücadele ettiğim sıkıntılarım için bir direnç sayılırdı.

O gün yine sohbet vardı. O manevî havanın doyumsuz hazzına bir an önce ulaşmak için erkenden hazırlıklara koyuldum. Bugünkü sohbetin konusu ise insana ayrı bir heyecan veriyordu. Çünkü Melek Abla'da toplanıp vesvese konusunu dinleyecektik. Buna herkesten ziyade ihtiyacım vardı.

Niçin önemliydi bu mevzu? Çünkü şeytan birçok insanın aklına ve kalbine çeşitli şüphe ve vesveseler verip onları ibadet ve kulluktan kaçırmak istiyordu. Bunun sebebi ve çaresi bilinmese kulluk görevlerini bırakmaya kadar giden bir tehlike mevzubahis olurdu.

Sohbeti daha iyi anlayabilmek için *Sözler* isimli kitabı aldım ve vesvese bahsini şöyle gözden geçirip "bir ön bilgi sahibi olayım" dedim. Şunları öğrendim:

Vesvese, küçük gördükçe küçülür, büyük gördükçe ağırlaşır. İlim onu kovarken cehalet davet eder.

Şeytan, evvela şüpheyi kalbe atar. Kalp onu kabul etmeyince hayale bir kısım çirkinlikler getirerek insanı sarsmaya, kendinden şikâyetçi hale getirmeye çalışır. İnsan âdeta kendinden, kendi düşüncelerinden kaçmak ister. İnsanı şüphelerin kucağına atmak ister.

Hâlbuki hayal hüküm değil, küfür hükümdür. Onun içindir ki insanın hayalinde o kabil çirkinliklerin görünmesi, onu küfre düşürmez. İnsan, hayali hakikat zannederek zarara düştüğünü zanneder. Şeytanın fısıltılarını kalbine mal eder. Zarara düşer. Zaten şeytanın istediği de budur.

Şeytan, insan mahiyetindeki alıcısı olan, lümme-i şeytaniyeye bir kısım şeyler gönderir. O şeylerin bütünü şeytana aittir. İnsanın vazifesi uyanık durmak, o ekranı boş bırakmamak, zikirle, fikirle, şükürle, hayırlı işlerle meşgul etmektir.

Yoksa şeytana ait çirkinlikleri, onun bir kısım çirkin hatıraları akla getirmesini kendinden zannetmek, "Kalbim ne kadar bozulmuş?" diye dövünmek değildir.

Yılanın aynadaki görüntüsü nasıl ısırmıyorsa o çirkin şeyler de insana zarar veremez. İnsan kirli bir pencereden de semayı seyredebilir. Onlar ona bulaşmaz. Arılar, uğraştıkça saldırır. Dokunmayınca bırakır. İçine vesvese gelen insan, "Aman ne kusur ettim!" diye endişelenmemeli, nazarını hemen güzel şeylere çevirmelidir.

İnsan, içine gelen vesveselerden rahatsız oluyorsa kendisine ait değildir, huzurunu bozmamalıdır. Aklına ve hayaline gelen şeylerden rahatsız olmuyorsa kendine aittir, şeytanın gafletle ördüğü tuzağa düşmüştür. Mesul olur. Tövbe kapısına sığınmalıdır.

ÇOK KORKUYORDUM

Kitabı çantaya koydum ve apartmanın önüne indim. Bir türlü içimden atamadığım kaçırılma korkusu yine beynimi kemiriyordu.

Belki de ilk defa tedbirsiz bir cesaretle, çok da uzak olmayan sohbet evine yürüyerek gitmeye başladım. Görünüşte her şey normaldi; ama içime çöken sıkıntıya bir anlam vermeye çalışıyordum. Zihnim kötü şüphelere teslim olmuş, kalbim de beni uçuracakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Sanki bu yaklaşan felaketin gizli sinyalleriydi.

Her şeyimi aldıktan sonra beni bir kenara iten bu insan avcıları, yine ensemdeydi. Yine beni o bataklığa çekip zorla, şiddetle ve korkutarak amaçlarına kavuşmak istiyorlardı. Benim gibi yüzlerce günahsız insanın hayatını mahveden bu ırz tüccarlarında en ufak bir acıma, merhamet ve vicdan yoktu. Onlar için sağcı-solcu, ilerici-gerici, dinsiz-dindar fark etmezdi. Onlara satılacak insan eti lazımdı.

Gencecik hayatları para edecek kadar kullanan bu aç kurtlar, sonra da onları bir köşeye atıp ölüme terk ederlerdi. Hele kendileriyle ilgili konuşan olursa da oracıkta işini bitirirlerdi.

İşte bunun için benim dinime dönüş yapmam, kapanmam, kendi köşeme çekilip hayatımı Rabb'ime adamam, onlar için bir mana ifade etmiyordu.

Biliyordum, bu tehditlerin ardından bir felaket olacağını, bu vahşi ruhlu insanların beni yalnız bırakmayacaklarını. Biliyordum beni sahte dünyalarda önce meşhur edip sonra da ömrümün sonuna kadar esir alacaklarını...

Sürekli dua ediyordum:

"Allah'ım ne olur. Bu günahkâr kulunu, yeniden o günahkâr dünyalara atma. Beni bu azgın canavarların eline teslim etme. İçimde bir sevda haline gelen Efendimize kavuşma umudumu bitirme. Ben, ona kavuşmanın ümidiyle yaşıyorum. Onun önünde şefaat dileyebilmemin direnciyle ayaktayım. Hiç değilse bu hayalimin gerçekleşmesi için bu kuluna yarım et!"

BENİ ZORLA KAÇIRDILAR

Bu müthiş ruh depreminin arasında dolaşmaya devam ederken bir Mercedes taksi süratle önümü kapattı ve bir anda dört kapısı birden açıldı. Dışarı fırlayan yüzleri maskeli insanlar kollarımdan yakalayarak beni taksiye attılar.

Artık bütün hayalim, umudum ve sevdam geride kalmıştı. Kesime giden bir koyun gibiydim. Yeniden yeşermeye başlayan hayatım, o iğrenç çirkinliklere pazarlanıp açmadan solacaktı.

Nasıl yandığımı, nasıl yıkıldığımı, nasıl el ayak öptüğümü anlatamam. Tek başımayım. Yardım eden bir Allah'ın kulu yok. Yeniden götürülüyordum gençliğimi, güzelliğimi ve ümitlerimi kaybettiğim dünyaya. Yine yalvarmaya başladım:

"Allah'ım ne olursun yardım et! Sen'den başka kurtarıcım yok. Sen'den başka sığınağım yok! Sen'den başka düşünenim yok."

Rica ediyordum kalpleri kuru, vicdanları simsiyah, yüzleri maskeli katillere:

"Acıyın ne olursunuz. Sizin anneniz, bacınız yok mu? Siz hiç merhamet taşımaz mısınız? Ne olur beni bulamamış olun. Beni görmemiş olun. Ne olur beni bırakın."

Bütün bunlar boşunaydı, bütün bunlar sonuçsuzdu. Taştan ses çıkıyordu da onlar ses vermiyordu. Bağırıp çağırınca derhal gözümü ve ağzımı bağladılar. Burnuma verilen bir kokuyla da kendimi kaybetmiştim.

Gözümü açtığımda, etrafı yüksek duvarlarla çevrili geniş bir avlunun merdivenlerinden çıkarılıyordum. Göz alıcı bir güzellik ve akıl almaz renklerle bezenmiş bir salona gelince beni divana bıraktılar.

Tam bir şok içindeydim. Gerek ev gerekse de gördüğüm simalar tanıdık değildi.

Burası çok garip bir yerdi. Etrafımda gördüğüm bir-iki bayan oldukça olgun, oturaklı ve tam bir aile hanımıydı. Gerek yaşlarıyla gerekse de giysileriyle satılık hanımlara benzemiyorlardı. Evdeki hareket de buranın bir kadın ticarethanesinden ziyade bir ev olduğu izlenimini veriyordu.

Bir nebze de olsa, nefesimi kesen tedirginlik ve korku azaldı. Bu küçük şüpheler bile benim için ümit kaynağı olmuştu.

Sürekli; ama sürekli yalvarıyordum içimden, Rabb'ime. "Ya hemencecik canımı al ya da kurtar" diye. Bu yalvarışım, bu yakarışım bende öylesine heyecan yaratıyordu ki sanki kalbimin, göğüs kafesimi delip çıkacağını sanıyordum. Belki de bu, o küçük ümidin heyecanıydı.

GARİP BİR YERDİ BURASI

Çok sürmeden, uzun boylu, hafif esmer, çok da ciddi ve kendinden emin bir bey geldi.

– Nilüfer Hanım, hoş geldiniz, dedi.

Benim bakışlarım "Bu nasıl hoş gelmekmiş?" der gibiydi.

– Biliyorum, bu geliş biçimi hoş değil, belki de kızgınsınız, haklısınız.

Karşıma oturdu. Az sonra benimle aynı yaşlarda gösteren, başı yarım örtülmüş, uzun etekli parlak bir hanım gelip yanına çömeldi.

– Eşim Arzu, diye tanıttı.

Ben tepki vermeden, içimdeki o müthiş heyecanla baş etmeye çalışıyordum. Bu garip hallerin nasıl sonuçlanacağının merakı içindeydim.

– Çocuklar umarım ki size kaba davranmamışlardır.

– Niçin buradayım, diye bağırdım, kendime hâkim olamayarak.

İri yarı, tok sesli şahıs:

– Önce, bilmenizi isterim ki kötü bir niyetle getirilmediniz, dedi. Size asla dokunulmayacak.

Bu son cümle, âdeta başıma bir bomba gibi düştü. Sevineyim mi, üzüleyim mi, kendimden mi geçeyim bilemedim. Sanki Mevla'm beni bir anda cehennem işkencesinden alıp çıkarmıştı. Saatlerdir ilk defa derin bir oh çekip "Şükür Rabb'im" diyebildim.

Daha ben sormadan:

– Biliyorum, kafanızdan geçenleri dedi. "Madem beni kötü niyetle getirmediniz de niçin kaçırdınız? Daha nazik davet edemez miydiniz?" diye düşünüyorsunuz.

"Evet" der gibi gözlerinin içine baktım. Bu, öfke dolu bir bakıştı.

– Gelmeyeceğinizi düşünerek bu yola başvurduk.

– Bu muammanın sırrını anlatın bana. Niçin buradayız öyleyse?

– Ne olur Nilüfer Hanım, sakin olun. Bütün bunların nedenini öğreneceksiniz. Sizi asla üzmek için çağırmadığımızı anlayacaksınız. Onun için biraz sabredin ve rahatlayın.

Ama kendimi bir türlü frenleyip sakinleşemiyordum.

– Siz değil miydiniz, dedim beni tehdit eden, mektuplar gönderen, o günahlara beni zorlamak isteyen?

– Üzgünüm Nilüfer Hanım, bunu galiba bizim çocuklar yaptı. O plan iki gün önce durduruldu. Artık siz burada o niyetle değil, saygın bir misafir olarak bulunuyorsunuz.

"SENİ, BEYEFENDİYE GÖTÜRECEĞİZ"

Ayağa kalktı.

– Arzu, sen anlat, dedi. Daha sonra da beyefendiye çıkaracağız.

"Beyefendi" dediği o zalim insan benim gibi onlarca genç kızın hayatını zindan eden bir kadın taciri. Bulaşmadığı suç, yapmadığı kötülük, yıkmadığı gönül yok. Hem devleti hem de insanları dolandırmakla ün yapmış bir günah zebanisi...

Onu kendi ellerimle boğmak istiyordum. Onu kör bıçakla lime lime doğrasam bile rahatlayamazdım. Onu ibret için namusunu kaybetmiş, kirletilerek bir köşeye atılmış onlarca çaresiz kızlar adına ezip parçalamak az gelirdi.

Yeniden geçtim kendimden. O umut katilinin, o ırz düşmanın, o Nemrut ruhlunun adını duyup da nasıl isyan etmemek mümkün müydü? Kinim, öfkem nasıl ayaklanmasın? Nasıl içime intikam çığlıkları düşmesin? O vicdansız herif,

beni benden alan, hayallerimi yıkan, umudumu parçalayan, ömrümü karartan bir insan kasabıydı. Sayısız masumu, hem hayata hem de aile sıcaklığına hasret bıraktı.

Üzerime binlerce ejderha çullanmış gibi beni boğan, çıldırtan, kendimden geçiren dayanılmaz bir nefretle, attım kendimi divana. O günleri tekrar yaşamaya takatim yoktu artık.

Arzu Hanım kollarımdan tuttu, kaldırdı. Bir bardak su getirdi. O tatlı ve samimi bakışlarını gözlerime dikerek:

– Nilüfer Hanım, dedi. Ben sizi ilk defa görüyorum; fakat isminizi çok duydum. Ben de sizin gibi bu acımasız hayatın kurbanlarından birisiyim. Lakin şimdi işler değişti. Buraya farklı bir niyetle çağrıldınız.

"Efendi"nin huzuruna çıkınca bunu anlayacaksınız; hatta çok şaşıracaksınız. Ne olur sakin olun, hiç değilse bana itimat edin.

– Demin ki bey kimdi, diye sordum.

– Benim kocamdı. Beyefendinin de iki yıldan beri sağ kolu olan kişi.

Hiçbir şey anlayamıyordum. Her şey, çok bilinmeyenli denkleme dönmüştü. Sanki adresini şaşırmış, şaşkın bir yolcu gibiydim. Aklımdan binlerce yorum geçiyordu. Binlerce şüphe, ümit, korku birbirine karışmıştı.

Bütün bunları düşünürken manken Serpil Hanım'ı görünce şaşkınlığım daha da arttı.

O muhteşem güzellik ve o görkemli duruş, o göz alıcı kıyafet. Örtünmek de ne kadar yakışmıştı Serpil Hanım'a. Sanki pırıl pırıl yanan endamıyla, melekleri andırıyordu.

İkimiz de heyecanla kucaklaştık.

– Nilüfer Abla!..

– Serpil kardeşim...

Endişe ve korku dolu bir tavırla sarıldık birbirimize. Daha ben sormadan Serpil Hanım her şeyi özetledi, bir çırpıda:

– Beni zorla alıp getirdiler, dedi. Bizden önce de bir grubu daha getirip tekrar göndermişler.

Yemin ettiler, kötü bir niyetle getirmediklerine. Bunların sözlerine de ne kadar güvenilir, bilmiyorum ki?

O da titriyordu benim gibi korkudan. Onun da içine ateş düşmüştü.

"BEYEFENDİ İSTİYOR"

Ayaküstü bu şaşkınlık verici gelişmenin yorumunu yapıyorduk ki "Beyefendi çağırıyor" diye bizi alıp üst kata çıkardılar. O esnada iki güzel hanımla daha karşılaştık. Onlar da aşağıya iniyorlardı.

Anlaşılıyordu ki beyefendinin karanlık haremine bulaşan hanımlar toplanıp getiriliyordu; ama niçin? İşte içimdeki tek endişe kaynağı buydu.

Üst kata çıktık. Yanımızda da Arzu Hanım ve beyi vardı.

Yine son derece ince bir zevkle dekore edilmiş bir odaya alındık. O esnada çok temiz giyimli, yüzü nurlu bir bey geldi ve aceleyle onu yan odaya aldılar. Az sonra da doktor olduğunu sandığımız bir bey elindeki çantayla çıkıp gitti. Yüzünde ise müthiş bir telaş ve endişe vardı.

Olanlara bir türlü mana veremiyorduk. Herhalde yan odada "Beyefendi" dedikleri, o zalim insan olmalıydı; lakin doktor, o temiz görünümlü adam ve bizim çağrılmamız... Bütün bunlar beynimizin içinde bir türlü çözemediğimiz bilinmezler yumağını oluşturuyordu.

Bize çay, kahve ve meyve ikram etmek istediler; ancak ne ben ne de Serpil Hanım bunu kabul etmedik. Zaten verselerdi de bu panik, korku ve endişe içinde tir tir titrerken boğazımızdan asla geçmezdi.

Çok beklemeden bir kapı açıldı. İçeriden çıkan bir hanım bizi "buyur" etti. Serpil Hanım'la birlikte endişe ve merak içinde odaya girdik.

Aklımızdan geçmeyen, hiç düşünemeyeceğimiz, hatta hayal bile edemeyeceğimiz bir tabloyla karşılaştık.

Alabildiğine ihtişamlı ve baş döndürücü bir çekicilikle döşenen bu geniş odaya adım atar atmaz, odanın tam ortasına kurulmuş ve özenle döşenmiş bir hasta yatağıyla karşılaştık. Yatakta bir bey yatıyordu. Sağından solundan serum şişeleri, kan poşetleri, ilaçlar ve yanında telaşla dönen hemşire, ortada olağanüstü bir durum olduğunu gösteriyordu.

NAMUS KATİLİ

Az daha yaklaşınca yataktaki beyin "Beyefendi" adıyla bilinen, karanlık işlerin kralı olduğunu anladık.

"Ey büyük Allah'ım! Sen nelere kadirsin. Sen nice zalimleri yere serdin, nice hainlere haddini bildirdin, nice haksızlık yapanları ayaklar altına aldın."

Yüzlerce masum kızın hayatını zehre çeviren, dünyasını kararan, ömrünü bir işkenceye döndüren bu insan kasabının şu halini görünce sanki yanan yüreğime bir buz kalıbı düştüğünü hissettim.

Bir an Serpil Hanım'la göz göze geldik. Serpil Hanım'ın bakışlarından sızan nefret, âdeta ateş saçıyordu. Anlaşılan Serpil Hanım da şöhretli ve ünlü olmak adına şu önümüzde yatan namus tacirinden çok çekmiş olmalıydı.

Yanına yaklaştık, bizleri yakınındaki sandalyeye oturttular.

Bizden önce giren temiz yüzlü beyin de imam olduğunu anladık. Başında takke, elinde Kur'an, sessizce okuyordu.

Arzu Hanım'ın beyi, ihtişamlı yatağın içinde bir yılanla boğuşur gibi çırpınan "Yılan Abuzer" lakaplı "Beyefendi"ye eğilerek:

– Efendim, Nilüfer ve Sibel Hanımları da getirdik, dedi.

Can alıcı bakışları, iç titreten sesi ve etrafına saldığı korkuyla yürekleri ağza getiren "Yılan Abuzer", fersiz bakışlarını araladı, bitmiş, tükenmiş haliyle bir müddet yalvarır gibi bize baktı. O dehşet saçan bakışlarında eser yoktu. Dudakları titremeye, kalın, gür kirpiklerinden sızan yaşlar, solgun ve derin çizgilerle bölünmüş yüzüne doğru sızmaya başladı.

Masum ve korumasız bir çocuğun çaresizliği içinde bir şeyler söylemeye çalışıyordu; fakat biz kelimelerini anlamıyorduk.

"HATA ETTİM, ÖZÜR DİLERİM"

Derhâl Arzu Hanım'ın beyi araya girerek kulağını ağzına yaklaştırdı, sözlerini bize aktarmaya başladı.

– Hata ettim, diyordu. Çok günah işledim, çok haksızlık ettim. Şimdi çok pişmanım. Artık huzura hesap vermeye gidiyorum. Yaptığım yanlışlar içimde bir kor oluşturdu. Dayanılmaz bir acıyla beni yakmaya devam ediyor. Daha Cehenneme girmeden o dehşetli ateşi hissetmeye başladım. Anladım yanlışlarımı, lakin çok geç oldu.

Allah her türlü kötülüğü, her günahı affedermiş; ancak kul hakkını asla.

Benim üzerimde çok kul hakkı var. Bunları zamanında düşünmedik. Gençtik, güçlüydük, cahildik. Gözümüzü silahla açtık. Haramı, günahı hesap edemedik. Ömrün bir gün bitip bir hesap gününün geleceğini hiç hesap edemedik.

Şu anda çok zor durumdayım, çok çaresizim, affınıza muhtacım. Binlerce, yüz binlerce af diliyorum. Ne olur siz

büyüklük gösterin affedin, beni bu şekilde huzura göndermeyin, ne olur?

İçini Cehenneme çeviren vicdan azabının nasıl dayanılmaz bir drama döndüğü yüzlerinden okunuyordu. Bir ateş çukuruna düşmüş gibi fersizleşen bakışlarını bizlere dikti. Sellere dönenen gözyaşı içinde çaresiz bir çocuk gibi feryat ediyordu:

"Ne olur, affedin. Dayanacak gücüm kalmadı. Ölmeden önce her saniye ölüyorum. Yalvarıyorum ne olur."

Yüzlerce genç kızın etini satarak, hayallerini yıkarak, ümitlerini söndürerek bir korku ve dehşet saltanatı kuran "Yılan Abuzer", o kadar aciz, o kadar perişandı ki el-ayak öpmekten başka çaresi kalmamıştı.

"Ey Büyük Allah'ım! Bundan daha büyük bir ibret, bundan daha büyük bir ders ve daha büyük bir intikam olur muydu?"

O kadar yalvarıp inliyordu ki gözlerinden akan gözyaşlarını hemşire hanım sile sile bitiremiyordu.

Serpil ile birlikte bu manzara karşısında donup kalmıştık. Bir anda yüzlerce çarpıcı olayın sanki iç içe yaşandığı bu sahne, keşke bütün insanlara ibretlik bir belge gibi sunulabilseydi.

İçimde bir türlü dinmeyen kin ve intikam duyguları yeniden coştu; en ufak bir merhamet oluşmamıştı ona karşı. Sanki o ağlayıp af için çırpındıkça yıllardır içimi yakan ateşe bir ilaç gibi geliyordu.

O, genç kızlık hayatımda yaşadığım acıları nasıl unutabilirdim. Zorla götürülüp isteklerine boyun eğmediğim için günlerce işkence gördüğüm, korkudan ölümü arar hale geldiğim, gece-gündüz ayaklarına kapanıp yalvardığım o kahrolası günleri hatırladıkça tertemiz duygularımın ve genç kızlı-

ğımın katili "Yılan Abuzer" için bir damla dahi acıma duygusu hissetmiyordum.

Demek ki Allah'ın adaleti bu olmalıydı. Demek ki mazlum ve masum kulların intikamı bu şekilde alınıyordu. Onun hesabı öylesine ince ve ibretliydi ki daha ahirete gitmeden dünyadayken başlıyordu.

Sanki bu manzara, bu tablo insanlığa haykırıyordu:

"Ey zalimler, güçlüler, ey haksızlar, kendilerini yıkılmaz, devrilmez zannedenler... Sakın yanlışa sapmayın. Sonunuz bu olur. Bu gördükleriniz dünya azabınız. Bir de ahiret tarafını düşünün."

YILAN ABUZER'İ YILAN BOĞUYORDU

"Yılan Abuzer" bunca yalvarış ve yakarışının ardından bizde en ufak bir merhamet ve acıma işareti oluşmadığını görmüştü. Bütün ümidini yitirmiş bir insanın korku ve paniği içinde, gözlerini kapatıp hıçkırmaya başladı; ama öylesine kendini kahrediyor ve paralıyordu ki bu duruma dayanamayan hemşire hanım, derhal sakinleştirici bir iğne yapmak zorunda kaldı. Olup bitenleri ibret içinde dinleyen hoca ise başında sessizce Kur'an okumaya devam ediyordu.

İşte olan da o an oldu.

Gözlerimizin önünde cereyan eden bu dehşet verici sahneyi her hatırlayışta iliklerime kadar titrerim.

Bu öyle korkunç bir manzaraydı ki acaba anlatsam kimi inandırabilirdim. Çünkü aklımızı kaçırırcasına seyrettiğimiz bu esrarengiz olay, inanılacak gibi değildi. Öyle bir sahne karşısındaydık ki kendimizden geçmiş, nerede, ne zamanda ve kim olduğumuzu unutmuştuk. Beynimizi donduran, gözlerimizi hayret içinde bırakan bu tablo karşısında ayağa fırladık. Gördüklerimize dayanamayarak çığlık çığlığa birbirimize sarıldık.

Yılan Abuzer'in başucunda sessiz bir şekilde *Kur'an* okuyan hoca da bu dayanılmaz görüntüler karşısında "Aman Allah'ım! Allahu Ekber!" diyerek ayağa fırladı. Aynur Hanım ve hemşire ise daha fazla sabredemeyerek can havliyle kendilerini dışarı attılar. Aynur Hanım'ın eşi de insanı çıldırtan bu durum karşısında daha fazla dayanamadı, oracığa yıkılıverdi.

Aklın susmaması, kalbin durmaması ne mümkündü?

Sarayların göz kamaştırıcı güzelliğine taş çıkartan bir odanın ortasında, ihtişamlı bir dekorla süslenmiş büyükçe bir yatakta yatan "Yılan Abuzer", son anlarının elem dolu hesabıyla çırpınıyordu.

"Yılan Abuzer", boğazım diye bağırıyor. Yeme beni diye inliyordu. Odada altı kişiydik ve bütün o sözlerden ve boğazındaki morluklardan bir yılanla boğuştuğunu anlıyorduk.

"Yılan Abuzer"in çırpınışları, feryatları, imdat sesleri karşısında aklımızı yitirmiş gibi dehşet içinde birbirimize sarılıyorduk.

Bu öyle bir işkence sahnesiydi ki yılanın sarmaladığı "Yılan Abuzer"in göz bebekleri dışarı fırlamıştı. Boğazındaki dehşet verici morluklar bizi ürkütüyordu.

Ey Büyük Rabb'im! Bu, ne ibretli bir imtihandı! Bu ne müthiş bir hesaptı!

Rabb'imin adaletine bakın ki insanların kutsal duygularını bir yılan gibi zehirleyen Yılan Abuzer, yılan suretinde gelen Azrail meleğine yenik düşüyordu, o dehşetli hesabın ilk raundunda ecel terleri döküyordu.

Boğuşmalar, bağrışmalar bitmiyordu. Hoca Efendi'nin ürpererek, titreyerek okuduğu dualar da tesir etmiyordu.

Öylesine müthiş bir boğuşmaydı ki sanki yatağın içinde yüzlerce kasap, Yılan Abuzer'i lime lime parçalıyordu, o da dayanılmaz feryat ve figan içinde bağırıyordu. O anda herkesin ezberlediği o ünlü söz yankılandı beynimde:

"Alma mazlumun ahını, çıkar aheste aheste!"

Rabb'imin adalet terazisi öylesine ince tartıyordu ki içi yanan, yüreği tutuşan, kalbi parçalanan yüzlerce genç kızın ahları birleşerek bir yılan suretinde, "Yılan Abuzer"den intikamını alıyordu.

"Ey Rabb'im! Zaten Sana da bu yakışırdı. Senin bu tabloyu, bu sahneyi göstermedeki amacın, arkadan gelen kadın tüccarlarına ibret olması içindi. Buna ne şüphe..."

Belki de bu dehşet dolu sahne, onun çekeceği acıların milyonda biri bile değildi. Belki de Yılan Abuzer'lerin, kabirde ve hesap gününde göreceği cezanın yalnızca dünyaya yansıyan çok küçük bir numunesiydi.

DAHA FAZLA DAYANAMADIK

Daha fazla dayanamayarak kendimizi dışarı attık. İmam Efendi âdeta kendini kaybetmiş bir şekilde haykırıyordu:

"Ben böyle bir şey görmedim. Böyle bir ölüm duymadım. Tövbe Allah'ım, tövbe! Binlerce tövbe!.."

Herkes tir tir titriyordu. Kimsenin kimseyi düşünecek hali yoktu. İçeriden gelen feryat seslerinin de ardı arkası gelmiyordu.

Ama o son cümle herkesin beynine kazınmıştı.

"Kurtarın beni!.."

Kimi, kimden kurtaracaktık? Buna kimin gücü yeterdi ki!

Kendimi attım ihtişamlı koltuğun üstüne. Gördüklerim beynimi binlerce parçalara ayırmış, vücudumun her zerresini birbirinden koparmıştı.

Allah'ım! Gördüklerim doğru muydu yoksa bir hayal miydi? Acaba içimin kini ve nefreti bana böyle bir sanal görüntü mü yaşatmıştı? Olmayan bir şeyi, olmuş gibi gözlerimin önüne mi sermişti? Belki de böyleydi veya yüce Rabb'im perde

gerisinde yaşanan gerçek dünyayı göstermişti. O anda bunları ayırt edecek bir zihne sahip değildim. Yaşadıklarım düşünce dünyamı allak bullak etmişti. Bildiğim bir şey vardı ki o da "Yılan Abuzer"in, Azrail meleğine canını verirken insanın kanını donduran feryatları ve çırpınışlarıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÖLÜME HAZIR OLMAK

"Yılan Abuzer"in bu dayanılmaz ölümle pençeleşme hali, Gülizar Hanım'ı aklıma getirdi.

Gülizar Hanım, namus kasaplarının kurbanı olan bir kardeşimizdi. Zorla sürüklendiği o bataklıktan şans eseri kurtulmuştu.

Gülizar Hanım'ı, o pisliğe ve günahlara bulaştı diye bütün akrabaları ve çevresi terk etmişti; ama o günahlara asla kendi rızasıyla girmemişti.

Biz onu tanıdığımız zaman, kırk yaşlarında, kendi dünyasına çekilmiş, bütün zamanını seccadenin başında geçiren gözü yaşlı, kalbi hüzünlü, kimsesiz bir hanımdı.

Vefatı anında birkaç kardeşimizle başında bulunuyorduk. O öyle bir ölümdü ki bütün insanlığa bir ders niteliğindeydi.

Gülizar Hanım, son nefesini, diz üstü kalkıp, Rabb'imize el açarak şahadet getire getire verdi. Hele o son sözlerini ve kollarını açışını hiç unutamıyorum.

"Efendimiz!" diyerek fırlamıştı ayağa. Son nefesini "Efendimiz!" diye vermişti.

Ya Rabb'i! Nasıl dayanılırdı bu buluşmaya!

Muhtemel ki Efendilerin Efendisi, Sevgililerin Sevgilisi, Sultanların Sultanı, ömrü çilelerle geçmiş bir peygamber aşığını son nefesinde yalnız bırakmamıştı.

İşte, Allah'a hakikî kul olmanın son nefesteki ödülü buydu. Allah'a isyan etmenin dayanılmaz azabını da "Yılan Abuzer"le yaşamıştık.

Yılan Abuzer'in kabrindeki hesabının da bundan daha dehşetli olacağına hiç şüphe yoktu.

Aylarca bu şoku üzerimden atamadım, o sahnenin ürpertisinden kurtulamadım. Anladım ki "Her insan ölümü tadacak ve ölüm anında da çok büyük bir hesaplaşma olacak."

"Acaba ben bu hesaplaşmaya ne kadar hazırım?" diye hep kendi kendime sordum, durdum.

Yaşadığım bu yoğun duygulardan sonra seccademin karşısına bir tablo yaptırıp astım. O tabloda şu cümle yazıyordu:

"Dünyaya gelirken Allah bize sormadı, dünyadan alırken de sormayacaktır. Peki, bugün ölüme hazır mıyız?"

Bu cümleyi her okuyuşta içime bir köz düşüyor, günahlarım, hatalarım gözümün önünde bir film şeridi gibi geçip gidiyordu.

KENDİMDEN GEÇMİŞTİM

Yine o gece dayanılmaz bir hüzün çökmüştü içime. Bu hüzün, bugüne kadar yaşadıklarıma benzemiyordu.

Bu hüzün, bir aşkın, bir sevdanın, tutkunun ve ümidin hüznüydü. Belki de hayatta ilk kez, yeni bir aşkın tarifsiz ikliminde hissediyordum kendimi.

O gece *Mektubat*'taki, "Risalet-i Ahmediye" konusunu okudum.

Efendimizin hayatı, hizmeti, mucizeleri ve ümmetine olan o doyumsuz ve örnek yaşantısı, beni bir kere daha cezp etti, ümitlendirdi ve bir kere daha heyecanlandırdı.

Bütün dünyamı kuşatan bu sevda, bir yumruk büyüklüğündeki kalbimi, sanki göğüs kafesime sığmaz etti. Âdeta yırtılıp yerinden fırlayacakmış gibi, elimle bastırıp susturmaya çalıştım.

Onunla kendi kendime hasbihal ediyordum:

"Efendim! Ben, seni çok seviyorum.

Efendim! Bu günahkâr ümmetin sana gelmek istiyor, sana kavuşmak istiyor, himmet et, yardım et, davet et.

Efendim! Ben senin sevgini, senin aşkını, senin sevdanı çok geç keşfettim; ama ne olur, muradım yolda kalmasın. Ne olur, sana koşan ümmetinin arasına al beni. Ne olur, huzuruna çıkmama, o yüce makama yüz sürmeme müsaade et.

Efendim! Ben çok, çok günahkârım. Eğer sen medet etmezsen sen ricacı olmazsan ben ebediyen mahkûm olurum.

Şu iç yangınımdan, şu yürek parçalayan acımdan, şu dinmeyen feryadımdan haberdar ol, Efendim.

Sen âlemlerin Resulü, âlemlerin peygamberi, benim Efendimsin!

Kovsan bile gidemem artık. Başka kapım yok benim. Eğer o şefaat, o himmet, o yardım ve o merhamet kapısını açmazsan bile, senin için, sevgin için, senin aşkın için ebediyen yanıp tutuşacak olan günahkâr ümmetinden biri olduğumu unutma.

Sen ki nice günahkâra yol gösterdin. Nice günahkârlara el uzattın, nice katillere, inançsızlara himmet ettin. Nice gözü yaşlıları teselli ettin.

Sen ki kâinat senin için yaratıldı. Sen ki Rabb'imin en yüce kulusun. Sen ki Efendiler Efendisisin.

Ben ki gencecik ömrünü affolunmaz günahlara bulaştırmış, ümidi ümitsizlikle kaybetmiş, dostlarından ihanet görmüş, kulluğun tertemiz ömür sayfasını kirletmiş, çaresiz, yalnız, sana âşık bir Allah kuluyum.

Ne olur Efendimiz. Kur'an'a, İslam'a, Müslümanlara ve seni sevenlere olan muhabbetim ve saygım hürmetine, ne olur, beni de ümmetinin içine dâhil et. Rahmet kapısını bana da açtır. Kalbim bu ayrılığa, bu sevdaya daha fazla dayanamaz. Ne olur Efendim, ne olur!..

Ne olur çağır beni, huzuruna al, o büyülü, gizemli, aşk dolu, ümit dolu âleme beni de kabul et!

Efendilerin şanı vermektir, yardım etmektir, affetmektir, himmet etmektir.

Senden o şefaat müjdesini isteyene vermemek senin şanına yakışmaz. Ne olur, ne olur, beni ayırma senden ayırma!

Efendimiz! Sen ümmetin için yaşadın, onlar için çile çektin, onlar için gözyaşı döktün, onlar için onca işkenceye katlandın.

'Ya Rabb'i, eğer ümmetimi vermezsen ben de Cenneti istemiyorum' dedin, ümmetini bu kadar sevdin!

Peki, Efendimiz beni de o halkaya dâhil edecek misin?

Hatalıyım, günahkârım; fakat seni öylesine seviyorum ki mümkün olsa binlerce, yüz binlerce kez, senin sevdan uğruna bu hayattan vazgeçerim.

Yeter ki bir işaret ver; küçük bir işaret. Bana ümit olması için bana son bir pencere, son bir teselli için...

Efendim, istiyorum bunu senden, çağır beni, koşarak geleyim; istersen sürüne sürüne, istersen kanlarımı döke döke. Yeter ki çağır beni Efendimiz!"

O geceyi böyle dualar ederek geçiyordum. Kanadı kırık kuşlar gibi Rabb'imin huzurunda af diliyordum. Efendimizden şefaat istiyordum.

Böyle kendimi yitirmiştim. O gece başka bir geceydi. O gece gönlüm, meçhul bir ufukta, aklım da ümitsiz bir ümit peşindeydi. Kalbim ise bir müjde gelecekmiş gibi tatlı bir çarpıntı içindeydi.

Bir ümit doğmuştu karanlık dünyama, onca yalvarış ve gözyaşından sonra. Belki de Efendimizin içimde büyüyen çığ gibi hasreti için Rabb'im bu çaresiz kuluna bir teselli yolluyordu.

Layık olmadığımı bile bile, bir işaret düşmüştü içime. Efendimizden bir müjde gelecekmiş gibi kalbim göğüs kafesine sığmıyordu, gümbür gümbür vuruşlarıyla.

BİR İŞARET BEKLİYORDUM

O gece sabaha kadar seccademde, bütün duygularımı yerlere sererek ruhumda sönmeyen ateşle yalvardım Rabb'ime.

Sabah namazını kıldıktan sonra yattım tabii buna yatmak denirse. Gözümün ve gönlümün coştuğu, aklımın sustuğu, mantığımın çalışmadığı, bütün dünyamı sevda alevinin sardığı bir anda uyumak ne mümkündü!

Savaş meydanına dönen dünyam, sanki bir kazan gibi kaynıyordu. Eğrilerle doğrular, çirkinliklerle güzellikler, dostluklarla ihanetler, hayalle gerçek... Yine kaybolmuştum bu düşünceler arasında. Boşa giden bir sevdanın hayal dolu ikliminde.

Ben kimdim, Efendimize ulaşmak kim? Suya yazı yazılır mıydı? Karanlıkta gözler görür müydü? Günahlar bir çırpıda

silinir miydi? O yüceler yücesi, ömrünü isyanlarla geçirmiş bir insana tenezzül eder miydi?

Son çareleri, son kapıları, son ümitleri zorluyordum, içimi yakan kalbimin ateşlerinden kıvranarak.

Galibi belli olmayan bu zihin savaşında ne kadar boğuştuğumu bilmiyorum. Son hatırladığım, bir cehenneme dönen yatağımda, kendi feryadıma uyanmamdı.

"Yetiş ya Resulallah! Bana imdat et! Bu günahların altında eziliyorum bana bir yol göster!" diye dua ederken kendi sesimle irkildim ve kendimi ayakta titrerken buldum.

O kadar müthiş bir heyecan, bir telaş ve panik içindeydim ki sanki kendi içimde kendimi kaybetmiş, nerede, ne şekilde ve kim olduğumu unutmuştum. Hatta telefonun defalarca çaldığını dahi son anda fark ettim.

Aradığı ekmeği bulan aç bir çocuğun heyecanıyla, ahizeye sarıldım. İçimde bir türlü yangını sönmeyen o ümidin gerçekleşme hayaliyle âdeta kendimden geçtim. Öylesine sığınmıştım ki bütün zerrelerimle Rabb'ime, "Ne olur, bir müjde artık" diye titremeye başladım.

– Nilüfer Hanım, dedi karşıdaki ses.

Nuray Abla arıyordu. Bense ayakta duramıyordum. Elimle duvara tutunmaya çalışıyordum. Nefesimdeki dayanılmaz solukları duyan Nuray Abla telaşla atıldı:

– Bir şey mi oldu Nilüfer Hanım? Sen iyisin değil mi?

Kendimi alabildiğine sıkarak zoraki bir cevap verdim.

– Çok şükür abla...

– Yok, yok sen iyi değilsin. Sesin titriyor, eğer hastaysan seni aldıralım.

– İyiyim abla, telefon sesine aniden uyandım da bir anda kendimi toparlayamadım.

Tabii ki Nuray Abla'ya, içimde kopan fırtınayı ve Efendimizin dünyamı alev alev kavuran sevdasını, aşkını anlatamazdım; çünkü bunu kendime bile ifade etmekten acizdim.

– Yine sabahlamış olmalısın, diye devam etti Nuray abla.

– Biraz geç yattım, diye geçiştirdim sorusunu.

– Rabb'im bu günleri aratmasın, çok iyiyim.

– Dünkü sohbeti nasıl buldun?

– Harikaydı. Anlatılan hatıralar, Efendimizin hayatındaki örnekler beni doyumsuz âlemlere uçurdu. Hâlâ o büyülü dünyanın hayali içindeyim.

– Müslüman olan Hollandalı bayanın İslamiyet ile ilgili tespitleri nasıldı?

– Çok, çok orijinal, çok çarpıcıydı. Meğer bizler çok yakınımızdaki nimetleri göremiyoruz, içimizde yaşayan değerlerin farkında olamıyormuşuz. Ta Hollanda'dan ülkemize gelmiş, üç yıl araştırma yapmış, çok mükemmel Türkçe ve Arapça öğrenmiş, Mevlana'yı, Yunus Emre'yi, Bediüzzaman Said Nursî'yi ve daha birçok gönül insanını keşfetmiş, sonra da bizim değerlerimizi bize anlatmak için gayret gösteriyor.

Allah'ım üzülelim mi, sevinelim mi?

Bizler de geri kalmışlığın, başarısızlığın ve "ah-vah" mazeretinin kucağından kurtulamıyoruz.

Bizler başarı için ne yapıyoruz? Günümüzü planladık mı? Boşa giden zamana dur dedik mi? İlmimizi ve görgümüzü artırmak için düzenli çalışıyor muyuz? İslamî bilimleri rahat öğrenebilmek için Arapça biliyor muyuz? İmanî hakikatleri yabancılara anlatmak için İngilizceye hâkim miyiz?

Ülkemiz ve dünya Müslümanlarının dertlerine çare bulabilmek için hangi müspet girişimin arkasında olduk? Savaş sahneleri ne kadar içimizi paralıyor? O aç ve yoksul kardeş-

lerimize yardım için o ihtişamlı hayatımızdan ne kadar fedakârlık edip birikim oluşturduk?

Abla hep suçluyu dışarıda aradık. Hâlbuki en büyük suçlu kendimiz değil miyiz? Eğer bir aksaklık varsa önce kendimizden başlamamız gerekmez mi?

– Özlem Hanım'la görüşüyor musunuz?

– Evet, sağ olsun beni sık sık arayıp moral veriyor. En dar günümde, maddî ve manevî desteğini her zaman görürüm onun.

Nuray Abla'nın konuşmaları dikkatimi çekmişti. Çünkü Nuray Abla sabahın bu saatlerinde, bunları sormak için aramazdı. Sanki asıl söylemek istediğine beni hazırlamak için istiyordu; ama nezaketsizlik olmasın diye bu konuyu açmadım.

BEKLEDİĞİM MÜJDE

Çok sürmeden, ses tonumdaki yumuşamayı ve sakinliği hissedince konuya geldi.

– Beni biraz önce Seyda aradı, dedi.

"Seyda" kelimesi bir anda ateş topu gibi başıma düştü ve hızla vücuduma yayıldı. Aradan saniyeler geçmeden dizlerimin dermanı tükendi ve olduğum yere oturdum.

Kulaklarımdaki zonklamadan dolayı Nuray Abla'nın ne anlattığını duyamıyordum. Yine hızlı hızlı nefes almaya başlamış olmalıyım ki "Kız ne oldu sana?" diye uyardı beni.

– Bir şey yok diyebildim zoraki.

Tabii o beni çok iyi anlamıştı. Benim Seyda'ya nasıl vurgun olduğumu en iyi bilenlerden biri de oydu. Bunun için de konuyu baştan aldı.

– Seyda, sabah bana telefon etti.

Sanki her tarafım buz tutmuş gibi titreyerek dinliyordum, Nuray Abla'yı.

– Seninle ilgili on gün kadar önce bir rüya görmüş.

Daha fazla dayanamayarak atıldım.

– Benimle ilgili rüya?

– Evet.

Bittim, tükendim. Nasıl olduğunu sormadan, sonucunu öğrenmeden. Nasıl olursa olsun. Onun rüyasına girmek bile benim için yeter de artar.

O bir Allah âşığı, o bir peygamber âşığı, o bir din iman âşığı. Onun rüyasına girmek ne demek?

Bende gözü olmasına gerek yok, beni sevmesine de gerek yok. Yeter ki onun dünyasında yer alayım. Bu, rüya da olsa dünyalara değerdi benim için.

Artık heyecandan nefes alamıyordum. Cümlenin sonunu duyabilmek için belki de son direncimi kullanıyordum.

– E! Sonra abla, diye atıldığımı bile çok geç fark ettim. Sanki saniyeler içinde aklı gitmiş bir mecnuna dönmüştüm.

– Seyda, Efendimizi ziyaret için bir umre programı planladı. Bu ziyarete Özlem Hanım, eşi Metin Bey ve ben iştirak edeceğiz. Daha bazı tanıdık dostlar da var.

İşte bu planlar sonunda Seyda seni rüyasında görmüş. "Ne olur beni de Efendimize götürün" diye yalvarmışsın. Bu, Seyda'yı çok etkilemiş. Eğer niyetin varsa seni de programa dâhil edelim.

İşte geceden beri içimi alev alev yakan bir heyecanla beklediğim müjde bu olmalıydı. Rabb'im sana nasıl şükredeyim, bilmiyorum?

Sanki sevincimden uçtum, tutuşmuştum; attığım çığlıkların, söylediğim sözlerin, bir çocuk gibi zıplayıp tepinmemin farkında bile değildim.

Nuray Abla'nın sözlerini duyar duymaz düşün bayılmışım heyecandan. Çünkü bir anda kendimi bulutların üstünde,

Efendimize doğru uçarken buldum. Nasıl dayandır ki kalbim bu iklime, nasıl dayanırdı yüreğim bu ateşe? Hücrelerim bu heyecanı kaldırabilir miydi?

Nuray Abla da bayılıp düştüğümü anlayınca eve koşmuş. Zil sesiyle kendime geldiğimde aradan saatler geçmişti.

Artık gece-gündüz Efendimize kavuşma hayaliyle yanıyordum; hatta deliler gibi durmadan kendi kendime konuşuyordum:

"Efendimiz! Tek ümit kapım sensin. Kurtuluşum, senin şefaatinle olacak. Ne olur aç bu yolu bana. Artık sensiz yapamam. Müsaade et, o şefkatinle nasiplendir beni. Aksi halde bu günahları temizleyemem.

"Efendimiz ne olur beni de kabul et!"

Umre yolculuğunun gününü öğrenince ayaklarım yere değmiyor, kalp çarpıntım durmuyor, o gizemli dünyadan kendimi alamıyordum.

Bir yanda yarası kabuk bağlamayan Seyda, öte yandan da şefkatli kollarına kavuşmayı hayal ettiğim Efendimiz.

Tek korkum, bir şeyin bahane olup bu yolculuğun geri kalmasıydı. Bunun için dilim tesbih oldu, kalbim niyaz doldu. Öyle ki yemekten içmekten kesildim. Bir tek şeyi düşünüyordum artık: Efendimize kavuşmayı.

Yola çıktığım günü nasıl unuturum? O dayanılmaz heyecan fırtınasını, kalbimin durmadan vücudumu titrettiğini...

Hayal bile edemediğim bu yolculuk gerçekleşiyordu. Aylar önce şehit kızın verdiği müjde bu olmalıydı, üstelik Seyda'yla birlikte.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BU ŞÜKÜR NASIL İFADE EDİLİR?

"Ya Rabb'i ben Sana nasıl şükredeyim? Ben bu nimetlere, bu ihsanlara nasıl karşılık vereyim? Bana açtığın bu rahmet kapıları karşısında ne yapayım? Sana nasıl layık olayım? Bunca güzellik karşısında, suçluyum, mahcubum ve şaşkınım.

Kimsesizlerin kimsesi, mazlumların yardımcısı, acıların tabibi, bizim sahibimiz büyük Allah'ım!

Ben, en sevdiğin kulun Efendimize müştakım, ona gidiyorum. Ne olur aç yolumu!"

Bu duaları yapa yapa yola çıktık. Uçağa bindik hem de yıllardır içimden hiç söküp atamadığım, ama bana asla yan gözle bakmayan Seyda ile... O bana bakmıyor, ilgilenmiyor, en ufak bir yakınlık göstermiyordu. Eminim ki onun kalbi benim gibi bir günahkârla değil, âlemlerin Efendisiyle, onun

aşkıyla, onun sevgisiyle doluydu. Bunu biliyordum; lakin yüreğime anlatamıyordum.

Ayrıca Sevgiler Sevgilisine kavuşmanın heyecanı da sarmıştı. O anda yüreğimde esen fırtınayı, telaşı, ifade etmem mümkün değildi. Bizi Sevgililer Sevgilisine ulaştırmak için çırpınan uçakta, ben de kendi içimden çırpınıp duruyordum. Nasıl rahat olabilirdim ki? Yıllardır hayalini kurduğum, rüyalarını gördüğüm, bir an bile içimden çıkmayan o aşk âlemine, o sevda dünyasına, o saadet diyarına gidiyordum. Efendimin huzuruna baş koyup "Ben geldim ya Resulallah, ne olur bu günahkâr ümmetini geri çevirme!" diye yalvaracaktım.

İşte, beni uçuran bindiğimiz uçak değil, bu dayanılmaz coşku fırtınasıydı.

Bir taraftan ömrünü iman hizmetine adamış melekler gibi bir ruha sahip Özlem Abla, öbür taraftan müthiş bir dönüş yapan, tam bir Allah âşığı olmuş Nuray Abla. Onların arasında bir günahkâr kul ben: Nilüfer...

Bu dünya güzeli iki insanın gözlerinden sessiz akan yaşları gördükçe ben de dayanamıyordum. Onların kimseyi dinlediği, kimseyi duyduğu yoktu. Dudakları kıpırdıyordu; fakat Allah'ı zikretmek ve Efendimize salavat göndermek için. İhtimal ki onların kalpleri de benimki gibi "güm güm" vuruyor, olmalıydı.

DOYUMSUZ BİR SOHBET

Aradan çok geçmeden çok tatlı bir sohbet başladı. Bu doyumsuz yolculukta doyumsuz bir konuşma, ibretli bir yaşam öyküsü anlatılıyordu. Bizler de can kulağıyla bu sohbete kilitlenmiştik.

Özlem Hanım'ın eşi Metin Bey, Seyda ve tanımadığım bir bey, tam arkamızda bir üçlü oluşturmuşlardı.

Bu çok çarpıcı sohbet, Seyda'nın hayret dolu çığlığıyla başlamıştı:

– A!.. Demek siz o zatsınız?

Adam sakince cevap verdi.

– Evet, Efendim. Âcizane bir tavırla, benim dedi.

– Yani şu meşhur bilim adamı. Amerika'da ödül alan; sonra da dönüş yaptığı için manşetlere çıkan üniversite hocası...

– Estağfurullah, Efendim. Ben öyle meşhur falan değilim. Amerika'da kendi alanımda ödül aldığım doğru. Üniversitede hoca olduğum da doğru. Çok şükür dönüş de yaptım. Lakin bunlar meşhur olmam için yeterli değil. Benim için ünlü olmak demek, Allah'a layık bir kul olmaktır. Meşhurun bundan başka bir tanımı olabilir mi?

Ne kadar doğruydu? Meğer insanlar kimleri meşhur ediyor? Hangi günahlara bulaşanları, nasıl yanlış yapanları manşetlere çıkarıyorlar? Hâlbuki en şöhretli insan, Efendimiz değil mi? Öyleyse ona layık bir ümmet ve Allah'a layık bir kul olan kişi, en meşhur insan olmalıdır.

Seyda heyecanla araya girdi.

– Biz dönüş öykünüzü bir nebzecik okumuştuk. Eğer mahzuru yoksa bir de sizden dinleyelim. Bu mukaddes yolculukta eminim ki heyecanımıza heyecan katacaktır.

Gür ve etkileyici sesli beyefendi, hiç itiraz etmeden ibret dolu geçmişini, gençliğimiz üzerinde oynanan oyunları, nasıl Rabb'imiz ve Efendimize baş eğdiğini, o mukaddes iklimde neler yaşadığını, o makamlara nasıl yüz sürdüğünü, tam bir gözyaşı tufanı içinde anlatmaya başladı. Biz de müthiş bir duygu yoğunluğu içinde dinliyorduk.

AHMET BEY'İN HAYAT ÖYKÜSÜ

Adı Ahmet'ti. Çok fakir bir yörenin çocuğuymuş. Ailesi de oldukça mağdur ve muhtaçmış. Altı kardeşler. Ailenin en küçüğüymüş.

Hayat öyküsü çok ibretliydi. Anlatmaya devam ediyordu:

– Babam, ben kendimi bildim bileli hastalıklarla uğraştı. Annem ise çok çilekeş bir köy kadını idi. Hem altı çocuk hem de hasta bir koca ile yaşıyordu. Üstelik aileyi geçindirmek için olağanüstü bir gayret sarf ediyordu. Ah, o yıllar... Allah kimsenin başına vermesin.

En büyüğümüz ablamdı. Çocuk denecek yaşta evlendi. Tabii ki buna evlendirme denemezdi. Çünkü iki eşli, yaşlı bir beye zoraki satıldı. Anlatmaya gerek var mı bilmiyorum, bu evliliğin ablama nasıl bir dram hazırladığını?

Belki de Rabb'im "daha fazla çekmesin" diye ablamı gencecik yaşında yanına aldı, onu kurtardı; fakat o ölüm sahnesi hâlâ yüreğimi kor gibi dağlar, zehirli bir hançer gibi parçalar, yakar.

İkinci çocuğuna hamileydi. Daha on sekiz yaşındaydı. Doğumda bir terslik olmuş, ablamı kocası hastaneye yetiştirmiş. Doktor ise istediği miktarda para alamayınca geç müdahale etmiş. Ablam kan kaybından, masada ruhunu teslim etmiş.

Bu haber annemi ve babamı, kelimenin tam anlamıyla ezip geçmişti. Biz kardeşlerin ise elinden isyan etmekten başka bir şey gelmiyordu. Zavallı annem öyle bir acı, dram içine düşmüştü ki onun bir an olsun gözyaşlarının kuruduğunu görmedim.

Ben o zaman ilkokul üçüncü sınıftaydım. Derslerim de çok iyiydi. Ablam öldükten sonra iki kız kardeşimiz kalmıştı. Maalesef onlar okuyamamıştı. Diğer iki ağabeyimiz de ev işlerinin sorumluluğu altında okula gereği kadar zaman ayı-

ramamışlardı. Bu yüzden de okumaya karşı hevesleri yoktu. Tüm aile fertleri de ümitlerini bana bağlamıştı.

Hem annem hem de babam bilmem ki bana o gerçeği kaç defa haykırmışlardı:

"Oğlum, çok çalış. Hem kendini hem de kardeşlerini kurtar!"

Bu sözler, hayatımın dayanılmazlığı, ailemizin sefalet ve fakirliği, başarıdan başka bir seçeneğimin olmadığı bir çivi gibi beynime saplanmıştı.

Kaç defa kendi kendime söz vermiştim:

"Allah'ın izniyle başaracağım ve sizleri kurtaracağım."

Bunun için de büyük bir hırs ve gayretle derslerime çalışıyordum. Bu konuda benim en büyük yardımcım ise Nilüfer Hanım'dı.

"Nilüfer" kelimesini duyar duymaz gayri ihtiyari arkaya döndüm. Elli-elli beş yaşlarında gösteren, nuranî simalı beyi ilk kez görüyordum. Tabii ki bahsettiği Nilüfer de ben değildim.

Acı dolu hikâyesine devam etti.

– Nilüfer Hanım, benim ilkokul öğretmenimdi. Çok çalışkan, temiz giyinen, tertipli, düzenli ve sevgi dolu bir insandı. Aynı zamanda kapalı ve dindar bir hanımdı.

Genç yaşında beyini ve iki aylık kızını kaybetmişti. Daha sonra da evlenmeyerek kendisini öğrencilerine adamıştı. Kasabanın iyilik meleği, öğretmeni, bacısı, annesi; kısacası her şeyiydi...

Bizleri çok çalıştırır, ateşler, teşvik eder ve sürekli başarıya yönlendirirdi. Derslerinde ise zaman zaman çarpıcı hayat hikâyeleri anlatır, dinin ve imanın ibretli güzelliklerinden bahsederdi. Biz de öğretmenimizi çok sevdiğimiz için onu can kulağıyla dinlerdik.

Aldığı maaşı hep bizim ihtiyaçlarımıza harcardı. Bize kaç kez pantolon ve önlük diktirdi. Kaç defa yardım toplayıp dağıttı. Bütün günleri, mağdur ve muhtaç durumdaki öğrencilerin ihtiyaçlarını tedarik etmek için geçiyordu. O kasabanın her şeyiydi.

Kasabamızın kenarından büyükçe bir dere geçerdi. Etrafı kavaklarla ve ağaçlarla doluydu. Çocuklar burada kuzu-koyun otlatırdı.

Derenin suyu pek fazla değildi. Ancak bahar aylarında aniden gelen yağmurlar çok deli ve coşkun seller oluşturur. Bu yüzden o dere çok can almıştır.

İşte benden bir yaş büyük ağabeyim Muhammet ile üç yaş küçük kardeşim Hacer, pek de yağışlı olmayan günlerden bir bahar günü, deredeki ağaçlıklarda kuzu-koyun otlatmaya gitmişlerdi. O saatlerde gök gürültülü bir yağmur yağdı; ama damlalar çok az düştü. Meğer kasabanın üst kısımlarına çok yağmış ve bir anda dere kabararak önüne gelen her şeyi söküp götürmeye başlamış. Maalesef kasabalı çocuklardan dördü sele kapılarak boğulmuş. Onlara kardeşlerim de dâhildi.

Hepimizin sevgilisi olan Nilüfer Hanım'dan hayatımı cehenneme çeviren o korkunç olayı öğrendim. Onun yüzündeki şefkat dolu ifadeleri hiç unutamam. Fakat ben perişan olmuştum.

Kendimi yerden yere attım. Dereye kadar soluksuzca koştum. Cansız bedenleriyle yüz yüze gelince deliye dönmüştüm. Babam ve annemi de hiç unutamam. Onların çektiği acıyı ifade edecek bir kelime bulamıyorum.

Zaten hasta olan babam tamamen yerinden kalkamaz olmuştu. Annem ise neredeyse aklını yitirmişti. Ne konuşulanlardan bir şey anlıyor ne de konuştuğu anlaşılıyordu.

Aile ortamında her gün aynı feryadı, aynı figanı, aynı ateşi yaşamaya devam ediyordu.

MİSYONER OKULUYMUŞ

Ben ilkokulu bitirdim, misyonerlerin desteklediği gözde bir okulun imtihanını kazandım. Yatılı okutuluyor ve bütün masraflarım okul tarafından karşılanıyordu.

Öğretmenim Nilüfer Hanım, o okula gitmeme razı olmamıştı; ama ben çok istiyordum. Başka türlü de okuyamazdım.

Materyalist bir hayata ve ateistlik macerama ilk adımımı bu şekilde atmış oldum.

Hasta babamı ve annemi geride bıraktım; ikisi kız, biri de erkek üç kardeşimle vedalaşıp yüreğimin dinmeyen gurbet ateşiyle yana yana ayrıldım, kasabadan.

Artık büyük bir şehirde, zengin bir okulda, birinci sınıf hayatın baş döndürücü bir havası içindeydim. Çok lüks giydiriliyor, çok lüks gezdiriliyorduk. Her imkân hazırlanıyor ve her şey önümüze getiriliyordu. Ancak evimde alışık olduğum gibi o sıcak sevgi, hele Nilüfer Hanım'ın insanı kendinden geçiren o şefkati buralarda yoktu. Kimse dinden, imandan da bahsetmiyordu; hatta küçük küçük propagandalar da başlamıştı.

Hz. İsa, havariler, kutsal ruh, Avrupa medeniyeti ve Hıristiyanlık inancı... Daha birçok bildik sahne birer birer oynatılmaya ve orada bize de roller verilmeye başlamıştı.

Her geçen yıl, bir önceki yılı aratıyordu. Bizleri tatile gönderirken tembihliyorlardı; "Onlar cahil, okumayan insanlar; siz ailenizi değil, bizi dinleyin" diye. Bu şekilde ısrarla beynimizi dolduruyorlardı.

Benim ve arkadaşlarımın önüne çok cazip bir hedef konmuştu. Eğer bizim istediğimiz gibi başarılı olursanız yurt dışına gönderileceksiniz, en yüksek eğitimi alacaksınız, ülkeye

ayrıcalıklı bir insan olarak döneceksiniz; yoksa geldiğiniz yere başarısız bir şekilde gitmek zorunda kalırsınız.

Tabii ki bu hedefin gerçekleşmesi için de gece gündüz çabalıyordum. Amacım bu şekilde yokluklar ve acılar içinde gün sayan aileme yardımcı olabilmekti. Lakin bir şeyin farkına çok geç vardım: "Okul bizi çok sinsi bir çalışmayla kendi kimliğimizden, kendi kültürümüzden ve kendi inanç değerlerimizden adım adım koparıyordu."

Fakat o okulda okumaktan başka da bir seçeneğim yoktu.

Ahmet Bey yalnızca ibret dolu bir hayat öyküsünü değil, bu toplumun genç beyinlerine "eğitim" adı altında kurulan tuzakların da iç yüzünü anlatıyordu. Çok, ama çok önemli bir hayat hikâyesiydi bu.

Bizler de sonucu öğrenmek için merak içinde dikkat kesilmiştik.

İbretli hayat öyküsünü anlatmayı sürdürüyordu:

– Okulu dereceyle bitirdim. Benim için yöneticiler neler yapmadılar ki!.. Beni reklam aracı olarak kullanıp her yere okullarının başarılarını ilan ettiler. Tabii ki beni de maddeten doyurdular; lakin manen ise öylesine fakirleştirdiler, içimi ve ruhumu öylesine boşalttılar ki benim gözümde kimlik, kişilik, inanç değerleri ve toplum bağları yavaş yavaş küçülmeye başladı. Bu da bana kupkuru bir kimlik ve ruhu öldürülmüş bir şahsiyet kazandırdı. Tarihî ve kültürel değerlerden kopmuş, din ve imana olan ilgisini yitirmiş, her şeyi madde ve diplomada arayan bir genç haline gelmiştim.

ÇOK DEĞİŞMİŞ

Eskisi gibi memleketim ve yöremin dramları içimi yakmıyor, ailemin yürek yakan acıları kalbimi acıtmıyordu. İçimde buz gibi soğuk bir dünya oluşmaya başlamıştı.

Aralıksız on beş yıl süren Amerika'daki lisans ve yüksek lisans öğretimimin sonunda, önemli bir yere gelmiştim. Birçok üniversiteden teklifler aldım ve yüklü paralarla derslere girmeye başladım. Bir yandan da özel sektörün işini yapıyor, gerek akademik kariyerim, gerek bilim adamlığı şöhretim gerekse de bankadaki dolarlarım hayal bile edemeyeceğim bir seviyeye ulaşmıştı.

Bu süre zarfında ailemle bağlarım iyice zayıflamıştı. Kardeşlerimin acısını yıllardır içinde duyan ben, annemin ölüm haberine "doğaldır" deyip geçmiştim. Sanki içimdeki merhamet ve acıma duygusu yok olmuş, hassasiyetlerim duyarsız hale gelmişti.

Ülkeme dönüp kasabaya gittiğimde sanki oralardaki hatıralar bana ait değilmiş gibi beni sıkmaya başladı.

Evimizin yanındaki küçük camiden yayılan ezanı duyunca nasıl heyecanlanır ve hevesle koşardım; ama aynı ezan, bırak bana heyecan vermeyi, "fazla gürültü yapıyor" diye canımı sıkmaya başlamıştı.

Ne acı ki herkesin parmakla gösterdiği bir "bilim adamı" kimliğine kavuşmuştum, fakat "adam olma" kimliğimi yitirmiştim. Çünkü artık bana aile bağları, akrabalık, dostluk ve arkadaşlık gibi şeyler heyecan vermiyordu. Her şeyi madde sanan; maalesef bütün inanç değerlerimizi inkâr eden bir duruma düşmüştüm.

Hasta yatağında inlemeye devam eden babamın hali, benim yolumu hasretle bekleyen kardeşlerimin sevecenliği, kasabalının yoğun ilgisi, ruhumda en ufak bir hareket oluşturmuyordu.

Çok sıkılmıştım. Bir hafta bana bir yıl gibi gelmişti. Derhal Amerika'ya dönüp bu Doğu kültürünün insanı sıkan havasından kurtulmak istiyordum. Çünkü bu kültürde gelenekler ve kurallar vardı, vefa önemliydi. Ben ise özgür, dilediğini

yapan, kimsenin hayatıma müdahale etmesini istemediğim bir havaya bürünmüştüm. Bir haftadan boyunca içki kullanmamak, istediğim yerde sigara içememek, özel dostlarla, özel geceler geçirememek, dünyamı karartıyordu. Herkes kendi hayatını yaşamalıydı. Ben kimsenin yükünü çekemezdim. Başkasının hayatı için kendi hayatımın sıkıntıya girmesine müsaade edemezdim.

Kasabadaki son günümdü. Bir gün sonra ayrılacaktım. Akşam aniden babam hastalandı, onu şehre taşımak da bana düştü. Doktorlar gerekli müdahaleyi yaptılar, ama durum çok ciddiydi. Yanımda kardeşim Saide ve erkek kardeşim Hüseyin çırpınıp duruyorlardı. Onların o halini görünce mukayese ettim:

"Peki, niçin ben böyle değilim?"

Hâlbuki babam en çok beni severdi. Kendimi yormamak için üzerinde durmadım, geçtim; lakin içimde, son yıllarda hiç hissetmediğim bir duygu oluştu:

"Ben bu evin çocuğu değil miydim?"

Evet, ben bu evin çocuğuydum. Babamın karşımda feryat ve figan içinde çırpınan bu iki insanın kardeşiydim. En zor günlerde beni bağrına basarak "Tek ümidim sensin oğlum, önce kendini, sonra da bizi kurtar," diye gözyaşları döken bu insanın da oğluydum.

Evet, çok çalışmıştım. Kendimi de kurtarmıştım. Peki ya ailemi? Acaba onlar beni ilgilendirir mi, ilgilendirmez mi? Başkalarının hayatı benim için önemli mi? Benim hayatım zora girseydi ailem acaba nasıl yaklaşırdı? Peki, ben niçin o ilgi ve sıcaklığı gösteremiyordum? Yoksa inancımdan ve kültürel değerlerimden soğuduğum için mi?

GEÇİRDİĞİ ŞOK

Bir anda beynim savaş alanına döndü. Sanki saniyeler içinde kendimi yitirdim, kendimi unuttum, kendimi kaybettim. Âdeta tonlar ağırlığında bir ses, balyoz gibi patladı kafamda:

"Sen kimsin?"

Evet, ben kimdim? Niçin yaşıyordum? Babam gibi son anlarıma gelince, ölümle yüzleşince, toprağa girince ne olacaktım?

Hayır, ben toprak olamazdım. Genç yaşta ölemez miydim? Benim daha gerçekleşmemiş hayallerim vardı. Ben çok uzun; fakat çok uzun yaşamalıydım. Peki, bunu nasıl sağlayacaktım? Buna gücüm yeter miydi?

Son anlarını yaşayan babamın başucunda, kendimi hesaba çekmeye başlamıştım. Bu, içimde çok ciddi ve anlamlı fırtınalar oluşturuyordu.

Bir taraftan Hüseyin, bir taraftan da Saide, babamın başucunda Kur'an okuyorlardı. Ben de sanki bu kültürün çocuğu değilmişim gibi, kendimi bir yabancı gibi hissediyordum.

Babamın yanına oturdum. Bir ara göz göze geldik. Allah'ım bu öyle bir bakıştı ki sanki benden acı bir hesap soruyordu. Âdeta "Oğlum sana ne oldu?" diye yüzüme haykırmak istiyordu.

Zor anladığım bir ses tonuyla:

– Oğlum, dedi. Ben gidiyorum artık; ama sana bir şey soracağım.

– Buyur baba, dedim. Belki de ilk defa heyecanlanarak.

– Bana söyler misin oğlum? Ben sana hiç yalan söyledim mi?

Bir anda babamın bütün hayatı gözümün önünden geçti. Babam öylesine şefkatli, öylesine duygu dolu ve dürüst bir

adamdı ki ağzımızdan küçük bir küfür veya yalan çıksa derhal tövbe ettirir; asla yanlışa ve haksızlığa müsaade etmezdi.

İşte bunun için tereddütsüz bir şekilde cevap verdim.

– Hayır, baba.

– Peki, söylediklerim hep doğru çıkmadı mı?

– Evet, baba.

Göz kapaklarını kapatıp açtı ve gözlerini tekrar bana çevirdi. Ardından bütün dünyamı alt üst eden o son cümleleri söyledi hem de üstüne basa basa gözyaşları içinde.

– Oğlum! Ben, şu anda gideceğim yeri görmeye başladım. Rabb'im bana o âlemin görüntüsünü açtı.

Hiç aklından çıkarma oğlum. Allah ve ahiret vardır. Orada ise bu hayatın hesabı görülecektir.

Oğlum ben gidiyorum. Senden son bir ricam var.

Son ricasını dinlemek üzere başımı önüne eğdim.

– Oğlum ne olur, son nefesimi vermeden şu imanını tazele. Ben arkamda imansız bir evlat bırakıp gitmek istemiyorum. Eğer böyle gidersem bu, hayatımın en büyük acısı olur.

Oğlum, Allah'a bağlan ve O'na dayan.

Babamın son şahadetini birlikte getirdik ve babamın başı benim kucağıma düştü. Sanki o anda içimde bir volkan patladı.

İÇİNİ YAKAN İMAN ALEVİ

– Allah'ım Sana inanıyorum, Sen varsın, diye bağırmaya başladım.

İçimde yükselen ve sanki bütün dünyamı bir anda harabeye çeviren o heyecan kasırgası o kadar şiddetliydi ki ondan sonrasını hatırlamıyorum.

Kendime geldiğimde sedyeye uzatılmıştım. Başımda beyaz önlüklü bir doktor bekliyordu.

– Geçmiş olsun, dedi. Bu vakaları çok sık yaşarız. Ölüm anı kolay değil, Allah size hayırlı ömürler ihsan eylesin.

Parlak simalı, genç ve samimi bir adamdı doktordu; ilave etti:

– Herhangi bir ilaca gerek yok. Tevekkül ve teslimiyetiniz arttıkça direnciniz de yerine gelecektir. Siz işleri kâinat Hâkim'ine bırakın. Çünkü siz yalnızca bir kulsunuz. Planlama O'na aittir.

Sanki doktor içimi okuyordu. Öylesine nokta vuruşlu ve anlamlı cümlelerle beni teselli etmeye başlamıştı ki nazikçe "bırak şu dinsizliği/imansızlığı, artık kendine gel" demek istiyordu.

Ahmet Bey'in nefesleri kesen hatıralarını yalnızca biz dinlemiyorduk. Etraftaki insanlar da dikkat kesilmiş, kelimeleri adım adım takip ediyorlardı. Hele bir hostes hanım, o hatıraların cazibesine öylesine kapılmış olacak ki ortalarda dönüp duruyor; ama bir türlü yanımızdan ayrılamıyordu.

– Babamı defnetmiştik, diye devam etti Ahmet Bey.

Sanki defnedilen babam değil de bendim. Bütün dünya başıma yıkılmış gibi tam bir şaşkınlık içinde ne yapacağımı, nereden başlayacağımı bilemez haldeydim.

Ben imansızlığıyla tanınan ünlü bir bilim adamıydım. Eski hayatım ve hatıralarımdan bir kalemde sıyrılamazdım; ama babamın son nefesindeki isteği ise ruhumu allak bullak etmişti.

Peki, şimdi ben ne yapacaktım? Nereden, nasıl başlayacaktım?

İstanbul'da tanıdığım bir arkadaşım vardı. O okulun bütün olumsuz ortamına rağmen kendini, kültürünü ve inancı-

nı korumuş birisiydi. Onu telefonla arayıp durumu anlattım. Verdiği cevap çok ilginçti.

– Hemen o çevreden uzaklaşman lazım dedi. Senin dönüş yapma isteğin fazlaca dile dolanabilir. Bu saatten sonra Allah, Peygamber, din, namaz ve ibadet gibi konular için sıradan insanların kapısını çalamazsın. Bunun için de senin seviyende, seni ikna edecek insanlar bulmalısın. Eğer bu seçim iyi yapılmazsa bazı yanlış kesim ve yanlış insanlar sana ihtiyacın olan manevî yardımı veremezler; üstelik belki de seni dinden soğutabilirler.

Önce İslami hayatı iyi anlayan, iyi yaşayan ve iyi anlatan bir çevreye ihtiyacın olacaktır. Onların birikim ve tecrübelerini dinleyip istifade etmelisin. Sonra da Kur'an'ın ruhunu çağın ihtiyaçlarına en uygun şekilde izah eden tefsirler bulmalısın. Çünkü Kur'an'ı iyi etüt etmeden içindeki İslamî hava geçici olur. Bunun sürekli hale gelmesi ve doyurucu olabilmesi için suyun kaynağından içilmesi gerekir. Bunun pekişesi için de sana bir teklifim var.

– Nedir?

– Hac veya umreye gitmelisin. O beldelerdeki manevî havayı teneffüs ettikten sonra ruhunda çok büyük bir değişim oluşacaktır. Bu da inşallah sana huzur dolu, yeni bir dünyanın kapısını açacaktır.

– Acaba?

Acaba dediği doğrumuydu? Halen kalbinde Allah ve imana dair ciddi bir hareket olmamış bir insan hacca gidip ne yapabilir?

İlk anda bana çok çekici gelmeyen bu orijinal fikre, düşündükçe ısınmaya başladım. Bir başka arkadaşımın dediği gibi düşündüm:

"Eğer Allah varsa (hâşâ) oralarda bana mutlaka işaretlerini gösterir ve dönüş yapmama vesile olur. Eğer yoksa (hâşâ) turistik bir gezi olur"

Kararımı verdim ve hacca gitmeye başvuru yaptım. Şu kısmete bakın ki bu kutsal beldelere giderken uçakta çok özel insanların bulunduğu bir guruba denk gelmişim. Âdeta Rabb'im bu esrarengiz yolculuğu benim için öyle planlamış. Babamın son andaki o samimi niyeti hürmetine hayatıma yeni bir sayfa açılıyordu.

Yol ve oda arkadaşım kendi alanında tanınmış bir bilim adamı ve bu konuları çok iyi bilen bir insandı. Yani benim dünyamı anlayabilen bir zatla yolculuk ediyordum.

Orada yaşadıklarımı nasıl anlatayım bilemiyorum. O manevî iklimin güzelliklerini nasıl ifade edebilirim? Dile getirmek çok zor. Mekke ve Medine'nin o insanı cezp eden, insanı temizleyen paklayan havasını teneffüs etmek gerek. Rabb'im herkese bu beldeyi görmeyi nasip etsin!

Orası öylesine rahmanî bir diyardı ki orada makbul dualar, reddedilmez istekler yapılıyordu ki o diyarda öylesine erişilmez zatlar mekân tutup diz çökmüştü ki işte insan o güzellikleri görünce âdeta kendinden geçiyordu.

Ben de kendi içimden yalvarıyordum Rabb'ime:

"Ne olur Allah'ım bize de o emsalsiz duyguyu yaşat, bizi de o gizemli âlemle buluştur."

Ahmet Bey'in ağzından bal damlıyordu sanki. Biz, âdeta nefesimizi tutmuş, onu dinliyorduk.

– Mekke'ye girdiğimde, başka bir dünyanın koordinatları arasında kaybolduğumu hissettim. Aldığım nefes, içime dolan hava bile, insanın ruhunu dinlendiriyor, sıcak dokunuşlar buz gibi içimi serinletiyordu.

Otelimize yerleştik. Oda arkadaşımın huşu içindeki davranışları, yakınlığı, sıcak ilgisi ve bana her adım başı rehber oluşu, beni ayrı bir şekilde etkiliyordu.

BÜYÜLÜ DÜNYA

Otelimize ilk geldiğimizde bir saat kadar uzanarak dinlenmiştim. O ara gözlerim dalmış, içim geçmiş. Hayal meyal annemin yüzü, gözümün önüne geldi.

O tatlı ve doyumsuz şefkatiyle, "Oğlum beni de unutma, benim için de dua et" deyince fırladım ayağa. Belki de ilk kez bu kadar içim yandı anneme karşı. O, hiçbir dünya rahatı görmeden geçip gitmişti bu dünyadan; ama tam bir Allah âşığıydı.

– Ah, annem ah! Senin kıymetini bilemedim. Meğer en iyi yabancı, en kötü annenin şefkatine yetişemiyormuş. Çünkü anneler karşılıksız severler. Şimdi nerede bir anne sesi duysam içimden bir şeylerin koptuğunu hissederim.

Ahmet Bey'in öyküsü benimkine çok benziyordu. Belki benim de bu mukaddes yolculuğa çıkmamın asıl nedeni, ruhu ve kalbi Allah sevgisiyle dolu olan rahmetli annemin, benim için yaptığı reddedilmez dualardır. Demek ki anne ve babalar, evlatları için o kadar içten, o kadar candan dua ediyorlar ki Rabb'im o halis duaları geri çevirmiyor.

ALLAH'IN EVİ

Ahmet Bey, duygu dolu hatıralarını anlatmaya devam ediyordu:

– Kâbe'ye yol arkadaşımla birlikte gitmiştik.

O ne müthiş bir âlemdi! Oradaki hava, insanın ruhunu coşturup kendinden geçiriyordu. Kâbe, yalnız dünyanın değil, bütün Müslümanların kalbi olmalıydı ki insanı tam yüreğinden vuruyordu.

O mahşerî kalabalığa daldık. Önümde yol arkadaşım, ardında ben ilerlemeye çalışıyorduk. Arkadaşım, daha önce de geldiği için bana tam bir rehberlik yapıyordu.

Etrafımız feryat eden, gözyaşı döken, tövbe sedalarının yükseldiği, tansiyonların arttığı, gönül pınarlarının çağladığı insanlarla doluydu.

İlk gördüğümüzde bizi âdeta bir cereyan gibi çarpmıştı Kâbe. Heyecandan kalbimiz yerinden oynamıştı. Dünyamızı altüst ederek karşılaşmıştı bu kutsal mekân bizi.

Orası öyle esrarengiz, öyle Rahmanî, öyle doyumsuz bir yer ki bir nefes bile ruh dünyasının bütün acılarını bir çırpıda dindiren bir ilaç gibi. Çünkü Orası Allah'ın evi, Peygamberimizin diz çöktüğü yer. Orası sahabelerin, evliyaların, gönül ehli insanların yurdu. Orası duaların reddedilmediği bir mekân, gözyaşların sellere döndüğü bir duygu atmosferi...

Milyonların ellerini ve yüreklerini açarak içleri parçalanırcasına yalvarıp af diledikleri o âlem, insanı bir anafor gibi içine çekerek hiçbir maddenin satın alamadığı tarifsiz bir huzur yaşatıyordu. Demek ki ruhun aradığı gerçek huzur buradaymış. Oysa geçmişimizde huzur ve mutluluk diye nelere sarılıp nelerden yardım beklemiştik.

Bu manevî iklime doymak mümkün değildi. Benim gibi günahkâr bir insan bile o müthiş cazibe karşısında dayanamazken Allah ve Peygamber âşıklarının halleri kim bilir nasıldır?

O müthiş yer, o iksirli hava, o gizemli dünya beni bir anda kucağına çekti. Bütün zerrelerimle tek bir cümle haykırıyordum artık:

"Ya Rabb'im! Beni affet! Beni affet!"

Yol arkadaşımla sarıldık birbirimize. Dualar döküldü dilimizden:

"Allah'ım ne olur bizi Sen'den ayırma. Ne olur, bizi de kulluğuna kabul et. Ne olur, bizi de 'Affettim' dediklerin arasına al. Ne olur günahlarımızı bağışla, bizleri temizleyip paklamadan buradan çıkarma. Sen'den başka kapımız yok, Sen'den başka ümidimiz yok, Sen'den başka ricacımız yok. Ne olur Allah'ım! Ne olur!.."

Mahşer yeri gibi milyonların birbirine karıştığı Kâbe'de, çare bulmak için Sefa ve Merve arasında koşan insanlar arasında tek bir şey düşünüyordum:

"Rabb'im tek ümit kapım Sensin. Sen kapını açmazsan ben hangi kapıya giderim. Ne olur beni boş çevirme!"

Meğer insanın en büyük huzuru, en tatlı mutluluğu, en şirin gönül rahatlığı, o Yüceler Yücesine baş koyup gözyaşı dökmekmiş.

Mekke'de kaldığım on gün boyunca hep Kâbe'de bulunduk, her saniyesini içimize çektik, her anını solumaya çalıştık.

Dünya malı dediğin her şeyin, birkaç hurma ve birkaç yudum zemzemden ibaret olduğunu anladık.

Kâbe'nin o tarifsiz ve o doyumsuz havası, on gün içinde kalp ve ruhumuza öylesine tesir etmişti ki işte "dönüş" dedikleri duygunun bu olmalıydı.

Biz, o manevî havada, iman ve Kur'an hakikatlerini bulduk, İslam'ın hazzını ve lezzetini bulduk, daha da önemlisi kendimizi bulduk. Hayatın en büyük zenginliği, insanın kendisini bulmasıymış.

O rüya gibi süren, hayal gibi geçen gerçek âlem, daha bitmemişti. Bütün günahların eriyip döküldüğü Arafat'tan sonra Efendimizin dünyası Medine vardı. Oranın heyecanını günler öncesinden duymaya başlamıştık.

MÜTHİŞ BİR HEYECAN

Ahmet Bey anlatıyor, biz bazen çocuk gibi yerimizde duramıyor, bazen de uçağın koltuğunda eriyip kayboluyorduk. Hayalinin bile insanın dünyasını kasıp kavurduğu o mübarek yerleri görmek, kim bilir ne büyük saadet ve huzur verecekti bize?

Ahmet Bey'in hatıralarına dalıp giden Özlem ve Nuray Ablaların dinmeyen gözyaşları ve derin derin iç çekişleri, ayrı bir tat ve güzellikti benim için. Hem sağım hem de solum büyük bir manevî atmosferdeydi.

Heyecanından göğüs kafesine sığmayan kalbimiz, yaramaz bir çocuğun elindeki kuşlar gibi çırpınıp duruyordu. Allah'ım neydi o duygu kasırgası? Sanki dünyanın en şiddetli depremini yaşıyorduk. Sonsuzluğu yaşayan benliğimiz, titreyen duygularımız, altüst olan iç âlemimiz, bizi o güne kadar tatmadığımız bir âleme sürüklemişti. Bana da sadece şunu söylemek kalıyordu:

"Allah'ım ne olur bu huzur ortamından bizi alma!"

Bir ara arkaya döndüm. Gördüğüm manzara bizimkinden farklı değildi.

Ahmet Bey'in elinde peçete, hem anlatıyor hem de gözlerini kuruluyordu. Zaten sık sık çatallaşan, tıkanan, kesilen sesi, onun da ne müthiş bir duygu yoğunluğu içinde olduğunu gösteriyordu.

Ya Metin Bey'le Seyda?

Seyda kendinden geçmişti âdeta. Gözleri kıpkırmızıydı. Dudakları titriyor, yanaklarını yalayarak inen gözyaşlarını, silmekle bitiremiyordu.

Metin Bey de başını eğmiş, durmadan içini çekerek bu dayanılmaz his ve duygu kasırgasına direnmeye çalışıyordu.

Uçağın içindeki bu manzara kimleri etkilememişti ki?

Sesi duyan yolcular, birer ikişer gelip giden hostesler...

Uçak, kalbinde taşıdığı bu muhteşem sohbetin heyecanıyla, belki de hayatının en zevkli uçuşunu gerçekleştiriyordu. Mübarek beldelere doğru alınan mesafeler, başka bir yolculuğa benzemezdi. Bu yolcular da sıradan insanlar değildi.

O gün, o an herkes coşmuştu. Herkesin kalbi bir başka çarpıyordu, herkesin gönlü bir başka baharı yaşıyordu.

Biz, tamamen Ahmet Bey'in anılarına yoğunlaşmıştık. O sesten başka bir ses kulağımıza gelmiyordu. Hani derler ya "Su gibi içiyorduk" diye; işte biz de bu çok özel hatıraları su gibi yudumluyorduk.

– Medine yolculuğu bambaşkaydı, diye devam etti Ahmet Bey.

Bu yolculuğun ne kadar farklı ve unutulmaz olacağı başından belliydi. Hele benim için apayrı bir önemi vardı. Çünkü Mekke'deki son gece gördüğüm bir rüya bütün dünyamı alabora etmişti. Çığlık çığlığa yataktan fırladığımı nasıl unutabilirim? Beni benden alan o heyecan fırtınasını nasıl hatırlamam? Arkadaşlarımın "Ne oldu?" diye merakla etrafıma toplanışını nasıl anlatabilirim?

O GECE

Medine yolculuğuna çıkmadan önceki gece, çok hüzünlü ve çok duyguluydum.

Mekke'nin zerrelerimize işleyen, emsalsiz hatıralarına veda etmek kolay mıydı? Başta Efendimiz olmak üzere birçok peygamberin hâlâ yankılanan "Allahu Ekber" nidalarından ayrılmak çok zordu.

Duası makbul ve reddedilmez sahabelerin canını verdiği, kanını döktüğü bu mekânı bırakmak hiç kolay değildi. Dünyanın manevî kalbi olan Kâbe'nin on gündür ciğerlerime doldurduğu şifalı havasından ayrı kalacaktım.

Zaten o duygularla en son Kâbe'de diz çöküp bu ayrılığın son bulması için yalvarmıştık. O milyonların samimi ve ihlaslı dualarına "âmin" demiştik. Hele yanımda el açan o cahil ve zavallı köylünün "Allah'ım, ben ümmiyim, okuma-yazma bilmem, sana nasıl dua edeceğimi bilemem. Ne olur Allah'ım ben hata ettim, beni affet" deyişi yok muydu? Bizi çok etkilemişti. "Allah'ım o masum köylünün duası hürmetine, bizi, tekrar bu mukaddes beldelerle buluştur" diye yalvarmıştık. Demek ki o okuma-yazma bilmeyen masum köylünün duaları kabul oldu. Rabb'im de inşallah onun hürmetine bizi tekrar o beldelere ulaştırıyor.

Gece biraz dinlenip sabahın ikisinde veya üçünde yola çıkacaktık. Yol arkadaşımla yan yanaydık. O *Cevşen* okumaya başladı, ben de bütün o hüzün ve ayrılık düşünceleriyle yatağıma büzüldüm. Bir saat kestirmek istiyordum. Dalar dalmaz gördüm o muhteşem sahneyi...

Ahmet Bey, gördüğü rüyayı anlatırken bir daha yaşadı sanki. Zaten dayanamayarak ağlamaya başladı. O ateş bizim de yüreğimize düşmüştü. Biz de kendimizi tutamıyor, Ahmet Bey'le birlikte o manevî iklimin içinde kendimizden geçiyorduk.

Hele Seyda'nın "Ya Rabb'i, bizlere de nasip et!" diye çıkan sesi o kadar etkili ve yakıcıydı ki bütün hücrelerimiz "âmin, âmin" nidalarına katılıyordu.

– Mekke'nin içindeymişiz, diye sürdürdü, damla damla dökülen ses tonuyla, Ahmet Bey.

Herkes, ileride başı göklere yükselen muhteşem bir saraya doğru koşuyor; ama öyle bir saray ki çölde kum içinde, bir ormanlık, bir vaha... Tam ortasında da erişilmez bir zirvede, göz kamaştıran bir yapı. Herkes sel gibi oraya doğru akıyor.

Yol arkadaşımla birlikte biz de koşuyoruz, ışıltıyla insanın gözünü alan o saraya doğru; ama nereye, niçin gittiğimizi bilmiyoruz.

İlerledikçe sesler yükselmeye başlıyor:

"Bu saray Efendimize ait! Orada Efendimiz (a.s.m.), ümmetini kabul ediyor; fakat ameli iyi olanları."

Bir ateş düşüyor o anda içime, düşüncelerimin hızına yetişemiyorum:

"Ameli iyi olanları kabul ediyorsa ya biz? Peki, bizi kabul etmeyecek mi? Nasıl kabul etsin? Bunca ömrü Allah'a isyan ve O'nun emirlerine karşı çıkmakla geçiren bir insanı, Peygamberimiz nasıl kabul eder? Acaba şefkat ve merhametinden "Hadi, siz de gelin!" demez mi yoksa "Kovun onları, buralarda ne işleri var?" mı der?

İçimde müthiş bir savaş var. Bir yandan da kalbimin güm güm atıyor. Heyecandan dilim damağım kurumuş. Müthiş bir telaş içinde dermansız kalmışım.

Göz alabildiğine o yüksek yerin etrafında kenetlenmiş insanların arasına karışıyoruz. Çok büyük bir kapının önünde bir kaynaşma, büyük bir telaş var. Müslümanlar, bir an önce o kapıdan geçip güzelliğiyle insanın ruhunu aydınlatan o ormana dalıp başı bulutları delen Efendimizin yanına ulaşmak istiyorlar; ama kapıdan herkes geçemiyor, yalnızca ismi çağrılanlar.

Ben duramıyorum yerimde, isimler okundukça... Nihayet yol arkadaşım da çağrıldı; lakin ben boşuna beklemişim; çünkü beni çağıran olmadı ve kapı kapatıldı!

Boşuna ümitlenmiştim. Bir köy çocuğu saflığını bırakıp anneme ve babama yüz çevirip kendi kültür ve inancımı bir tarafa koyup Allah'ın istemediği bir hayatı yaşadıktan sonra kapıdan geçmeyi yine de ümit etmiştim. Bu mümkün müydü? Elbette ki değildi. Efendimiz bizim gibi kirli, küfürlü,

yanlış bir ömrü seçen ümmetini niçin çağırsın? Ben buna layık değildik ki.

"ÜMİDİM SÖNÜYORDU"

O cümlelerle ben de ümidimi kaybediyordum. Sanki Ahmet Bey, kendisini değil de beni anlatıyordu. Ömrünü haram yollarda tüketmiş, çırpındıkça günahlara batan beni. Kurduğum bunca hayalin, taşıdığım bunca ümidin ne kadar boş olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Nasıl olur da bütün dünyası yalanla, yanlışla, zinaya ve isyana batmış bir ümmeti, Efendimiz kabul ederdi?

Ben boşuna ümitlenmiştim, boşuna hayal kurmuştum, boşuna kendimi kandırmıştım.

En ağır cezayı hak eden bizdik. Biz, öyle yerlere layık değildik. Nasıl olur da içimizin kiriyle, oraları kirletebilirdik? Bile bile bu yolculuğu niçin yapıyorduk? Neden sonu başından belli ümitsiz bir maceraya kalkıyorduk?

İşte tam bu bittiğim, tükendiğim, bunaldığım anda Seyda'nın tok ve imdat veren sesi yükseldi:

"Bir insanın günahları ve hataları ne kadar fazla olursa olsun, yeter ki tövbe edip Rabb'ine yönelsin, o samimiyeti ve o pişmanlığı göstersin. O'nun rahmetinden ve affından asla ümit kesilmez. O'nun kapısı ümit kapısıdır. O, kapısına gelenleri asla boş çevirmez!"

Derin bir nefes aldım. Ümitsizlikle boğulmak üzereydim; son anda kurtardı beni.

Ahmet Bey, içimizi ayağa kaldıran, yüreğimizi ağzımıza getiren o rüyayı anlatmaya devam ediyordu.

– Ben kendi dünyamda eriyip bitmiştim artık. Tam o esnada yol arkadaşım koşarak yanıma geldi ve telaşla kolumdan tuttu. "Bak," dedi. "Seni kimler bekliyor?" Parmağıyla

işaret ettiği yöne döndüm ki annemle, babam. Kendimden geçercesine koştum ve annemin o mis gibi kucağına atıldım. Allah'ım, beni, benden aldı o dayanılmaz kucaklaşma. "Ahmet'im" diye beni bağrına basışı yok mu? İşte bu beni bitirdi. Meğer o çocukluk sevgisi ve şefkatini ne kadar özlemişim. Ana kucağına ne kadar hasret kalmışım. Ya babamın doyasıya ellerini öperken aldığım haz ve lezzet? Rabb'im bunlar nasıl anlatılır bilemiyorum. Bu ne dayanılmaz bir vuslattı. Bu ne inanılmaz bir buluşmaydı. Bu ne unutulmaz bir hediye, bir güzellikti.

Daha ben sormadan o şefkatli annem atıldı. "Bizler çok iyiyiz oğlum," dedi. "Efendimiz bizleri yanına aldı. Senin için çok dua ettik. İnşallah Efendimiz seni de kabul eder. Çünkü anne ve babanın duaları geri çevrilmiyormuş."

İçimi kora çeviren, kalbimin o dehşetli aleviyle kendimi ayakta buldum.

"Ya Resulallah beni de kabul et!" diye bağırıyordum.

Ne kadar kendimden geçtiğimi hatırlamıyorum. Yol arkadaşımın kucağında kendime geldiğim zaman, terden sırılsıklam olmuştum.

Efendimiz beni kabul etmemişti; ama çok küçük de olsa bir ümit ışığı yakalamıştım. Demek ki anne ve babanın duası reddedilmezdi. İnşallah bir kurtuluş, bir ümit ışığı olursa annem ve babamın sayesinde olacaktı.

Ahmet Bey, "Annem, annem!" diye haykırınca benim de içimi annem yakmaya başlamıştı.

Bir anda annemin o melek yüzü karşımda belirdi, beni kucaklar gibi kollarını açtı. "Ben de seni bekliyorum" der gibi hasretle kaşlarını yaydı, dudağını gerdi.

"Annem" diye iç çektim ta derinden. "Annem! Tek ümidim sensin, senin o makbul duaların. O çile dolu hayatında, bir an bile ümidini kesmediğin Rabb'ine olan o samimi ve

yürekten yakarışların inşallah hem seni kurtaracak hem de bana bir kurtuluş vesilesi olacak. Bir bilsen "annem" bunu Yüce Allah'ımdan ne çok istediğimi... Bir bilsen bunun için kaç gece sabahladığımı. Bir bilsen döktüğüm onca gözyaşlarını. Bilemem ki Allah'ım rahmet kapısını açar mı bana?"

GÖZYAŞLARI DİNMİYORDU

Ahmet Medine yolculuğunu anlatmaya başladı bu sefer:

–Medine'ye doğru yola çıkmıştık, gözyaşlarımızı sile sile...

Bu yolculuk boyunca Mekke kâfirlerinin zulmünden kaçıp Medinelilerin o engin insafına ve misafirperverliğine sığınan Efendimizle Hz. Ebu Bekir'in hicret öyküsünü düşündüm.

Bir hayatta yaşanabilecek en büyük zulmü, en büyük işkenceyi, en büyük hakareti, Allah'ın elçisi görmüştü; ama o öyle bir davaya inanmıştı ki kâfirlerin hiçbir engeli onu durduramamıştı. O bütün mânileri; aklı, mantığı ve siyasî dehasıyla aştı. Sonunda tarihin en büyük zaferini kazandı. Çünkü onun asıl zaferi, kaleleri ve şehirleri fethetmek değil, gönüllere girmesi, ruhları ve duyguları eğiterek bir saadet asrı oluşturmasıydı.

Bu iki eşsiz arkadaşın, Medinelilere sığınmak için kastettikleri yolu, bizler otobüsle sekiz saatte gidebilmiştik.

Her tepede, her taşta, her kumda ve her kervanda onların izlerini aradım, hayalini oluşturdum. Bizler klimalı otobüslerin yumuşacık koltuklarında geçmiştik o çetin yolu; ama onlar çöllerin yakıcılığı altında bin bir eziyetle...

İşte bütün dünyanın sevgilisi, bütün insanlığın önderi ve bütün Müslümanların Efendisi olan o zata gidiyorduk. Ona sığınacak, ona misafir olacaktık. Acaba bizi kabul edecek miydi? Mekke'de kabul etmediği bu günahkâr ümmetine, Medine'de "gel" diyecek miydi?

Hayaller kura kura, ümit ateşleri yaka yaka, feryadımızı, hıçkırıklarımızı içimize göme göme vasıl olduk, Efendimizin saadet şehrine, yattığı beldeye ve o tarifsiz manevî iklime...

Öğlen namazını müteakiben, Efendimizin huzuruna çıkıp "Ya Resulallah, biz geldik, bizi de şefaatinle şereflendirdiğin ümmetlerine dâhil et" deyip yalvaracaktık.

Bunu düşünmek, bunu hayal etmek, bunu istemek, buna niyet etmek bile insanın içine işliyor, müthiş bir duygu oluşturuyordu.

Otelimize yerleşip abdestimizi aldıktan sonra yol arkadaşımızla birlikte uçarak gittik Mescid-i Nebevi'ye...

EFENDİMİZİN EVİ

Efendimizin ilk mescidi, evi ve mübarek kabirleri oradaydı. Ayağımızın altında yolların nasıl kaydığını, çevremizdeki insanları nasıl birer birer geride bıraktığımı anlatamam.

Allah'ım bu nasıl aşk, bu nasıl vecd, bu nasıl coşturan, uçuran bir rüzgârdı. Sanki gizli bir el bizi peşine takmış, koşar adım sürüklüyordu.

Mescid-i Nebevi'ye adımımı attığımda, o İlahî ürperti, vücudumu milyonlarca parçalara ayırıyordu sanki. Beni mana âleminin esrarlı iklimine çekmişti. İçimdeki haykırış ve coşku öylesine güçlüydü ki bütün hücrelerimi birden ayağa kaldırdı. Yere düşmemek için yol arkadaşıma tutundum. Soludukça titreten, heyecanlandıran o iksirli hava, beni madde âleminden alarak tarifi imkânsız bir huzura kavuşturmuştu.

Yol arkadaşım, parmağıyla işaret etti.

"İşte," dedi. "Kâinatın Efendisi şurada yatıyor. Orası ilk mescit ve aynı zamanda hane-i saadetlerin bulunduğu yer. Namazdan sonra huzura çıkacağız."

Bu ne büyük bir saadet, bu ne büyük bir mutluluktu. "Şimdi biz Efendimize geldik öyle mi? Şimdi biz onun misafirleriyiz öyle mi?" diyordum.

Yüreklerin dayanılmaz iştiyakla yerinden söküldüğü bir anda, aklıma Efendimizle ilgili anlatılan şu hatıra geldi:

Osmanlı'nın son dönem âlimlerinden olan Alasonyalı Cemal Öğüt, hacca gider. O günlerde hacca gitmenin birçok zorluğu olmasına rağmen bütün engelleri aşıp Efendimize ulaşır.

Yıl 1928'dir; yani Çanakkale Zaferi'nin üzerinden tam 13 yıl geçmiştir.

Hoca Efendi, Medine-i Münevvere'de, birçok değerli zevatla tanışma ve konuşma fırsatı bulur. İşte bu mübarek zatlardan biri de Efendimizin türbedarıdır. Allah Resulü'nün (a.s.m.) komşuluğunu her türlü dünyevî varlığa tercih eden bu aksakallı, ak yürekli Hak dostu, aynı zamanda sadık bir Osmanlı'dır.

Osmanlı dostluğu artık hasrete dönüşmüş ve gözyaşlarına karışmıştır. "Devlet-i Aliye" der, başka bir şey demez...

"Ah o eski devir" dediği zaman dilimi, resmen sona ereli altı yıl olmuştur. Ancak o devir, Osmanlı'nın Mekke-i Mükerreme ve Medine-i Münevvere'de hâkim değil, hadim (hizmetçi) olmayı şeref bildiği günlerdir. Bu gerçeğe rağmen Osmanlı'yı Allah ve Resul'ü için seven bu zatın tavrı, hocanın hoşuna gider. Biraz da şaşırır, çünkü onun bu ilgi ve sevgisi başkalarında yoktur ve sormaktan kendini alamaz:

– Niçin bu derece Osmanlı muhabbeti? Neden Allah ve Resulü'nün muhabbeti, Osmanlı'yı sevmeyi gerektirir?

Bu pir-i fâni olmuş, nurlaşmış adam, hiç duraksamadan şu cevabı verir:

– Osmanlı'yı İslam namına sevmek için bir hatıram bana yeter de artar!

Hoca Efendi'nin ısrarı üzerine bu gerçekten tek ve eşsiz hatırayı şöyle açıklar:

– 1915 yılı haccına, Hindistan ulemasından bir zat da gelmişti. Bu zat hem âlim hem de derunî dünyası zengin bir Allah dostu idi. Hac'dan evvel, Resulullah'ı ziyaret için Medine-i Münevvere'ye gelmişti. Kendisiyle tanıştık, uzun sohbetler ettik. Fakat bir türlü gözünün yaşı, gönlünün kederi geçmiyordu. Bu hüznün günlerce geçmediğini görünce sebebini sordum:

– Burası cennet bahçesi, Resulullah'ın mescidi, mekânı, makamı... Neden bu ziyaret sizi sevindirmiyor? Yoksa gözünüzden akan, sevinç gözyaşları mı?

O mübarek zat, gözyaşları daha da çoğalarak şu cevabı verdi:

– Keşke gözyaşlarım gönlümün sevinçlerini yansıtmış olsaydı!.. Maalesef öyle değil. Bana bunca yıl sonra o Güzeller Güzelini ziyaret nasip oldu. Yanında yakınında özlem giderecektim. Fakat müşahede ettim ki Resulullah (a.s.m.) makamında değil. Acaba gerçekten müşahedem doğru mu? Öyleyse Resulullah niçin burada değil? Yoksa benim kalp gözüm mü körelmiş? Resulullah'ın varlığını neden hissedemiyorum? Hangi makam, hangi günahım onunla olmaya, onunla dolmaya engeldir? İşte Medine-i Münevvere'ye geldim geleli bu düşüncelerle perişanım.

Yaşlı türbedar, bu ifadelerden sonra ne diyeceğini bilemez; ama onun da kafası karışır. Çünkü bu mübarek zatın duygu ve düşüncelerinde samimiyeti gayet açıktır. Çok uzak mesafelerden manevî ve ruhanî bağlantı kurduğu Güzeller Güzelini yanı başında iken görememek, duyamamak, hissedememek nedendir?

O gece yaşlı türbedar, bu etkileyici düşüncelerle yatağına uzanır. Sabah namazına doğru, rüyasında Güzeller Güzelini

görür. Tabii çok sevinir, heyecanlanır ve Hindistanlı âlimin anlattıklarını hatırlar. Ancak o konuda bir şey sormayı edebe aykırı bulur, soramaz. Fakat Allah'ın Resul'ü, onu merakta bırakmaz ve buyurur:

"Evet, hissedilen doğrudur. Ben şimdi Medine'de değilim, Çanakkale'deyim. Çok zor durumda olan asker evlatlarımı yalnız bırakmaya gönlüm razı olmadı. Şimdi onlara yardım ediyorum."

YALVARIŞ

Ahmet Bey, öyle güzel bir hatıra nakletmişti bize, çok duygulanmıştık. Çünkü biz de o Çanakkale aslanlarının evlatlarıydık ve o aslanların yardımına koşan Efendimize gidiyorduk.

Ahmet Bey, Medine'de bu hatırayı anımsayarak şöyle hasbihal etmiş Efendimizle:

– Kendi içimden, kendimi yırtarcasına haykırıyordum:

"Efendimiz! İşte biz de o Çanakkale aslanlarının, o çok sevdiğin ümmetinin evlatlarındanız. Ne olur, onların kâinata sığmayan coşkusu, vecdi, imanı ve kahramanlığı hürmetine, bizlere de şefaat et! Bizlerin de ellerinden tut. Bizler için de Rabb'imize ricacı ol.

Ya Resulallah! Senin sevgin, senin şefkatin, senin merhametin, kâinatın yaratılmasına sebep olmuştur. Ne olur, bizler için de af kapısını açtır. Bizleri de kollarının altına al. Bizleri de kurtulanlardan birisi olalım."

Bu duanın ardından orada namaz kıldık. Bu çok istisna bir namaz olmuştu. Namaz boyunca yüreğimin küt küt atıyor, hiç susmuyordu. Çok mecalsiz kalmıştı dizlerim ve artık beni taşımıyorlardı. Biraz sonra öyle bir vuslat başlayacak, öyle bir kavuşma yaşanacaktı ki o sahneye dayanabilecek

miydim bilemiyordum. Kalpleri yangın yerine çeviren o anda kendime hâkim olabilecek miydim?

Namaz bittiğinde içi yanık müminler, tekbir sesleriyle Efendimize doğru yürümeye başladılar. Bu bir yürüme değildi; bu, ayağın yerden kesildiği, aklın baştan alındığı, kalbin yerinden söküldüğü bir andı. Bu, yürüme değil, bazıları için kanatlanıp uçmak bazıları için de yüz süre süre, sürünerek Sevgililer Sevgilisine vasıl olmaktı.

Her adım, her ilerleyiş, her kımıldayış, ona doğru yaklaşmak demekti. Bu ise yürekleri parçalayan, kalbi darmadağın eden bir heyecan kasırgasına dönüşüyordu.

"O AN ANLATILMAZ"

Adım adım gidiyorduk, o büyük huzura. Gitmek de ne kelime! Yanıyorduk, tutuşuyorduk, eriyorduk, kendi içimizden.

İşte o an!

Milyonlarca Müslüman'ın hayallerini süsleyen, rüyalarına giren, heyecan kasırgasına boğan o an...

O, solukların yetmediği, lisanın aciz kaldığı, kelimelerin yenik düştüğü bir an...

Nasıl tercüman olunur o duygulara, nasıl anlatılır bilemiyorum. O anı bugüne kadar kimse layıkıyla anlatamamış. Yalnızca ardı arkası kesilmeyen coşkun ırmaklara dönen gözyaşları, gümbür gümbür vurmaktan takatsiz düşen kalpler anlatmış, sessiz sedasız.

Bağışlayın beni o anı ben de anlatamayacağım. Efendimizle karşılaşmamızı, Sevgililer Sevgilisiyle kucaklaşmamızı, onun dünyasına vasıl olmamızı nasıl anlatabilirim?

Kusuruma bakmayın. O an anlatılmaz, o an ancak yaşanır. İnşallah siz de o anı yaşayınca ne demek istediğimi anlayacaksınız.

Âlemlerin Rabb'ine binlerce hamdüsenalar olsun ki bana aradığımı bulma fırsatı verdi. Hem de yıllardır çok uzaklarda aradığım o duyguyu, o güzelliği, o doyumsuz haz ve lezzeti, kendi içimde, kendi kalbimde buldum.

Meğer Yüce Yaratıcı, oralara ne büyük güzellikler yerleştirmiş. Meğer kalbin başka bir yönü, sevdanın başka tadı, aşkın başka bir şekli varmış.

Eğer insan kendi içini okursa, etrafına dikkatle bakarsa, bu âlemdeki ince sır ve hikmetlere nazar ederse mutlaka aradığını bulacaktır. Yeter ki o tükenmez Rahmet'ten istesin. O mutlaka istenilen kapıları açacaktır. Eğer o ümit kapıları açılmıyorsa bizler istemeyi bilmiyoruz veya yanlış istiyoruz demektir.

Ahmet Bey konuşmasını hıçkırıklarla bitirmişti; lakin bizi de bitirmişti. Âdeta uçak içinde, o muhteşem ve müstesna beldeleri adım adım gezip derin tefekkürlere dalmıştık, su gibi içmiştik, hava gibi teneffüs etmiştik Kâbe'yi, Medine'yi.

Zaten günlerden beri bir saniye bile içimizden çıkmayan vuslat sevdası, Ahmet Bey'in hatıralarıyla daha da alevlenip dayanılmaz bir hal almıştı.

Artık bizim için bütün zamanlar durmuş, her şey susmuş, yalnızca orası vardı. O büyülü, o sihirli, o gizemli beldeler... Her şeyin de üstünde, Efendiler Efendisi, Sevgililer Sevgilisi vardı.

Bizler Güllerin Efendisine koşabilmek için zaman tünelinin bir an önce tükenmesi istiyor ve bunun için Rabb'imize yalvarıyorduk.

Ahmet Bey'in anlattığı hatıralar hepimizin yüreğini vurmuştu, hepimizi güller âlemine uçurmuştu, ama hiç kimse de Seyda gibi etkilenmemişti. Onun bir türlü durmayan, dinmeyen hıçkırıkları, "Allahu Ekber" nidaları, iç âlemindeki hissin, duygunun, yangının ve sevdanın ne kadar tarifsiz ve

erişilmez olduğunu gösteriyordu. O, bambaşka bir insandı. Sanki o artık bu dünyada yaşamıyor, bedeni aramızda; ancak ruhu çoktan o mübarek âlemlere uçup gitmişti. O, ebedî bir huzura ermenin manevî hazzı içindeydi. Belki de benim ona tutkum, onun bu iç güzelliği ve erişilmez olgunluğu içindi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

UÇAĞIMIZ İNİYOR

Uçağımız Cidde hava alanına doğru süzülmeye başlayınca kalbim öyle çarpmaya başlamıştı ki bu gümbürtüyü herkes duyacak sanıyordum. Dilimiz konuşamıyor, ama gözlerimiz birbirine bakınca ne demek istediğimizi anlıyorduk. Elimizde *Cevşen*, dilimizde tekbir, kalbimizde heyecan ve içimizde tutuşan kavuşma sevdası da bize eşlik ediyordu.

Daha bu mübarek beldeye ayak basmadan güzelliği içimizi sarmıştı. Çoktan o müthiş atmosfere kaptırmıştık kendimizi.

Vuslat duasını hücrelerimiz bile ediyordu:

"Ya Rabb'i, ne olur, hevesimizi vuslatsız bırakma! Ne olur hayallerimizi yıkma! Ne olur bu günahkâr kulunu da o manevî atmosferin ateşinde erit! Ne olur bizleri de peygamberlerin sertacı, bütün kalplerin ilacı, Güllerin Efendisi olan Hz.

Muhammed'e (a.s.m.) eriştir. Onun manevî kucağına dâhil et."

Daha hava alanındayken o mübarek beldeye ilk adımımız atmış oluyorduk. Müthiş bir çekim merkezinin etkisine girmiş gibiydik. Bütün zerrelerimin dayanılmaz bir titremeyle irkildiğini hissettim. Sanki mahşer meydanındaki mahsun ve tövbekâr kalabalıklar gibi, insanlar beyaz ihramlar içinde, kefenlerine bürünmüş, gözleri yaşlı, kalpleri savaş alanına dönmüş, bir ömür boyu işlenen günahların dayanılmaz muhasebesi içinde hep Allah'ın affını ve Efendimizin şefaatini murat ediyorlardı.

Uçaktan ilk inişi nasıl anlatmalı, bilemiyorum. O kutsal topraklara ilk adımı nasıl attığımı anlatamam. Zaten heyecanın dayanılmaz rüzgârları altında vücudumu taşıyamaz hale gelen bacaklarımdan canımın çekildiğini hissediyordum. Hele ayağımı toprağa bastığım o ilk anda, bütün hücrelerimin irkilmişti, âdeta dipsiz bir kuyuya doğru yuvarlanırken buldum kendimi.

Öyle bir titreme sarmıştı ki vücudumu, sarsılıyordum. Etraftaki insanlardan tekbir sesleri sanki bir rüzgâra dönüştü, aldı beni bambaşka âlemlere taşıdı.

Önde, sağda, solda, arkada, her yanımdaki ihramlı insanlar sanki beyaz kefene bürünmüşlerdi. Ölmeye hazırlık yapan insanlara benziyorlardı, bu öyle bir andı ki insana mahşeri hatırlatıyor, o duyguyu veriyordu. Kendimi bir anda adım adım o büyük mahkemeye, o mahşer hesabına doğru gidiyor olarak hissettim.

Bir an Seyda'nın "Bir günahkâr kapını çalıyor, boş çevirme Allah'ım!" dediğini duydum, kulaklarımda çınladı bu cümle. Bu ses gittikçe arttı, sonra da bir çocuk gibi sarsıla sarsıla ağlayan içli bir ağıda dönüştü.

Melek gibi tertemiz bir hayat süren ve bütün ömrünü insanların iman ve Kur'an hizmetine adayan bir Allah adamı, Allah'a böyle yakarıp inliyor, imdat sesleriyle ağlıyorsa, Rabb'ine sığınıp gözyaşı döküyorsa ben ne yapmalıydım? Ya benim affedilmez hatalarım ya benim bitmez tükenmez günahlarım ya benim haramlarım, isyanlarım...

Attım kendimi oracığa, alevi genzimi yakan bir ateşle yalvardım Mevla'ma:

"Ya beni bu beldelerde affederek gönder ya da ruhumu bu pak yerlerde al, daha fazla günah işletme!"

Yere kapandım, yüreğimdeki sarsıntı o kadar şiddetliydi ki bir an beynimin yerinden oynadığını ve dipsiz bir kuyu gibi yere çekildiğimi hissettim. Sonrasını hatırlamıyorum. Bayılıp düşmüşüm.

KENDİMİ KAYBETTİM

Kendimi ana kucağında buldum. İlk kez rahmetli annem ve babamla bu kadar açık ve net bir şekilde kucaklaşmıştım. Onların doyumsuz sevgisi, şefkati ve mis gibi kokularını çektim içime...

Melekler gibi olmuştu annem. Hele üzerindeki giysisi ve yüzündeki parıltı nasıl anlatılır, nasıl tarif edilir bilemem? Tek kelimeyle dünyalar güzeli gibi ışıldıyor, sanki etrafına nurlar ve aydınlık saçıyordu. Ya babam? Allah'ım bir insan bu kadar mı şiirsel ve tatlı bir simaya bürünür? Bu kadar mı yüzünden ve dudaklarından ölümsüz güzellikler saçılır? Bu iki melek insan arasında başka bir âleme ulaştım o an.

İçimdeki bütün sıkıntıları ve dertleri bir çırpıda silen dupduru bir sesle:

– Kızım, dedi annem. Senin yolunu bekliyorduk biz. Müjdeyi alınca nasıl sevindik bir bilsen.

Cevap veremiyordum. Çünkü kendimden geçmiştim. Alevler içinde sanki köz olmuş, kendimi kendi içimde yitirmiştim. Yalnızca o manevî âlemin doyumsuz havasını derin derin içime çekiyor, anne babamın beni aydınlatan bakışları ve tebessümleri altında uyuşup kalıyordum.

Babam:

– Yavrum, dedi. Senin için ne kadar yalvardık, ne kadar Rahmet kapısını çaldık. Dönüş yaptığını duyunca çok mutlu olduk. Allah seni ayırmasın bu yoldan kızım.

Annem kollarını sardı bedenime ve bebek gibi kucağına bastı beni. Bir türlü bırakmıyor, birbirimizi doyasıya öpüp kokluyorduk.

– Kızım korkma! Her an senin yanındayız. O aylarca sabahladığın gecelerde, o gözyaşı döktüğün seccadende ve baş koyduğun Rabb'imin önünde, hep senin yanındaydık ve dualarına "âmin" dedik.

Sanki kendime gelmiş gibi irkildim bir an.

– Demek sizin kokunuzu hissettiğimde, siz oradaydınız ha?

– Evet, dedi babam. O an biz de oralardaydık.

– Şimdi neredesiniz? Burası neresi, diye sordum.

İnsanın yüreğini serinleten o tatlı bakışlarıyla, annem cevapladı bu sorumu:

– Kızım, Allah'a binlerce hamd olsun ki Yüce Yaratan hem babana hem de bana şehitlik mertebesi verdi. Dünyanın imtihanı ikimize de çok ağır olmuştu, ama mükâfatı öylesine büyük oldu ki şehitlik gibi bir makamı lütfetti.

Biz şehit olduğumuz için ölüm acısını tatmadık. Rabb'im bizi son nefeste Azrail meleğine can verme acısını yaşatmadı. Bir rüya gibi âlemimizi değiştirdik, geldik huzur dünyasına.

Şehitler burada serbest. Diledikleri yerlere ve diledikleri kişilerin yanlarına gidiyorlar. Çoğu zaman da darda kalmış, salih kullara yardımcı oluyorlar. Onun için bizler senin yanından hiç ayrılmadık, kızım. İşte görüyorsun ki seni bu mübarek topraklara ayak bastığın an biz karşıladık. Bundan sonra da seninle birlikte olacağız.

Rabb'imin bu günlerine çok şükür. Dünyadayken dayanılmaz sıkıntılar, acılar ve dertler karşısında yeterince sabredemez kimi zaman isyan eder, "Dayanamıyoruz" derdik. Ne cahilmişiz meğer. Hâlbuki insanların dünyada çektikleri sıkıntılar ve hayat imtihanının ağırlığı, günahlarının affına vesile oluyormuş. Rabb'im kullarına bazı acılar ve elemler verip onların sabır ve teslimiyet gücünü ölçüyor, sonunda onların günahlarının affına vesile yapıyormuş.

Kızım, bil ki dünyada kul hakkı yemeyenler, ibadetlerini yapanlar kurtuluyorlar. İnşallah sen de kurtulursun.

"Ben ve kurtulmak..." Bu iki kelime yan yana gelip içimi sızlattı. Bunun için neler yapmazdım, neler vermezdim; ama bu nasıl olacaktı? Benim yüz kızartan bir geçmişim ve utandıran günahlarım vardı. Nasıl kurtulacaktım? Allah bu sahneleri nasıl silecekti? Efendimiz böyle günah dolu bir mümine nasıl yardım edebilirdi?

ANNEMİN TESELLİSİ

Annem, içimi yakıp geçen bu duyguyu anlamış olacak ki bunlara da cevap vermeye başladı.

– Rabb'im seni çok güzel yaratmıştı; fakat bu güzellik sana şımarıklık ve kendini pazarlamak için değil; daha fazla şükretmen için verilmişti. Lakin seni, güzelliğin baştan çıkardı, her türlü günah ve pisliğin içine itti. Aslında güzellik kraliçesi seçilmen, güzelliğin başına bela olması demekti. Nitekim öyle de oldu. Etrafındaki dost yüzlü düşman kişileri fark edememiştin. Seyda, seni defalarca uyardı, ama başını döndüren lüks ve para, doğruyu perdeledi. Ya sonunda? Alacaklarını alan namus tacirleri, seni bir köşeye ittiler. Nihayet ölümcül dertlerinle baş başa kaldın. Etrafındaki binlerce "hayran" zannedilen insanlardan bir eser kalmadı. Artık adım adım bir sona doğru yaklaşıyordun hem de affedilmez günahlar ve isyanlarla. Yani bir kul olmak, imansız, Kur'an'sız ölmek gibi dehşet verici ve dönüşü olmayan bir yola gelmiştin.

Babanla, seni bu derin uçurumdan kurtarmak için neler yapmadık ki? Ah, bilsen o yalvarışlarımızı, yakarışlarımızı ve çaldığımız kapıları...

Rabb'im nihayet rahmet ışığını yaktı, ümit kapısını araladı.

Hayatın debdebesi ve ihtişamı içinde bütün manevî değerleri unutup gününü gün ettiğin bir anda, içinde kalan küçük bir iyilik etme duygusuyla yaralı bir genç kıza yardım etmiştin. Ardından rahmetli olan o genç kız, Allah'ın çok sevdiği kullardan birisiydi ve şehit olmuştu. İşte senin yaptığın bu iyilik hürmetine Rabb'im o şehit kızı senin imdadına gönderdi. O gün bizim bayramımızdı.

Heyecandan bir anda fırladım:

– Siz bunları biliyor musunuz anne, diye bağırdım.

– Bilmez olur muyuz kızım, dedi. Kurtulmana vesile olan o şehit kız, bizim arkadaşımız. Allah'ının lütuf ve keremiyle onu, sana biz yolladık.

– Aman Allah'ım, demek siz ha? Ah, annem ah! Senin bu kadar hakkını nasıl öderim ben bilmem ki?

Meğer ahiret dedikleri ve çok uzun bir yol sanılan o âlem, ne kadar yakınmış, ne kadar önümüzde ve içimizde bir yerde duruyormuş. Keşke bunu daha önce anlayabilseydim. Bu hakikatleri o pisliklere bulaşmadan kavrayabilseydim.

Şu nefis ve şeytan, yanlış insanlar, zararlı telkinler, insanların saf ve temiz zihinlerini bozuyor. Demek ki bu zamanda en büyük zenginlik ve güzellik, iyi dostlar bulmak, vefalı ve dürüst bir çevre edinmekmiş. En büyük hayat sigortası buymuş; yoksa insan her an uçurumdan kayar veya kaydırılırmış.

– Seyda, senin için bir kurtarıcıydı, ama onu dinlemedin, dedi annem.

– Evet, dedim. Neler kaçırdığımı çok iyi biliyorum. O, içimde sönmeyen bir ateş. Akıl, mantık dinlemiyor. Onun gözü kimseyi görmüyor, ama benim gözüm de ondan başkasını.

Rabb'im kalbimi çok iyi biliyor ki benim istediğim onun eti kemiği değil. Onun sevgisi ve ruh dünyası.

– Kızım! O'nun sevgisi, insan sevgisini çoktan aştı. O, baki ve ebedî bir sevgi arıyor. O, Allah ve Peygamber aşkıyla dolu. Asla dünya aşklarına tenezzül etmiyor. Bunun için sen gönül kapını kapat ve ümidini söndür. Gerçek sevgi ve aşka yönel.

– Ah, Seyda'yı unutmayı bir becerebilsem, dedim.

– Hadi kızım, seni bekliyorlar. Bizler senin yanındayız.

Son çırpınışla bir teselli ve bir ümit aradım.

– Anne, benim halim ne olacak? Acaba Rabb'im beni affeder mi? Acaba Efendimiz beni kabul eder mi?

Annem, içimi ayağa kaldıran o tatlı ve şefkatli bakışlarını gözlerime dikti. Öylesine sevgi ve şefkat doluydu ki o panik içinde ne "Evet" dediğini ne de "Hayır" dediğini anlayabildim.

KEŞKE AYILMASAYDIM

Kendime geldiğimde, Özlem ve Nuray Ablalar beni uyandırmaya çalışıyorlardı. Metin Bey ve Seyda ise meraklı bakışlarla beni izliyorlardı.

Bense uyandığım için pişmandım ve bin bir düşünce içindeydim:

"Niçin uyandım ki sanki? Niçin? O güzellikler, bırakıp gelinir mi? Keşke ebediyen kalsaydım annemin şefkatli kollarında. Babamın o pırıltılı sevgisini hep yanımda hissederek yaşasaydım. Hep böyle olur hayallerim, rüyalarım benim. Hep özlemlerimi düşlerimde görürüm, uyanınca da uçup giderler. Ne olur Rabb'im, bir gün gerçek yap bunları."

Anlatmadım gördüklerimi dostlarıma. Anlatamazdım da hele Seyda'nın yanında asla.

"Herhâlde sıcaklardan tansiyonun düştü" dediler. Ben, neyin düştüğünü, neyin çıktığını çok iyi biliyordum.

Bizi hava alanında Seyda'nın arkadaşı karşıladı. Bir tur şirketinde yöneticilik yapıyormuş. Arapçası ve İngilizcesi çok iyiydi.

"Sizi özel olarak ben götüreceğim" dedi. "Sizin için klimalı bir cip tahsis ettim. Mekke'ye kadar size ben eşlik edeceğim."

Namazları eda ettikten sonra cipe bindik; bizleri karşılayacak olan sürprizlerden habersiz olarak. Çöller ortasında yapılan birinci sınıf yoldan hızla ilerlemeye başladık. Arabanın içi tekbirler ve zikirlerle doluydu. Kalplerin temposu öylesine yüksekti ki her an, her saniye bizleri biraz daha hedefe yaklaştıran bu araç içinde, sanki kendimizden geçiyorduk.

Bütün dağlar, taşlar, kumlar ve her şey; âdeta bize eşlik ediyordu.

İşte o an yaklaşıyordu. Bizi bekleyen en büyük sürpriz...

Yolda mola verdik ve yatsı namazımızı eda ederek tekrar yola koyulduk. Zaman sel gibi akıyor, kalbimizin ta derinliklerinde, bizleri durmadan ısıran ve acıtan merakla ilerliyorduk.

Her şeyin yolunda olduğunu sandığımız bir anda, hiç beklemediğimiz bir sarsıntıyla aracımız düz yolda stop etti. Birinci sınıf lüks bir cip çölün ortasında "gitmem" diye inat etmeye başladı. Biz bir an önce hareket edip Kâbe'yle kucaklaşmanın aceleciliğini yaşıyorduk; ama arabamız aynı gayreti göstermiyordu. Rehberimizin çabaları da sonuç vermiyordu. Bu durum gittikçe bizi germeye ve telaşlandırmaya başlamıştı. Herkesin meraklı bakışlarla cipin etrafını sarıp çareler düşündüğü o anda, Seyda, eline *Cevşen*'ini alarak bir kenara çekilmiş ve manevî iklimlere dalıp gitmişti. Kimin ne yaptığı umurunda bile değildi. O Sevgililer Sevgilisiyle baş başa mest olmuş bir halde kendi içinde büzülüp kaybolmuştu. Onun herhangi bir telaşı yoktu. İşte bu yüzdendir ki ondaki tevekkül ve tefekkür duygusuna hayrandım.

"Ne yapalım?" fikriyle herkes bir görüş ileri sürüyordu. Çaresiz kaldık. Çöl ortasında kalmak istemiyorduk. Sabah namazını Kâbe'de, milyonlarca içi yanık, sevdalı insanların arasında kılmayı arzu ediyorduk.

İBRETLİ OLAY

Ümitlerin tükendiği anda bir araç gelerek yanımızda durdu. Son derece pahalı, bizimkinden de lüks bir cipe benziyordu.

Araçtan orta yaşlı, hafif esmer, oldukça nuranî simalı, yakışıklı mı yakışıklı bir zat indi. Yüzü Araplara benziyordu,

ama yüzündeki ışıltı bambaşkaydı. Hani halk arasında "erkek güzeli" derler ya, tıpkı öyle bir insandı.

Selam verdi, rehberimizle tokalaşıp Arapça konuşmaya başladı. Hemen cipin ön kapağını açıp iki-üç dakika uğraştı ve aracı çalıştırdı. Saatlerdir süren ümitsizliğin ardından sanki bir mucize yaşamıştık. Sevinçle cipe bindik ve hareket ettik. Aracı kullanan rehberimiz de esrarengiz insanla ilgili, tıpkı bizim gibi hayretler içindeydi.

– Çok tuhaf bir adam, dedi. Elini sıkarken vücuduma bir enerji yayıldığını hissettim. Ne kadar yumuşak bir eli vardı. Çölün ortasında pırıl pırıl, tertemiz bir insan. Son sözü de çok ilginçti.

Metin Bey atıldı hemen:

– Ne dedi, diye sordu.

– Ben sizi takip ediyorum. Yolda herhangi bir sıkıntı yaşanırsa yardımınıza gelirim. İnşallah Kâbe'deki sabah namazına yetişirsiniz.

– Allah, Allah.

Herkes bu son cümleye şaşırdı.

– Peki, nereden biliyor bizim sabah namazına yetişmek istediğimizi?

En iyi yorumu Seyda yapmıştı:

– Unutmayın, mukaddes topraklardayız. Buralarda her şey akıl ve mantıkla tartılmaz. Bu yerlerde kalpler, duygular, özlemler ve sevdalar konuşur. Ayrıca bu çöller sanıldığı gibi ıssız ve boş değildir. Buralar, asırlardan beri Allah aşkı için yanan ve Peygamber sevdasına kapılmış milyonlarca insanın izleriyle, cesetleriyle ve ruhlarıyla doludur. Allah ve din için can vermiş o şehit insanlar buraları ıssız, misafirleri de çaresiz bırakmaz.

Evet, Seyda doğru söylüyordu. Her şey ayan beyan açıktı. Demek ki Allah'ın sevgili bir kulu, imdadımıza yetişmişti.

"Peki, ama bu zat kimdi?"

Bu soruyu Özlem Hanım sormuştu. Cevap ise kimseden gelmedi. Sessizliğin, bu soruya en güzel yanıt olduğunu anlamıştık.

GİZEMLİ BİR RÜYA

Zaten acele ve telaş içinde çırpınan kalbimize, bir de bu esrarengiz olay binince büsbütün hayallere daldık ve bilmecelerin içine düştük. Belki de bu konu en fazla benim kafama takılmış olmalı ki yolda hafif dalmışım. Baktım karşıma, bize yardım eden zat, insanı titreten ihtişamı ve göz alıcı endamıyla çıkıverdi.

– Siz kimsiniz, diye atıldım. Sizi çok merak ettik.

Bir anda başı göklere kadar yükseldi, vücudu etrafı kuşattı. Yanında o kadar küçük kaldım ki sorduğuma pişman oldum.

– Kim olduğumu Seyda biliyor, dedi. Döndü, yürüdü; ama öyle bir yürüyüştü ki bastığı her şeyi sarsıyor, koluyla bütün çölleri kucaklıyor gibiydi.

Kendime geldim ki bir rüyaymış gördüklerim. Ben bunu bizim gruba nasıl anlatacaktım? Anlatmam ne derece uygun olurdu bilemiyordum. Anlatmasam merak içinde kalacaktım. Bu düşünceler içinde, bocalarken rehberimiz o esrarengiz yardımcımızla alâkalı konuya geri döndü:

– Yahu aklımdan çıkmıyor o hadise, dedi. Buralarda yıllardır gelip gidiyorum. Böyle bir olayla ilk kez karşılaşıyorum. O zatın normal bir vatandaş olmadığı belli. Muhtemelen bir şehit olmalı; ama kim acaba?

Seyda bakışlarını dışarı çevirerek o sakin ve telaşsız sesiyle beklediğim cevabı vermeye başladı:

– Vücudunun iriliği, gücü ve kuvveti bana Hz. Hamza'yı hatırlattı. O, şehitlerin reisidir. Belli ki bu civarın manevî güvenliği ona bırakılmış.

Seyda'nın yorumu çok enteresandı; zira o zatın normal hali bizler gibi bir insana benzemiyordu. Demek ki Seyda, benim gördüğüm rüyaya benzer bir rüya görmüştü. Yani Seyda'nın ruh dünyası ve manevî âlemi, bizin bilmediği ve görmediği gerçeklere açılmıştı.

Yani aramızda bir veli, Allah'ın sevgili bir kulu, Hz. Hamza'lara dost olabilecek kadar yüksek bir makama sahip bir insan vardı. Bu esrarengiz olay da muhtemel ki onun hürmetine olmuştu.

Bu hakikatleri duyunca bize şükretmek kalıyordu:

"Allah'ım bu ne güzellik! Bu ne güzel rahmet hediyesi! Bu ne kadar harika bir ikram! Bu kulunu da ayırma bunlardan. Allah'ım, Sana layık bir kul olamadık, ama Sen'in sevdiklerinle birlikte olmamız ve onları çok sevmemiz, onların dostu olmamız hürmetine, bize de yardımını esirgeme!.."

ALTINCI BÖLÜM

YÜREKLERİN KONUŞTUĞU ANLAR

Kâbe'ye yaklaşıyorduk. Artık kim durabilir, kim susabilir, kim yatabilir, kim uyuyabilirdi? Gözler ilk kez, Efendimizin, sahabelerin, canını İslam'a feda edenlerin hatıralarını görecekti. Kalpler ilk kez, âlemleri kuşatan o büyük sevda ateşiyle yanacaktı. Ayaklar ilk kez o mübarek ve mukaddes mekânlara girecekti ve kulaklar ilk kez, asırlardır yankılanan imanın, fedakârlığını ve ihlasın çığlıklarını duyacaktı.

Bu topraklar bambaşkaydı. Bu kumlar, çöller konuşuyordu. Şu develer, çobanlar, insanı içinden vuran birçok hatıra saklıyordu.

Mekke, Kâbe, Sefa, Merv, Hira Dağı ve daha birçok mekân, Efendimize ev sahipliği yapmış olmanın coşkusuyla, milyonlarca Müslüman'ı bağrına basıyor, her gelene geçmişin yürek yakan kahramanlığını fısıldıyordu.

Yüzyıllar boyunca insanlığa şifa ve gıda olan zemzem ve hurma, o tarifsiz lezzetini İlahî emirle almıştı. Bize Sevgililer Sevgilisinin hatırasıydı o yiyecekler...

Ah Mekke! Ah Kâbe!

Bu yer asla anlatılmaz. Buraya gelince Ahmet Bey'in sözlerini daha iyi anladım. Çünkü orada diller susuyor, kulaklar kapanıyor. Yalnızca yürekler, kalpler, ruhlar ve gözyaşları konuşuyor. Hem de ne konuşma?

O ilk adımı atıp Kâbe'yle kucaklaştığım, sanki tavaf eden milyonlarca insanla birlikte yüreğime gömdüğüm o anı anlatamam. Büklüm büklüm semaya yükselen feryat ve figan seslerini, af ve merhamet dileklerini anlatamam. Birbirine karışan kalp gümbürtülerini, yürek yangınlarını anlatamam. O günahların eriyip aktığın, tövbelerin kabul edildiğini hissettiğim anları anlatamam. Kâbe'deki sabah namazını...

Bütün bunları ve daha birçok duyguyu dillendirmek, kelimelere dökmek öyle zor ki!

Hayatı boyunca Kâbe'nin, Medine'nin sevdasıyla yanmış ve İlahî aşkla dolup taşmış Müslümanların diz çöküp el açtıklarını görmek muazzam bir tabloydu. Ağızlarından dökülen kelimelerin birer ateş topu gibi feryat ve figana dönüştüğünü gördüm. Her kelimede, her hecede, her harfte ben de sarsıldım, titredim.

Meğer oranın akşamı bir başka, sabahı bir başkaymış. Oranın uykusu, buranın uyanıklığı gibiymiş. Gözler orada bir başka ağlıyormuş. Yüreklerin sızısı, kalbin tedirginliği ve dilin lisanı bambaşkaymış.

YAŞLI BİR HANIMIN İBRETLİ HAYATI

Âlemlerin Rabb'i vaat etmiş:

"İsteyin, vereyim!"

İşte istemenin tam yeri orası. Bunu bilen gönül erleri orada mahzun, mazlum ve ihlaslı bir eda ile ister.

Kâbe'ye karşı omuz omuza saf tutup el bağladığımız o yaşlı Anadolu kadınını unutamam.

Açtı ellerini, sellere dönen gözyaşlarıyla bildiği tek cümleyi haykırdı Rabb'ine karşı:

"Allah'ım! Ben cahilim sana nasıl yalvarılır bilemem. Ben hata ettim, günah işledim, ne olur beni affet!"

Aman Allah'ım! Bu öylesine etkili, güçlü, samimi bir duaydı ki o yalvarınca benim içim eriyor, beynim zongurduyor, yüreğim çırpınıyordu.

"Ben cahilim" diyen yaşlı hanımın saatler süren feryadı, beni çok etkilemişti. Hayatım boyunca böyle içten ve ihlaslı bir yakarış duymamıştım.

Dayanamadım, tuttum ellerinden.

– Sen kimsin Allah aşkına, dedim. Bunlar ne samimi, ne içten yakarışlar! Yüreğim derinlikleri etkilendi bu sözlerden. Nasıl bir günahı affettirmek istiyorsun? Bu günah çok özel bir günah olmalı...

Yetmiş yaşlarında gösteren, nuranî simalı, yaşlı Anadolu annesi, o çok ciddi ve ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerini bana dikti. Sanki içimdeki fırtınayı hissederek tek tek konuşmaya başladı:

– Kurban olduğum, güzel kızım. Ben cahilim, okuma yazma bilmem. Beyimi otuz beş yıl önce yitirdim. İki evlat büyüttüm. Hamdolsun ki elim harama değmedi, şu kursaktan bir lokma haram geçmedi.

Ama benim bir derdim var ki buralara onun için geldim. Böylesine istisna, tertemiz, eli ve ayağı öpülesi teyzenin anlattıklarını yarıda kesip aceleyle atıldım.

– Nedir derdin, dedim.

Derin bir iç çekti. Sanki dağlar kadar günahlarla gelmiş olmanın telaşı ve paniği içindeydi.

– Beyim çok dindar bir insandı. Ben de onun okuduklarını dinlerdim. Böylece içim rahatlar, kalbim huzurla dolar, zihnim sakinlerdi.

Her gün yatsı ve sabah namazlarından sonra *Risale-i Nur*, *Cevşen* ve *Kur'an* okurdu. Ben de okuma bilmediğim için onu dinlerdim. Dinlerken de o kadar rahatlardım ki sanki binlerce doktor beni ilaçla tedavi ediyormuş gibi olurdu.

RÜYASINDA GÖRDÜKLERİ

Bu her gün süren sohbetler bende bir duygu oluşturdu. Sanki genç kızlar gibi âşık oldum.

– Kime, diye atıldım merakla.

– Kime olacak güzel kızım? Allah'ıma ve Peygamberime... Sanki içime Allah ve Peygamber yerleşmiş gibi, bütün günüm, bütün anım onların sevgisi ve aşkıyla geçiyordu.

Her gece rüyamda Peygamberimizi, Üstad Said Nursî Hazretlerini, çok zaman da Hz. Ebu Bekir Efendimizi görüyordum.

Beyim sizlere ömür. Gencecik yaşta mide kanserinden rahmetli oldu. Ölürken de bana vasiyet bıraktı.

– Hanım, dedi, o gördüğün rüyalar bir gün silinirse, rüyalarına Efendimiz, mübarek zatlar, Üstadımız ve ben girmezsem bil ki bir kusur işlemişsin demektir. Derhal onun sebebini bul, tövbe ve istiğfar et.

Rabb'im öyle uygun gördü. Beni erken alıyor. Sen ise daha çok yaşayacaksın. Dünyanın bütün hanımları toplansa, onların sevdaları ve aşkları bir araya gelse sana olan sevgime asla yetişemezler. Senin gönlüne yetişecek bir gönül güzeli yoktur.

Gitti. Çok sevdiği, âşık olduğu, hiç dilinden düşürmediği gerçek sevgililerine, dostlarına kavuştu. O şimdi güzel Allah'ımın rahmeti altında ve Efendimizin yanında.

Yine merakla girdim araya:

– Nereden biliyorsun teyze?

– Güzel evladım, hep rüyalarımda onu Efendimizin yanında görüyorum. Üstadımız Said Nursî, bana kaç defa "Hemşirem (kardeşim), Said, benim ismimi taşıyor, bana kardeş oldu" diye müjdeler veriyordu.

Hayretler içindeydim. Neler anlatıyordu bu cahil zannedilen hanım. Dayanamadım:

– Teyzeciğim, dedim. Bunlar ne kadar büyük nimetler, güzellikler; hatta kıskanılacak hadiseler. Böyle bir hayat yaşayan insanın daha ne derdi, ne günahı olur?

Başını öne eğdi. Yeniden sellere dönen gözyaşlarını sildi, titreyen dudaklarından, kor gibi yakıcı bir ses tonuyla tek cümlecik çıktı:

– Ben çok hata ettim.

ŞOK OLDUM

Benim hayretim gittikçe artıyordu. Melekler gibi tertemiz bir ömür süren bu yaşlı kadın nasıl bir hata etmişti de kendini heder ediyordu.

– Teyze, beni çok meraklandırdın. Nedir o hata dediğin şey?

– Çok büyü, evladım. Belki affedilmez bir hata. Eğer böyle olmasaydı onlar olmazdı.

Tam bir bilmece gibi konuşuyordu. Anlattığından hiçbir şey anlamıyordum yahut anlatmak istemiyordu.

Büyük bir merakla şansımı son bir kez denedim:

– Allah aşkına. Ne oldu teyzeciğim?

– Yaradan'ına kurban olduğum, tam bir yıldan beri rüyalarım kesildi. Ne Efendimizi ne Üstadımızı ne de beyimi görebiliyorum rüyamda. Demek ki ben çok büyük bir kusur işledim. Onun için rüyalarıma gelmiyorlar artık! Buraya af dilemeye, Efendimize yüz sürüp özrümü beyan etmeye geldim.

– Peki, nedir bunlara sebep olan hataların?

Yaşlı kadın, kemik halini alan avuçlarına, sıkı sıkıya örttüğü başını sıkıştırdı, hıçkırmaya başladı.

Bu öyle bir üzüntü, öyle bir yangındı ki sanki "Affet Allah'ım" derken içi sökülüyor, ciğerleri parça parça düşüyor sanıyordum.

Nihayet beni şok eden, "hata" dediği olayı anlatmaya başladı:

– Evladım, bu yaşıma geldim, ben beni bildiğimden beri hiç namazlarımı bırakmadım; ama geçen yıl, bir yakınımızın düğününe gitmiştik. Vakit geçti, ikindi vakti daraldı. Namazımı kılayım dedim, ama o yerin yabancısı olduğum için müsait bir yer bulamadım. Biraz da tembellik ettim. Göz göre göre ikindi namazı geçti, gitti.

TEYZE BAŞKA ÂLEMLERE DALMIŞTI

Karşımdaki yaşlı teyzenin iç dünyasında yankılanan hüzün öylesine şiddetlendi ki elleriyle kollarıma yapışarak âdeta çığlık çığlığa haykırmaya başladı:

– Duydun değil mi kurban olduğum, benim nasıl bir günah işlediğimi? Ben düğünün seyrine daldım da namaz koyup gitti işte. Bu nasıl bir gaflettir, bu nasıl bir hatadır, bu nasıl bir günahtır şimdi anladın mı?

Kendini ateş kazanında pişer gibi sağa, sola çarpan bu teyzenin çırpınışları karşısında kelimenin tam anlamıyla

"şok" olmuştum. Evet, hayretler içindeydim. Dilim tutuldu birden, ne diyeceğimi bilemez oldum.

Allah'ım bu nasıl bir itikat, bu nasıl bir teslimiyet, bu nasıl bir iman, bu nasıl kulluk aşkıydı?

Bir ikindi namazını kaçırdı diye kendisini lanetleyen, yerden yere atan, kanlı yaşlar döken bu teyzenin karşısında ben renkten renge girdim. Onca günaha bulaşmış, hata yapmış, isyan etmiş ben ne yapmalıydım? Ben mahvoldum öyleyse ümidim zedeleniyordu.

Kendi kendime mırıldanıyordum:

"Ah, teyze ah!.. Sen nereden çıktın karşıma? Sen nereden geldin böyle? Senin neslin hâlâ yaşıyor mu? Sen sahabe devrinden mi kaldın? Demek aramızda senin gibi yaşayan melekler sayesinde biz ayaktayız, yoksa bu toplum bunca günah karşısında dayanamaz, dünya bu kadar cinayeti kaldıramaz, çokça işlenen hataları taşıyamaz, mutlaka kıyamet koparırdı."

Bir ikindi namazını kaçırdığı için yıllardır rüyalarını süsleyen Efendimizi göremeyen bu hanımı dinleyince o topraklarla, o manzaralarla, o mübarek insanlarla rüyada bile olsa niçin müşerref olamadığımızı çok iyi anlıyordum; fakat niyaz etmeye de devam ediyordum:

"Ey Büyük Allah'ım! Eğer Sen'in affın, rahmetin ve şefkatin olmazsa bizler helak oluruz, mahvoluruz, perişan oluruz. Bizler kusur ettik, hata ettik, yanlış yaptık, isyankâr olduk. Sen affet ne olur!"

Hâlâ elleriyle kollarımı tutarak gözyaşlarına boğulan teyzeyle sarıldık.

Burası ağlama yeri, af yeri, bağışlama yeri, istek ve niyaz yeri idi. O yüzden kanlı yaşlarla yüreğimizin pasını silen gözyaşlarımız akmalıydı. Niyazlarımız Arş'a çıkmalıydı:

"Ey Büyük Allah'ım. Senin için tutuşup yanan milyonlarca kullun hürmetine, buralara ayak basan makbul insanlar hürmetine, ellerini boş çevirmediğin sevgililer hürmetine, bu âlemi onun için yarattığın Efendimiz hürmetine, ne olur, ne olur bu kulunu da affet! Affet ya Rabb'i! Ne olur affet! Ellerimi sıkı sıkıya tutup için için tutuşup yanan, gözlerinden damla yerine ateş akıtan şu tertemiz kulun hürmetine ne olur beni de affet."

Bu niyazlarla, gözyaşlarıyla saatlerce teyzenin kucağında derdimi sayıp döktüm. Hem o ağlıyor hem de ben. Göz pınarlarımızı akıttık, duygularımızı serdik, isteklerimizi sıraladık. Tek arzumuz vardı:

Af! Af! Af!..

Bir anlık, bir nebzecik af!..

Karşımda asırlık Anadolu kadınının tertemiz ve ışıl ışıl siması bir anda değişti, ciddileşti ve gözleri hafifçe doldu. Sanki baygınlık geçirecekmiş gibi bir hali vardı. Endişeyle sarıldım ve hafifçe salladım.

– Teyze, ne oldu, dedim.

Cevap vermedi. Çok endişelendim.

– Teyze, teyze diye silkmeye, uyandırmaya çalıştım.

Bir an yorgun düşmüş gözlerini açtı, fersiz bir bakışla yüzümü taradı. Ağzından çıkan kelimeler öylesine hafif ve sessizdi ki sanki hece hece damlıyordu.

– Yaradan'ına kurban olduğum, dedi. Telaşlanma. Çok şükür Rabb'imden müjde geldi.

"Müjde" kelimesini duyunca kalbimin yerinden söküldüğünü hissettim. Bütün kan basıncım bir anda beynime yürüdü.

"Müjde? Acaba kime? Bir nebzecik de olsa ben de ümitlenmeli miydim?"

– Müjde mi, diye atıldım, can havliyle.

Başını hafifçe salladı:

– Çok şükür Allah'ıma, dedim. Teyzenin ağzından bir kelime daha alabilmek için çırpınıyordum.

– Nasıl bir müjde teyzeciğim?

– Müjde geldi evladım. Sen müjde getireni görmedin mi?

Yine hayretler içinde teyzenin yüzüne baktım. Gittikçe de sırlar âlemine doğru sürükleniyordum. Süratle arkama döndüm, "Yok mu bize yardım eden?" der gibi tanıdık aradım. Çünkü ben de kendi içimde çökmeye başlamıştım.

– Teyzeciğim, ben bir şey göremedim.

– Nasıl olur, bizim bey geldi, karşıma dikildi "hatun," dedi. "Üzülme artık. Rüya görmene de gerek yok. Efendimiz seni istiyor."

– Aman Allah'ım! Bütün bunlar burada mı oldu?

– Evet, başka şeyler de söyledi, ama sen bunları bil yeter.

Son bir ümitle döndüm:

– Teyze sen kurtuldun, peki benim halim ne olacak?

Çok ciddi ve çok ağır bir ses tonuyla:

– Allah'tan ümit kesilmez evladım, inşallah kurtulursun, dedi.

Çok sakin, çok yorgun ve çok durgun bir halde zoraki konuşan bu yaşlı teyze, birden irkildi ve sıçradı.

– Çekil kurbanı olduğum, geldiler, dedi.

BU NASIL BİR SONDU!

Teyze ağlamaktan bîtap düşmüş yaşlı gözlerini meçhul bir ufka dikti. Kolumu sıkı sıkıya tutan elleri gevşedi. Dudaklarından son cümle süzüldü:

– Ya Resulallah, geliyorum.

Allah ve peygamber aşkıyla ömrünü geçirmiş bu güzel insan, kulluk aşkı için bir ömür boyu seccadeden kalkmayan vakur başını, hafifçe büktü ve kucağıma yığılıp kaldı.

Böylece yıllardır içini yakan sevda ateşi son buldu. Allah'ın rahmet ve inayetiyle Efendimize doğru uçtu gitti. Hem de yüreğinde bir türlü dinmeyen aşkı ve sevdası ile eşi Said'le birlikte...

İşte böyle güzel bir kulun ömrünün sonu da muhteşem olmuştu. Kâbe'de yanan İlahî bir aşk ateşi böyle söndü.

O anda ben de kendi iç âlemimle hesaplaşıyordum:

"Peki ya ben? Benim gibiler? Okuma-yazma bilmeyen, dünya hayatını nefsî yaşamamış, bir ömür boyu seccadesi başında tertemiz bir kulluk ifa eden, hep hasretlik çekmiş bir kulun benimle olan sonsuz fark... Benim ve benim gibilerin bulaşmadığı, girmediği günah kalmadı. Yapmadığımız yanlış kalmadı. Eğer Sen'in iznin olmasa, Sen'in affın olmasa biz bu yanlış amelle nasıl kurtuluruz? Nasıl vuslata ereriz? Nasıl huzura çıkarız?"

Bu arada, görevliler de bu mübarek teyzeyi taşıyorlardı. Ben ise oraya yığıla kaldım. Her tarafım uyuştu, nerede olduğumu, kim olduğumu unutmuştum, bu ibretli hadisenin şoku içinde...

Hatırladığım tek şey, "Ne olur, beni de onunla götürün, beni ondan ayırmayın" diye yalvarışımdı.

İşte kurtuluş buydu! Bu ömür şöyle veya böyle bitecekti. Önemli olan ömrün nasıl geçtiği değil, nasıl bittiğiydi.

Şimdi soruyorum kendi kendime:

"Allah'ı kaybeden neyi kazanır? Allah'ı bulan neyi kaybeder?"

İşte Allah'ı bulanın son hali bu teyze gibi olur. Onun eriştiği güzelliklerle ebedî huzura erer.

Ya ben? Günahların sel gibi geldiği o eski günlerimde anlayıp bilseydim bütün bu gerçekleri.

Ne yazık ki "ah", "vah" etmekten başka sığınacağım bir tesellim yoktu artık...

Akşam, kaldığım otele dönünce her şeyi anlattım Özlem ve Nuray ablalara. Seyda ise ortalarda yoktu. O, Kâbe'nin sırlı âlemlerine karışmış, özlediği dostlarla manevî sohbetlerinde doyumsuz hazlar yaşıyordu.

Mekke ziyaretinde böyle ilginç hadiseler yaşıyorduk. O mübarek ziyaret yerlerinde öylesine müthiş ve ibretli olaylara tanık oluyorduk ki onların büyük kısmını asla anlatamam. Hem anlatamam hem de anlatılmaz.

Sefa ve Merve Tepelerinde, binlerce sahabenin yattığı Cennet kabristanlığında, Nur mağarasında, Efendimizin doğduğu evde, Kâbe'yi ve mukaddes emanetleri İngilizlerden korumak için ecdadımızın yüzlerce şehit verdiği Mekke kalesinde gördüklerimiz, dinlediklerimiz, bizi altüst etti, içimize ibret destanları yazdı.

Çok iyi anladık ki bu topraklara samimiyetle ayak basanlar, buradan ayrıldıklarında bambaşka bir insan oluyorlardı. Belki de taşıdıkları hesapsız günahlardan sıyrılıp kurtulmaktadırlar. Çünkü milyonlarca makbul insanın oluşturdukları bu manevî hava, sanki her vücudu yıkayıp paklamaktadır.

Ya biz? İşte onu bilemiyordum. Rabb'imizden asla ümit kesilmez. O'nun rahmet kapısını zorlamaya devam ediyorum. Ne zaman açar? Bu, O'nun merhametine bağlı.

VEDA EDEMİYORDUK

Mekke'ye veda etmek çok zor olmuştu. Hele Seyda, hıçkırıklara boğuldu, bir türlü koparamıyorduk onu Kâbe'den. Sanki ebedî bir vicdanın derin bir acısını yaşıyordu.

Biz de ağlaya ağlaya bir hal olmuştuk; fakat tek tesellimiz, Efendimize gitmekti. Ona kavuşmak, ona vasıl olmak, onun kollarında ebedî huzuru bulmaktı.

Şimdi tek endişem vardı: Acaba beni huzuruna kabul eder miydi?

Bu korku ve ürpertiyle yola çıkmıştım. Yaklaşık, altı-yedi saat sonra Efendimizin ebedî istirahat yeri olan Medine'ye varacaktık. Medine, İslam tarihinde çok önemli bir yere sahipti. Efendimize peygamberlik müjdesi Mekke'de gelmişti, ama İslam'ı dünyaya yaymak Medine'de nasip olmuştu. Bir anlamda Mekkeliler Efendimizi kovmuş, Medineliler ise ona en dar ve en zor zamanında kucak açmışlardı. Onun için Medine, İslam'ın nurunun ilanında çok özel bir yere sahiptir. Bunun içindir ki Efendimiz mekân olarak Medine'yi seçip ömrünün sonunu orada tamamlamıştır.

İşte biz o yere, İslam güneşinin parladığı yere, Efendimizin misafiri olmak için Medine'ye gidiyorduk.

Bu peygamber şehrinin her karışı, İslam'ın aydınlığını insanlığa ulaştıran Allah Resulü'nün ve sahabenin hatıralarıyla doludur.

İslam'ın güzelliğini insanlara ulaştırabilmek için Peygamber Efendimiz buraya hicret etmiş, İslam devleti burada kurulmuş. İslam'ın mesajı insanlığa buradan ulaşmıştır.

Resulullah, İslam'ı tebliğ görevini tamamladıktan sonra burada vefat etmiş ve buraya defnedilmiştir. Böylece Medine, Allah'ın en sevgili kulunu ve insanlığın gelmiş geçmiş en büyük önderini bağrında taşıma şerefini elde etmişti.

Asr-ı Saadet, en parlak şekilde bu şehirde yaşanmıştır. İnsanlık tarihinin en güzel, en mutlu, en âdil, en hakkaniyetli örnek model toplumu, Peygamber Efendimizin terbiyesinde bu şehirde oluşturulmuştur.

Böylece bu şehir, dünyada âdeta cennet misali bir hayatın yaşanabileceğine tanıklık etmiştir.

Tarih, Resulullah'ın sohbetine nail olan bu sahabe neslinin oluşturduğu toplum kadar güzel bir cemaate başka bir yerde ve başka bir zamanda şahit olmamıştır.

İşte Medine-i Münevvere, bu güzel insanların gelip geçtiği ve pek çoğunun bağrında yattığı kutsal şehirdir.

Vefatından sonra kendisini ziyaret edenler hakkında Peygamberimizin:

"Beni vefatımdan sonra ziyaret eden, sağlığımda ziyaret etmiş gibidir."

"Kabrimi ziyaret eden, şefaatimi hak eder."

"Kalbinde beni ziyaretten başka hiçbir düşünce olmaksızın kim beni ziyarete gelirse Kıyamet gününde şefaatimi hak etmiş olur."

İşte bizler, milyonlarca Müslüman gibi coşkuyla Efendimizin yattığı şehre, Medine'ye gidiyorduk.

EFENDİMİZE KAVUŞMANIN HEYECANI SARMIŞTI

Yol boyunca coşan heyecanımızla, yine gözlerimizi sabah namazına dikmiştik. Sabah namazını Peygamberimizin yattığı yerde, yani Mescid-i Nebevi'de eda edip Efendimizin huzuruna çıkmak istiyorduk. Bunu düşünmek bile kalbimizin çarpmasına yetiyordu.

Tıpkı Mekke'de olduğu gibi Medine'ye de sabah ezanlarının, müminlerin ruhlarına ilaç gibi serpildiği bir anda girmiştik. Hele Mescid-i Nebevi'nin ışıkları uzakta görülünce içimizde dayanılmaz bir fırtına oluştu. Beynime bir anda hücum eden duygu seli, bir anda bütün vücudumu kapladı, âdeta havuzdan çıkmış gibi sırılsıklam oldum.

Kalbimi bütün şiddetiyle sıkan korku ve ürpertiyi bir türlü atamıyordum. Sanki burası benim için son menzildi. Varla yok olmanın, kurtulmakla batmanın, ümitle ümitsizliğin, affedilmekle reddedilmenin netleşeceği büyük bir mahkemeyi andırıyordu. En açık tabirle, "Evet mi, hayır mı ayrımı?" burada gerçekleşecek, Cennetle Cehennemin tayini burada olacak gibi tahammül edilmez bir duygunun ağır baskısı altındaydım.

"Ya beni ümmetliğe kabul eder ya da reddeder" diyordum. İşte bu düğümü Efendimiz burada çözecek diye düşündüm. Belki de öylesine bir histi benimki. Düşüncelerimin, yıllardır yaşadıklarımın etkisiyle böyle duygular besliyordum. Kendimi bir dönüm noktasında hissediyordum.

Otelimize eşyaları bırakıp anahtarları aldıktan sonra çok yakınımızdaki Mescid-i Nebevi'ye doğru koşar adım yürürken içimin daraldığını, bacaklarımın beni taşıyamaz hale geldiğini, kalbimin her an durabileceğini hissettim.

Ya Rabb'i, bu nasıl taşınmaz bir heyecan dalgasıydı. Her nefes alış verişimde içimde binlerce fırtınanın birlikte estiğini hissediyordum.

Hele bütün ihtişamı ve çekiciliğiyle karşıma çıkan Mescid-i Nebi, akılları baştan alacak kadar etkileyici ve olağanüstüydü. Nasıl olmasın Efendimizin ilk mescidi ve evi olan bu mekânda, sanki her şey Güzeller Güzelini haykırıyordu.

Akın akın gelen yüreği yanık, kalbi dağlı ve gözü yaşlı Müslümanların arasına karışıp kapıdan içeri adım attım. Allah'ım, bu bir adım atış, bu bir içeri giriş değil, sanki bu dünyadan çıkıp et ve kemikten arınıp başka bir âleme kanat çırpmak gibiydi.

DOYUMSUZ NAMAZ

O güne kadar asla duymadığım İlahî huzur ve lezzetin bütün hücrelerime pompalanırcasına çok büyük bir huşu içinde eda ettik sabah namazını. Ardından da Peygamberimizin evi ile mescidi arasındaki yer anlamına gelen Ravza-i Mutahhara'da iki rekât şükür namazı kıldık. Burada kılınan namaz için Efendimizin şöyle bir müjdesi vardı:

"Evimle minberim arası, Cennet bahçelerinden bir bahçedir."

Yani biz Cennet bahçelerinden bir bahçede namaz kılmış oluyorduk. Cennetin manevî havasını taşıyan, duaların kabul olduğu o yerde.

Bu iki rekât namaz âdeta benim tüm namazlarıma bedel olmuştu. Sanki bu namazı elim, ayağım, başım ve bedenim değil, duygularım, ruhum, sevdam ve aşkım kılmıştı. Manevî güzellikler arasında kaybolmuştum.

Yıllardır düşünü kurduğum, rüyasını gördüğüm, sevdasını taşıdığım, aşkını yaşadığım o yere gelmişti sıra. Efendimizin huzuruna, kabrinin önüne, manevî makamına ve onun şefkat dolu kucağıyla buluşmaya gidiyorduk.

İnsanlar kuyrukta, nefesler tutulmuş, kalp çarpıntıları son noktada, zihinler susmuştu. Yürekler konuşuyordu.

Salavatlar, haykırışlar, dualar, yakarışlar ve içleri yakan son arzuları, temennileri birbirine karışmıştı.

Esselamü aleyke ya Resulallah...

Esselamü aleyke ya Habiballah...

Esselamü aleyke ya Nebiyallah...

Esselamü aleyke ya Hayre Halkillah...

Esselamü aleyke ya Hatem'in Nebiyin...

Esselamü aleyke ya Seyyide'l Mürselin...

YEDİNCİ BÖLÜM

EFENDİMİZİN HUZURUNA YÜRÜRKEN

Ağlayan, kendinden geçen, bayılan ve manevî sırların inceliğinde eriyip kaybolan müminler arasında, belki de en acizi, en günahkârı ve en affedilmezi bendim. Adım adım Efendimizin huzuruna ilerlerken her adımda biraz daha eriyor, tükeniyor ve kendimden geçiyordum. Çünkü manevî makam önünde hayat duruyor, nefes kesiliyor, damarlar kan yerine heyecan ve coşku taşıyordu.

Orası öylesine müthiş bir çekim merkeziydi ki âdeta aldığını insanları dünya koordinatlarından çıkarıp ahiret diyarına atıyordu. Sağdan soldan feryat edenlerin "Gördüm ya Resulallah seni" diye bağıranların, "Emriniz baş üstüne" diyip boyun eğenlerin, "Bu müjde bana yeter" deyip sevincinden deli divane olanların arasında buz tutmuş, ne diyeceğimi, ne yapacağımı şaşırmıştım. Yalnızca "Ben geldim Ya Resulallah, sen benim son kapımsın. Başka çarem kalmadı. Ba-

na şefaat et!" diye yırtınıyor, kendi sesimin dehşetine, kendim irkiliyordum.

Her şeyimi, her anımı, bütün ümitlerimi odakladığım o anda, her şey durmuştu. Bütün kâinat, bütün insanlar, bütün sesler susmuş, kulaklar kapanmış, gözler görmüyordu. Onu arıyordum, Sevgililer Sevgilisini arıyordum; içimi yakan aşkımı ilan etmek, sevdamı haykırmak, ne kadar sevdiğimi söylemek için. Lakin onu göremiyordum, O'ndan bir cevap alamıyordum.

Yanımda esmer tenli, kuru ve ufak yapılı bir Afrikalının Arapça olarak "Bu ses bana yeter, bu görüntü bana yeter" diye bağrışını duyunca bütün ümidim kırıldı. Hele bir hanım kardeşimizin "Efendimiz, bundan daha büyük bir müjde olur mu?" deyişi içimi parçalıyordu.

Bense ortada, yapayalnız, hiçbir ses duymayan, hiçbir şey göremeyen, kalbine hiçbir görüntünün düşmediği bir günahkârdım. Yıllardır beslediğim ümitlerimi tüketip içim kan ağlaya ağlaya huzuru terk ettim. Efendimiz beni görmek istemedi, beni duymak istemedi. Yıkıldım, bittim, tükendim. Kapıdan dışarı çıkar çıkmaz yığıldım oraya, bir adım bile atacak takatim yoktu. Yıkılmıştı dünya başıma, ben yalnızlığın ve çaresizliğin pençesinde çırpınıp duruyordum.

AYNI ŞOKU YİNE YAŞADIM

Otele kendimi nasıl attım bilmiyorum. Zaten şeker ve tansiyon hastasıydım. Vücudumdaki belirtilerden, tansiyon ve şekerimin tavan yaptığını anlıyordum. Keşke biraz daha fırlasaydı da Efendimizin huzurunda bu ömrü noktalayabilseydim. Hiç değilse onun manevî makamında ruhumu teslim etmiş olmanın tesellisini yaşardım; ama nerede bende o iman, o itikat, o amel ve o liyakat?

Çok sürmeden Metin Bey geldi otele. Seyda, Efendimizin huzurunda kendinden geçmiş, şeker ve tansiyon nedeniyle acilen hastaneye kaldırılmış. Allah'ım, kaderimiz ne kadar benziyor birbirine; ama bir türlü kavuşamayan, buluşamayan, bağlanamayan bir kader.

İki gün üst üste sabah namazından sonra Efendimizin huzurunda aynı şoku, aynı ümitsizliği yaşadım.

Artık son günümüzdü. Son kez huzura çıkıp Medine'ye de veda edecektik. Eğer bu seferde Peygamberimizden bir işaret alamazsam artık beni temizleyecek, paklayacak, yardım edecek ve bana ümit verecek başka bir el, başka bir kapı kalmayacaktı. Bu öylesine zor bir heyecandı ki o gece bir saniye uyumadım, sabaha kadar yalvardım Rabb'ime. Beni Efendimizin şefkatine nail etmesi için başımı seccadeden kaldırmadım, âdeta kendimi helak ettim. Bu öyle bir feryat ve arzuydu ki yanımdaki Özlem ve Nuray Ablalar "Yeter artık, bu haline biz bile dayanamıyoruz!" diye beni ikaz ediyorlardı.

Peygamberimizin "Cennet Bahçesi" dediği Ravza-ı Mutahhara'da iki rekât namaz kılıp Efendimizin huzuruna çıkmak niyetiyle kalabalığa karıştım. Artık kalbim son takatini harcıyor, duygularım son fırtınayı koparıyordu.

ÇOK KÜÇÜK BİR ÜMİT

Cennet Bahçesi'nde namaza durunca hem sağımda hem de solumda manevî bir destek ve manevî bir kuvvet hissettim. Sanki birisi bana dışarıdan bir enerji pompalıyor ve arkamda bir güç oluşturuyordu. Gözlerim yarı kapalı bir halde selam veriyordum, annemi yanı başımda gördüm.

Birden atıldım ona doğru; ama bu, sadece bir görüntüydü. Yalnızca annemin o doyumsuz gülümsemesi belirdi. İçimi ılıtan ve rahatlatan bir sesle, "Acele etme kızım," dedi. "Henüz imtihanın bitmedi. Her imtihanın bir ömrü vardır.

Rabb'im hiçbir kuluna kapılarını kapatmaz" ve görüntü silindi. Kendi halimle baş başa kaldım yine.

Bu, hem bir ümitti hem de bir ümitsizlik. Yine ortada kalmıştım. Bekleyecektim rahmet kapıları açılana kadar, o işaretleri alana dek... Demek ki çilem henüz dolmadı; amelim, şefaat etmeye yetmedi.

Son kez yalvarıp yakarıp çıktım huzurdan, bir daha gelebilir miyim endişesi ve mahzunluğu içinde, seller gibi akan gözyaşlarımla ayrıldım; beni son bir sürprizin beklediğinden habersiz olarak...

BEKLENMEDİK BİR SÜRPRİZ

Melek annem boşuna demeyişti:

"Acele etme. Senin imtihanın daha bitmedi."

Evet, benim taşınması zor kulluk imtihanım henüz bitmemişti. Belki de yeni başlıyordu. Bu öyle bir imtihandı ki bugüne kadar çektiklerimize rahmet okutacak cinsten ağır, ibretli ve hikmetlerle doluydu.

Allah'ım, Senin yaptıklarına akıl sır ermiyor. Senin hikmetlerin beyinleri donduruyor, düşünceleri alt üst ediyor.

Biz, Medine'ye veda etmeye hazırlanırken İlahî kader, "Dur" dedi bana.

"Sen hayatının en büyük sürprizini ve hayretini yaşayacaksın. Bunu çekmeden nereye gidiyorsun?"

Nitekim öyle de oldu. Benim kalbimde güzellikler, aflar, kurtuluşlar ve müjdeler cirit atarken İlahî kader bütün bunlara bir çizgi çekip hiç hayalimden geçmeyecek, hiç düşünemeyeceğim bir olayla uğurladı beni. Hâlâ inanamıyorum...

Efendimizin huzurundan çok büyük bir hüzün ve elemle ayrılıp kendimi otele zor attım. Geçmiş yaşantıma, günahlarıma, yanlışlarıma lanetler yağdırarak "ah, vah" ediyordum.

Çünkü hayal ettiğim ışığı bulamadım ve geleceğimle ilgili bir işaret alamadım. Tam bir hayal kırıklığına uğradım. Hâlbuki ne büyük beklentiler ve isteklerle uçmuştum bu kutsal topraklara. Yakamı bir türlü bırakmayan geçmişim, yanlış yerlerde harcadığım güzelliğim ve kendimi günahlara pazarlayışım, bu hayal kırıklığının esas sebebiydi. Ah, ben o güzellik uğruna neyi kaybetmedim ki? Bir türlü içimden atamadığım Seyda'yı ve tam bir drama dönüşen gençliğimi ve tüm güzel hayallerimi. Şimdi kaybettiğim bu ömrün günahları içindeydim. Hâlâ o günahlar, güzelliklerin önünde en büyük engeldi. Belki de bu yanlışlıklar olmasaydı burada hüzün ve keder yerine, ümit ve sevinç içinde olacaktım.

Ne kadar ağladım, kendimi ne kadar paraladım bilmiyorum. Öyle ki yalvara yakara dilim damağım kurumuştu. Kendime bir bardak çay yapayım diye otelin mutfağına geçtim. Ocağın altını yakmak için elimi otomatik çakmağa dokundurur dokundurmaz küçük mutfakta müthiş bir patlama oldu. Ne olduğunu anlayamadan, kendimi alevler arasında buldum.

Bağrışma, çırpınma, imdat sesleri... Son hatırladığım, bedenimin ve başımın tam bir alev cehenneminde yandığıydı. O sıcaklık... O acı... İnsanı bitiren o çile... Asla, ama asla tarif edilemez. Birkaç saniyelik alevlerin dayanılmazlığı böyle olursa ebedî Cehennemi düşünmek istemiyorum. Çünkü dehşet veriyor bana. Sonrasını hatırlamıyorum.

Kendime geldiğimde bir hastanenin acil servisinde, çevremde panik içinde koşan insanların arasındaydım.

Sedyeye sıkı sıkıya tutunmuş Özlem ve Nuray Ablalar, ürperten o görüntümün karşısında şaşkınlıktan kendilerinden geçmişlerdi.

PİŞMİŞTİM

Özlem Abla, "Merak etme Nilüfer'ciğim, hiçbir şeyin yok. Küçük bir yanık" dese de tam bir Cehennem yakıcılığı içinde dayanılmaz bir acıyla, neler olup bittiğini yeni yeni anlıyordum. Vücudumda ve özellikle yüzümdeki yanığın henüz vahametini görmeden, bu kadar dayanılmaz bir acının, çok ciddi bir yanık vakasının işareti olduğunu hissetmiştim. Bu öyle bir acı, öyle bir yangındı ki bütün vücudumun alevler içinde pişmeye devam ettiğini zannediyordum. Sanki binlerce kasap, ellerindeki bıçaklarla vücudumu lime lime doğruyorlardı. Tahammülü, sabrı mümkün olmayan bir kor, yalnızca vücudumu değil, ruhumu ve kalbimi de yakıyordu. Ben feryattan ve çığlıktan başka hiç kimseyi, ne duyabiliyordum ne de görebiliyordum.

İlk müdahale yapıldıktan sonra yanığın çok ciddi olması yüzünden, beni derhal Türkiye'ye gönderdiler. Bana Dr. Özlem Hanım refakat etmişti. İçim ve yüreğim yana yana gittiğim o kutsal beldelerden, vücudumu ve ruhumu yakarak ayrılmıştım. Bir türlü çözemediğim ince bir sır, ince bir hikmet, beni dayanılmaz bir imtihana daha sürüklemişti.

Hastanede tedavim çok uzun sürdü. Sanki bir gün, bir seneye bedeldi. Onlarca gece iniltilerle, dayanılmaz acılarla sabahladım. Öldürmeyen Allah öldürmüyor işte. Doktorlara göre bir mucize yaşanmış, bu kadar ağır bir yanıktan kurtulan çok az insan olurmuş. Demek ki imtihanım daha bitmemiş, Yüce Allah benim ölmeme izin vermemişti.

AYNADA KENDİMİ GÖRÜNCE İRKİLDİM

Bu yanığın beni ne hale getirdiğini, yüzümdeki sargılar açılınca anladım. Allah'ım o anı nasıl unuturum, o şoku nasıl yaşanmamış sayarım?

Hemşire hanım bana aynayı tutunca müthiş bir dehşetle "Aman Allah'ım!" diye bağırmışım. Yüzümden eser kalmamıştı sanki. Yanaklar, gözler, dudaklar, kirpikler, burun, sanki yağlı tavada pişip de büzülmüş gibi, bakılmaz, iğrenilecek durumdaydı; hatta korkulacak bir hal almıştı.

Bu şoku atlatmam kolay olmadı. Eğer Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin *Hastalar Risalesi* isimli eseri olmasaydı asla kendime gelemezdim. Hele Özlem ve Nuray Ablalar... Allah bin kez razı olsun. İşte vefalı dost, vefalı arkadaş, din kardeşliği böyle olmalıydı. İnsanın en büyük zenginliği; vefalı bir dostu olmasıymış. Çünkü onlar karşılıksız, dar ve zor günün insanlarıymış. İmanın insanlara bir kez daha böyle bir güzellik verdiğini anlamıştım.

Büyük Allah'ım beni ateşler içine atıp cayır cayır yakmakla, aslında çok da büyük bir hikmet sunmuş ve çok ince bir mesaj vermişti. Bunu, Özlem Hanım'ın yorumuyla anladım.

Benim başıma bela olan güzelliğimi, bana bunca günahlar yaşatan cazibemi, beni isyandan isyana sürükleyen zarif vücudumu ortadan kaldırıp silip süpürmekle, inşallah beni o geçmişin günahlarından da kurtarmıştır. Artık içimde çok daha kuvvetli bir ümit vardı. Çünkü bana cehennem hayatı yaşatan geçmişim ve güzelliğim, Rabb'imizin şaşırtıcı bir hikmetiyle yandı ve kül oldu. Şimdi ben güzellik kraliçesi değil, tam tersine çirkinlik abidesiydim. Artık ne nefsin ne şeytanın ne de kötü niyetli insanların kapımı çalması için bir sebep kalmamıştı. İnşallah bu da benim tam bir kurtuluşum olmuştu.

AMA YAŞADIĞIM ŞOKLAR BİTMİYORDU

Fakat son şokum daha başka oldu. Belki de ateş içinde yanan vücudumdan daha etkileyici, daha yakıcıydı. Belki de beni bana getiren esas ibretli olay, ateşle yanmam değil, bu son hadiseydi.

Bu, hayatımın son perdesi, ruhumun son feryadı ve kalbimin son acısıydı.

Seyda!..

Hastalığım süresince Seyda'nın ortalarda görünmeyişi, sürekli dikkatimi çekti. Ben bu durumu, edebimi aşmayayım diye Özlem ve Nuray Ablalara soramadım.

Umreye giden arkadaşlarım tek tek ziyaretime geldiği halde Seyda yoktu. "Acaba benden çok mu sıkılmıştı veya bana çok mu darılmıştı?" Bir türlü bu sırrı çözemedim.

Nuray Abla ile yalnız kaldığımız bir an, bu konuyu açtım kendisine.

– Nilüferciğim, istersen o konuyu Özlem Hanım'a sor. Daha iyi olur hem de aydınlatıcı bilgi verir.

Ama bu cevap bana yetmemişti. Seyda sözü ağızdan çıkar çıkmaz Nuray Hanım'ın gözü bir anda bulutlandı ve gözlerinde endişe dolu gölgeler oluşmaya başladı. Hele cevap verirken sesinin titremesi ve bakışlarını sağa sola kaçırması, içimdeki endişeyi bir anda ayağa kaldırdı.

– Benden bir şey gizliyorsun, diye ısrar ettim.

Cevap vermedi. Yalnızca "Özlem Hanım'la konuşsan daha iyi olur" diye tekrar etti.

Çok sürmeden Özlem Hanım da çıkageldi. Odadaki sessizliği ve bakışlardaki endişeyi görünce:

– Hayrola, dedi. Bir şey mi var? Servis size sıkıntı mı çıkarıyor yoksa?

– Hayır, dedim. Bir şey yok, çok iyi; ama...

– Evet, ama...

Kalbimde ihtimamla sakladığım isim, ağzımdan kontrolsüz bir şekilde çıktı:

– Seyda!

Bir anda Özlem Hanım'ın bakışları nemlendi, yüzündeki çizgiler derinleşiverdi.

– Seyda, ziyaretime gelmedi, acaba bir hata mı işledim? Yoksa bilmediğim bir konu mu var? Çok merak ediyorum.

Özlem Hanım'la Nuray Hanım bir anda göz göze geldiler. "Sen söyle, yok sen..." gibilerinden göz işareti dolaştı ortada.

Sonunda Özlem Hanım yanıma oturdu. O kendine has soğukkanlılığıyla anlatmaya başladı. Nuray Hanım ise başı önünde, cevaba hazırlık yapıyordu.

– Sevgili kardeşim Nilüfer, diye alevde tamamen yanmış olan saçsız başıma elini koydu ve beni hafifçe kucağına bastı.

Seyda yalnız senin için değil, iman hizmeti için de bulunmaz, erişilmez ve çok değerli bir kardeşimizdi. Onu yalnızca sen sevmedin. Onu seven gençlerin, ona dua eden insanların, ondan yardım gören kardeşlerimizin sayısını ne o bilirdi ne de biz biliriz.

Seyda, melekler gibi bir hayat yaşadı. O tam bir Allah ve Peygamber âşığıydı; ama onun ruhunda yanan alev, her gün adım adım onu bir sona götürüyordu. Çünkü onun en büyük sevdası, Efendimize, Üstadımıza, eşine ve çocuğuna kavuşmaktı.

– Bunları ben biliyorum abla, niçin yeni baştan anlatıyorsun, diye çıkıştım.

"SONUCA GEL!"

Özlem Hanım asıl gelmek istediği noktaya bir türlü gelemiyordu. Bunu çok iyi anlamıştım. Zaten sabırsızlığım da bundan kaynaklanıyordu. Bu yüzden de içimden "Sonuca gel!" diye feryat ediyordum.

Gözlerinde ateş gibi parlayan yaşları göstermemek için başını yukarı kaldırdı.

– Metanetli olmalıyız, dedi. Allah'ın takdiri tartışılmaz ve O'na asla isyan edilmez. Bizim görevimiz yalnızca tevekkül ve teslimiyettir.

Ama ben dayanacak durumda değildim:

– Abla, bilmece gibi konuşma, ne oldu?

Yine sustu.

Onun susması, kötü bir haber olduğunu belli ediyordu. Sanki bu haber değil de yanmış başımdan girerek ayak tırnaklarıma kadar bütün vücudumu sil baştan yeniden yakan bir kordu. İçimin zerre zerre tutuştuğunu, kalbimin cayır cayır piştiğini hissettim.

– Seyda gitti ha?

Sanki bir anda aklımı kaybetmiştim. Deliler divaneler gibi olmuştum. Ne konuştuğumu, neler söylediğimi bilmiyordum. Yalnızca:

– Ben niçin yaşıyorum, diye bağırıyordum.

Günlerce feryat ettim, aylarca yandım tutuştum.

Onun olmadığı bu dünyadan tam anlamıyla tiksinmiş, kopmuş ve uzaklaşmıştım. Artık gündüzlerim gözyaşlarıyla sulanıyor, gecelerim Seyda'nın rüyalarıyla geçiyordu.

Seyda, Medine'den ayrılacağımızın son günü, yani benim cayır cayır yandığım gün, aşırı tansiyon ve şeker yükselmesinden hastaneye kaldırılmıştı. Doktorların "Asla kalkamazsın, dışarı çıkamazsın" demelerine rağmen veda ziyareti için Mescid-i Nebevi'ye gelmiş, öğle namazını kılmış, sonra da Metin Bey'le birlikte Ravza-ı Mutahara'ya (Cennet Bahçesi'ne) geçmişler, orada birlikte iki rekât namaz kılarken Seyda yere yığılmış.

Hem de Cennet Bahçesi'nde... Sanki Cennete girer gibi. Hele o son sözleri...

"Efendimiz," demiş son nefesimi verirken. "Efendimiz, bu günahkâr ümmetin o iltifatınıza layık değil!"

Şahadetle gitmiş hasretini çektiği âleme, yıllardır içinde taşıdığı sevdasına kavuşmaya...

"Ne olur, Ya Rabb'i, bizlere de böyle bir ölüm nasip et!.."

ARTIK BU DÜNYADA DURAMAM

O gitti, ben buradayım; ama en kısa zamanda ben de gideceğim. O mübarek toprakları tekrar ziyaret edeceğim. Efendimizin huzuruna tekrar çıkacağım. Seyda'nın bir ömür boyu yanıp tutuşarak ebedi aşkına kavuştuğu o huzur âleminde Efendimizin ayaklarına kapanarak içimi kavuran sevda ateşiyle o manevî iklime son kez baş koymak istiyorum. Kim bilir, belki de Rabb'imiz bu günahkâr kuluna rahmet kapılarını açar da ben de orada ömrümü noktalarım. Bunun için her an, her gün nasıl alev alev yandığımı anlatamam. Tek ümidim, tek tesellim bu artık. Ben bunun için yaşıyorum. Rabb'imden başka dileğim yoktur.

***

Ruh dünyamızı altüst eden bu gerçek hayat öyküsünün sonu çok ibret verici. Bu sonu Özlem Hanım gözyaşlarına ve hıçkırıklara boğularak anlattı:

– Durduramadık bir türlü... Yarım bir vücutla tekrar umreye gitti. Şeker, tansiyon ve diğer hastalıklardan zaten ayağa kalkamıyordu; ama bizi dinlemedi. Vardır bunda bir hikmet diyerek çok da ısrar etmedik.

İçindeki his ve iman, bu sefer çok daha güçlü, çok daha yoğun ve çok daha yüceydi. Bu sefer, "Kutsal topraklara, çağrılanlar gider" mesajını öylesine kuvvetli almıştı ki sanki yüreğini dalga dalga kaplayan o gizemli sesi her an içinde duymaktaydı:

"Gel, imtihanın bitti artık. Her kulun kalbini çok iyi bilen Yüce Allah, bu sefer senin için rahmet kapılarını sonuna kadar açtı.

Gel, Efendimizin şefkatli kucağı seni bekliyor. Bedenini günahlardan arındıran o son ateş, ruhunu da yıkadı, temizledi.

Gel artık!.."

Bu esrarengiz sesten başka hiçbir sesi duymuyordu. Kulakları dünya seslerine kapanmıştı. Her an "Abla, beni çağırıyorlar" diyor, başka bir şey demiyordu.

Yıllardır bu mesajın aşkıyla yanıp tutuşan Nilüfer Hanım, Efendimizle tekrar kucaklaşmak ve O'nun şefkatli sinesine sığınmak için uçarak gitti. Sanki o, cismini bırakmış, vücudundan sıyrılmış, melekler gibi ruh âlemine dalmıştı. O güne kadar asla yüzünde görülmeyen bir huzur ve ışıltı, onun ne ibretli bir sona doğru gittiğini gösteriyordu.

Kutsal toprakların o doyumsuz manevî âlemine daldı. Rabb'imizin kendisine açtığı şefkat ve merhamet kapılarından bir bir geçti. Efendimizin, ruh ve gönülleri ebedî huzura erdiren şefkat ve şefaat dolu kucağına attı kendini. Ah, orada yaşadığı sırlı âlemler. Ben nasıl anlatabilirim, siz nasıl yazabilirsiniz? Orada yaşadığı ibretli olaylara ne akıl erer ne de mantık yol bulur.

Sanki Cennet kapılarında sıra bekleyen bir kulun, kendinden geçen heyecanı ve aşkıyla, o son gece, sabaha kadar gözyaşlarıyla yanık başını seccadeden kaldırmamış. Bu, onun son secdesiymiş. Onun sevda ateşiyle yanmış ruhu, dünya ateşiyle yanmış bedenini secdede bırakarak Efendimizin şefkatli kollarına atmış kendisini. Efendimizin kabirlerinin hemen yanında secdeye yığılmış haldeki cesedi kaldırılırken yüzündeki o sonsuz nuru ve yanık dudaklarındaki o ebedi tebessümü görmeyen kalmamış.

Nilüfer Hanım, bir türlü içinde sönmeyen bu sevda ateşiyle, o büyülü iklimle buluşup ebedî hayata kanat çırpmış. Artık o Sultanlar Sultanı ve Sevgililer Sevgilisinin yanında, tadılmamış bir huzurun doyumsuzluğunu yaşıyor...

Nilüfer Hanım nihayet, çok ibretli ve çok çetin geçen hayat imtihanının sonunda aradığını bulmuştu. Yüce Allah, yıllardır bu hasretle yaşayan Nilüfer Hanım'a istediğini nasip etmişti. Artık Nilüfer Hanım'ın adı, *Aradığını Bulan Kadın* olmuştu.

– SON –

ŞARK KIZI

Halit Ertuğrul

176 sayfa

NESİL

(0212) 551 32 25
www.nesilyayinlari.com

Şark Kızı... Acı dolu, umut dolu, gizem dolu... Yürekleri burkan, akılları şaşırtan bir hayat öyküsü...

Şark Kızı, hoşgörünün, sadakatin ve sevginin sembolü... Kötülüklere karşı başı dik, iyiliklere karşı boynu eğik...

Ağrı Dağı kadar müthiş bir cesaret... Van Gölü gibi esrarengiz... Karadeniz gibi içten ve kıvrak... Akdeniz gibi sessiz ve berrak... Ege'nin sevgisi var onda... Marmara'nın sır saklayan gizemi... Fırat ve Dicle'nin ataklığı... Sakarya'nın mazlum akışı ...

Şark Kızı... Anadolu kızı... Bu toprakların kızı... Bütün dünya bu sıcaklığı, bu gizemi anlatmak için, bu topraklara "Şark Ülkesi" demiştir...

İbretli ve doyumsuz bir öyküye kaptırmak istiyorsanız kendinizi? Buyurun... Bu heyecan kasırgası yüreğinizi burkacak, içinizi titretecek...

Daha da önemlisi, merakınızı doruklara çıkaracak... Ve bitirmeden de asla bırakamayacaksınız. Şark Kızı sizi bekliyor.

GENÇLİK SORUNLARI VE ÇÖZÜMLERİ

Halit Ertuğrul

160 sayfa

NESİL

(0212) 551 32 25
www.nesilyayinlari.com

Gençlik Sorunları ve Çözümleri...

Ailelerin, eğitimcilerin ve gençlerin başvuru kaynağı...

Günümüzde, gençlerin dünyasında kopan fırtınalar ve çözüm önerileri...

Hem de uygulanmış, pratik ve öz yaklaşımlarla...

İnanıyoruz ki, bu kitapta her genç kendini, dertlerini ve açmazlarını görecektir.

Daha da önemlisi, yıllardır üstesinden gelmek için çırpındığı önemli problemlerine, kısa, açık ve etkili çözümler bulacaktır.

Sizi bunaltan sorunlarınızla hesaplaşmak istiyorsanız, buyurun.

Bu kitap size parlak bir ufuk, taze bir soluk ve yeni bir hayat sunacaktır.

KENDİNİ ARAYAN KADIN

Halit Ertuğrul

160 sayfa

NESİL

(0212) 551 32 25
www.nesilyayinlari.com

Halit Ertuğrul'un "Kendini Arayan Adam", "Düzceli Mehmet", "Aysel", "Canan" eserlerinde olduğu gibi bu kitabında da kendinizi bulacak, yeni heyecanlar duyacak, dünyaya daha farklı bakacaksınız.

Nilüfer'in hayatı, düştüğü yanlışlıklar, kendini bulma mücadelesi, yaşadığı sarsıntılar, kendine uzatılacak bir el araması hepimizi üzecek ve düşündürecek.

Kitabı okuyunca, çevrenizdeki Nilüfer'leri fark edecek ve onun gibilere ulaşmanın vazifelerimizden biri olduğunu hissedeceksiniz.

Kendini Arayan Kadın, arayışta olan pek çok insanın mücadelesini de anlatıyor aynı zamanda...

GİZEMLİ DAVET

Halit Ertuğrul

208 sayfa

NESİL

(0212) 551 32 25

www.nesilyayinlari.com

Bu eser; yaşanmış ve ismine yakışır çarpıcı olayların ele alındığı bir ibret belgesidir ve gizemli olaylarla doludur.

Hiç beklemedikleri bir anda, gizemli bir davet alan bir ailenin, karşılaştıkları olaylar ve hayatlarında oluşan muhteşem dönüş, sizi çok etkileyecek.

Kendilerini insanlığın dünya ve ahiret mutluluğuna adayan insanların sergiledikleri örnek davranışlar, hatıralar, mücadeleler ve mutlu sonla biten çalışmalar; insan ve toplum eğitiminde çok etkili bir araçtır.

Gizemli Davet'i okuduğunuzda, duygulanacağınızı, ibret alacağınızı ve kendinize yeni bir çekidüzen verme ihtiyacı hissedeceğinizi göreceksiniz.

Çünkü bu kitap toplum hayatınıza yeni bir yaşam modeli sunmaktadır.

ÜNİVERSİTE SINAVINI NASIL KAZANDIM?

Halit Ertuğrul

176 sayfa

NESİL

(0212) 551 32 25
www.nesilyayinlari.com

Bu kitap size özel hazırlandı.

Anlatılan başarı öyküsü sizi çok etkileyecek.

Eğer sizin için üniversite giriş sınavı önemliyse...

Bu engele takılıp kalmak istemiyorsanız...

Bu sınavın bir kabusa dönüşmesinden endişe ediyorsanız...

"Başaramamak ve kazanamamak" korkusunu yenmek istiyorsanız...

Ve sınavı geçerek, hayalinizi gerçekleştirmeyi düşünüyorsanız...

İşte, "aradığım bu" diyeceğiniz bir eser var elinizde...

Ekonomik güçlükler içinde olmasına rağmen, üniversite sınavında zoru başaran Ali'nin bu ibretli öyküsünde, her öğrencinin hayatında önemli sahneler vardır.

İşte size, yaşanmış başarılmış ve mutlu sona ulaşılmış bir hayat hikayesi...

Niçin siz de başarmayasınız?

Okuyun... Başaracağınızı göreceksiniz!

ARADIĞINI BULAN KADIN

Elinizdeki bu kitap, daha önce Kendini Arayan Kadın adıyla sizlere sunulan eserin devamıdır. Yani büyük bir duygu yoğunluğu ve ibretle okuduğunuz Nilüfer Hanım'ın öyküsünün ikinci bölümü...

Kendini Arayan Kadın okurlardan büyük bir ilgi gördü. Okuyanların yoğun talepleri sonucu da, kitabın ikinci kısmı olan Aradığını Bulan Kadın'ı hizmetinize sunduk.

Aradığını Bulan Kadın'ın neyi aradığını ve neyi bulduğunu bilmek için, bir duygu sağanağı olan bu kitabı da mutlaka okumalısınız. O zaman göreceksiniz ki, Aradığını Bulan Kadın'ın bu sırlar dolu öyküsünde siz de varsınız, sizin özlemleriniz ve hayalleriniz de vardır.

İnanmanızı isteriz ki, büyüsüne kapılacağınız bu gizemli hayatın içinde siz de kendinizi bulacaksınız. Öyle ki, bu kitap, hayatınızın en güzel eserlerinden birisi olacaktır.

Eğer kendinizi böylesine heyecan dolu bir hayat destanına hazır hissediyorsanız, buyurun...

7.00 TL

9 789752 690486

facebook.com/nesilyayinlari
twitter.com/nesilyayinlari
www.nesilyayinlari.com